

Giới thiệu Cả Đồi Để Yêu

Thể loại: Ngôn tình

Một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng, không hề có những ganh đua hay ghen ghét. Lại càng chẳng có mỹ nhân tuyệt thế hay mỹ nam xuất chúng. Hạ Ly Châu và Diệp Tử Hạo chính một cặp nhẹ nhàng như vậy. Câu chuyện tình của họ là những chuyện đời tư thú vị xung quanh ta.

Trích đoạn:

Hạ Ly Châu, " Tử Hạo, nếu muối đắt hơn đường, thì món nào em cũng cho đường nhé?"

Diệp Tử Hạo, " Anh cảm thấy nói chuyện với em là một sự sỉ nhục lớn đối với trí thông minh của anh."

"..."

Ly Châu, " Mỗi ngày em đều phải đi làm cật lực để kiếm tiền, còn anh làm gì chứ?"

Người nào đó gấp quyển sách lại, " Mỗi ngày anh đều phải nghĩ ra một tư thế mới để phục vụ em trên giường."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Cả Đồi Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tôi và Diệp Tử Hạo đều lớn lên ở thành phố B, vừa là hàng xóm, cũng có thể coi là thanh mai trúc mã, Tử Hạo hơn tôi hai tuổi, khi tôi hỏi bố mẹ tôi rằng tại sao tôi và Tử Hạo không bằng tuổi nhau, bố mẹ tôi trả lời, " Do con không chịu chui ra sớm", và từ đó, vấn đề này tôi không bao giờ hỏi nữa.

Hồi tôi mới học sơ trung, cha mẹ Hạ phải đi làm xa, cho vậy họ thường gửi tôi qua nhà Tử Hạo, đồng thời còn để anh kèm tôi học, sở dĩ vì tôi xếp thứ 35/40 trong cả lớp, niềm vinh hạnh của tôi đó là mỗi khi ngồi vào bàn học, đều được anh tặng cho một cục u tròn xinh trên đầu, anh nói, " Con nhóc ngốc nghếch như em về sau có ma nó mới lấy về làm vợ.", và tôi nói, " Có gì em bám anh suốt đời cũng được.", Diệp thiếu không nói gì nữa.

Khi Tử Hạo lên cao trung, thời gian bọn tôi gặp nhau ít đi đáng kể, bởi vì lịch học của anh là sáng, còn tôi là chiều, mặc dù còn buổi tối nhưng anh lại đi làm thêm ở quán cafe, tích lũy tiền dần cho về sau, cho nên cũng chỉ liếc nhau vài cái lúc vô tình gặp trên đường.

Diệp Tử Hạo là người vô cùng đẹp trai và thông minh, chính vì thế số lượng fan theo đuổi anh rất nhiều, nhiều đến nỗi mà họ còn phải gửi tôi quà nhờ đưa cho Tử Hạo, khi tôi tức giận hỏi anh về cái này, anh nói, " Em muốn thì cho em, anh cũng không cần.", rồi quay ra đọc sách tiếp. Sau đó, tôi tránh anh suốt 1 tuần liền, đến cả cha mẹ mời sang nhà anh chơi cũng không đi.

Về vấn đề học hành, cha mẹ yêu cầu lúc nào cũng đem tôi ra so sánh với tên đầu to mắt cận Diệp Tử Hạo, rằng, " Anh Tử Hạo là học sinh loại xuất sắc, nhìn lại con xem, vẫn không bằng một góc của nó", hay, " Con nhìn xem, bằng tuổi con, thằng Tử Hạo nó đã được mấy cái bằng khen cấp thành phố rồi?", cha mẹ à, nếu cha mẹ thích, sao không đem Diệp Tử Hạo về làm con rể chứ?

Tôi lên cao trung, cha mẹ cho học cùng với Tử Hạo, và nhờ đó, tôi mới biết, anh được mệnh danh là soái ca lạnh lùng trong mắt của chị em học sinh, nhưng khổ nỗi, Diệp thiếu gia còn không hề liếc một cái, chỉ thích ru rú trong thư viện thân yêu. Có một lần, tôi lên thư viện để mượn quyển sách giải

toán, bị Từ Hạo bắt gặp, cuối cùng phải ngồi nghe giáo huấn, "Hạ Ly Châu, em quả thật là thiên tài, còn phải chép sách giải nữa, tôi về mách cha mẹ em", này đồ đầu to, anh có phải dùng chiêu hót lẻo của trẻ em mẫu giáo không?

Nhờ phúc của Diệp Từ Hạo, về nhà tôi liền bị tằm quất tai suốt hai ngày liền, cuối cùng, bị cha mẹ Hạ bắt cấp sách sang nhà nhờ Từ Hạo dạy thêm, ĐẠY THÊM đó. Buồn cười là, khi đưa cho Diệp thiếu gia bài đầu tiên, anh chỉ hếch mũi rồi tặng một cục u trên đầu tôi, "12 nhân 3 bằng 24, em đúng là đến Anh-xtanh cũng không địch nổi."

Nhưng khổ nổi, Diệp Từ Hạo vốn là "con cưng" trong mắt cha mẹ Hạ, muốn đánh cũng không được mà muốn đánh cũng càng không, không chỉ có vậy, còn một trở ngại nhỏ nữa, anh vừa vạm vỡ hơn cô một cái đầu, ngược lên chỉ nhìn được cằm nhọn, nói gì đến khuôn mặt đáng ghét.

Sau ba tuần 'ăn bám' ở nhà Diệp thiếu, rõ ràng điểm của tôi cũng có tiến triển, khi tôi đem bài kiểm tra giao ra trước mặt anh, anh chỉ lắc đầu, "Có 90 điểm thôi sao? Hạ Ly Châu, xem ra tôi còn phải kèm em dài dài rồi, từ nay, tôi nào cũng đến nhà tôi, nghe chưa?". Máu mũi, sao lúc này mày không phun chết tên trước mặt đi? Mà Diệp Từ Hạo lấy cớ dạy thêm cho tôi, ngày nào cũng sang nhà tôi ăn ké, lúc tôi bày tỏ sự khó chịu này, soái ca Từ Hạo ngáp một cái, "Ly Châu, có qua cũng phải có lại, tôi chưa hề nói sẽ dạy em học miễn phí."

"..."

Mùa thu thấm thoát qua mau, mùa hè cũng đến, và đương nhiên, nghỉ hè luôn là thứ số một trong danh sách mà học sinh muốn, nhưng có người lại không muốn vậy, Từ Hạo ném quyển sách giải phương trình lên bàn, hai tay chống cằm, gọng kính bị đẩy xuống dưới, "Nếu mà bây giờ đi học, tôi đã không phải nhìn mặt em cả ngày rồi." Diệp Từ Hạo, anh ngứa đòn phải không?

Đương nhiên, để kì nghỉ hè bớt nhàm chán, một số người bắt đầu tham gia một số hoạt động thể thao, Diệp Từ Hạo cũng không phải ngoại lệ. Đáng ghét rằng, chỉ mới một tháng mà Diệp Từ Hạo, anh đã cao hơn rất nhiều nhờ chơi bóng rổ, cho nên từ việc anh cao hơn tôi một cái đầu, bây giờ tôi chỉ đứng đến lồng ngực của anh, ài, thật là tức chết mà >.<

Cuối tháng 6, khi tôi đang nằm dài ngoài vườn, để mặc cho ánh nắng chói chang nướng thịt trên người, thì lúc đó, bỗng một quả bóng rổ bé xíu xinh xinh từ đâu bay tới, một phát trúng ngay giữa mặt tôi. Tôi đau đớn kêu la ôm lấy mặt, thì Diệp Từ Hạo đi tới, anh mặc quần đùi với cái áo phông đỏ, mồ hôi nhễ nhại sẫm nhuộm ướt thân áo, thân nhiên nhặt quả bóng lên liếc qua tôi rồi nói, "Đập vào cho em thông minh lên." Diệp thiếu, kiếp trước tôi có phóng hỏa đốt nhà anh nên anh trả thù tôi sao?

Tôi ôm mặt chạy đến mách ông nội Diệp, một người mà tôi vô cùng kính trọng hơn thằng cháu của ông, nức nở rúc vào lòng ông thút thít. Ông nội Diệp rất thương tôi, từ bé đã được ông cưng chiều lên tận trời, ít ra tôi còn có một người để dựa vào. Tôi kể cho ông nghe việc bị Diệp Từ Hạo bắt nạt, đúng lúc đó, Diệp Từ Hạo chạy vào nhà uống nước, nghe được chuyện, mặt nhất thời đen sì.

Ông nội Diệp ân cần xoa đầu tôi, tay vuốt râu ngược lên nhìn người cao lớn trước mắt, "Hạo nhi, cháu phải chịu trách nhiệm với Tiểu Châu." Ai ngờ người nào đó lại nở nụ cười gian, gậy đầu nghe lời ông nội rồi túm cổ vác tôi lên vai như vác bao tải ra ngoài. Ông nội Diệp, ông không chỉ cứu rồi cháu mà còn đẩy cháu vào chỗ chết ông biết không?

Diệp Từ Hạo xách tôi ra sau vườn mà ném xuống, cho dù có cô em có mượn đến đâu, với lực ném của Diệp thiếu, cái mông vẫn đau như bình thường, "Diệp Từ Hạo! Anh bắt nạt em!". Diệp Từ Hạo ngồi xuống, khuôn mặt đẹp trai nhìn thẳng vào đôi mắt hơi ngấn nước, bàn tay to lớn hơi vuốt ve sợi tóc đằng sau tai, "Hạ Ly Châu, ông bảo tôi phải chịu trách nhiệm với em, tôi nên chịu trách nhiệm thế nào đây?"

Diệp Từ Hạo, ngàn vạn lần cầu anh đừng có bộc lộ thú tính như mấy tên đàn ông trên ti vi, ngàn vạn lần đừng!

"Diệp Từ Hạo, xin anh đừng làm thế với Tiểu Châu, Tiểu Châu còn ngây thơ chưa hiểu chuyện, anh đừng nên trách phạt Tiểu Châu.", đến nước này, chỉ còn biện pháp cầu xin mà thôi, chỉ có điều, hình như lời tôi nói không có lọt vào tai anh, anh chỉ ngồi đó, nhìn thẳng vào mặt tôi, "Đầu năm học có bài kiểm tra, nếu em đạt tối đa 100 điểm tôi sẽ không phạt em, còn nếu không...hậu quả sẽ vô cùng thảm khốc."

Lời nói của anh vừa dứt, bỗng có tiếng nổ 'bùm' thật to trong đầu tôi, 100 điểm sao? Tôi chảy mồ hôi lạnh, ngược lên nhìn anh van xin, "Anh Từ Hạo, anh đừng phạt Tiểu Châu như thế mà, 100 điểm, Tiểu Châu không làm được đâu." Diệp Từ Hạo bật nụ cười, "Vậy Tiểu Châu ngoan, chăm chỉ học tập chắc chắn là được thôi, thế nha." Anh xoa đầu tôi một cái rồi đứng dậy phui mông bỏ đi.

Anh Từ Hạo, sao anh không cầm dao mà vẫn giết được người vậy?

Nhờ diễm phúc mà Diệp Từ Hạo ban cho, suốt cả một tháng hè tiếp theo, tôi chỉ ru rú ở thư viện học bài, đôi khi còn quên cả ăn, làm cha mẹ Hạ thấp thòm không yên. Một hôm nào đó khi tôi đã đi lên thư viện, cha Hạ mang một cặp lồng cơm sang nhờ Từ Hạo mang đến cho tôi, và dĩ nhiên, Diệp thiếu gật đầu đồng ý vui vẻ.

Thư viện cách nhà tôi không xa, chỉ đi bộ có 10 phút là đến, đây là thư viện mà Nhà Nước mới cho tu sửa lại, nhằm khuyến khích các bạn trẻ đọc sách nhiều hơn là ngồi chơi game, chỉ có điều, thư viện vào mùa hè vắng tanh không bóng người, đơn giản bởi mọi người đang đi tận hưởng mùa hè tự do không bài vở.

Khi Diệp Từ Hạo đến, tôi vẫn còn đang cặm cụi giải bài giải phương trình, anh đứng cạnh tôi vẫn không hề hay biết, cho tới lúc, một cái cốc giáng xuống đầu tôi, "Cô nhóc ngu ngốc, cái bài này em còn chép sai đề bài, đương nhiên làm sao mà ra kết quả được?", xoa xoa cục u mới sưng lên, tôi phát hiện, quả là sai đề bài thật, thảo nào mà tôi giải mãi vẫn cứ không ra.

Diệp Từ Hạo với lấy cái ghế bên cạnh ngồi xuống, từ từ mở cặp lồng cơm ra để trước mặt tôi, "Cha Hạ bảo em ăn, cho dù có học cũng không được quên ăn, lớn thế này cũng không biết chăm sóc bản thân.", mặt tôi méo xệch lại sang một bên, Diệp Từ Hạo, anh nghĩ tôi thế này là do ai ban chứ?

Hôm nay cha mẹ Hạ thật yêu tôi, họ nấu cho tôi hẳn cả món thịt bò hầm cà rốt, món khoai khẩu bậc nhất của tôi, ngược lên thấy Diệp Từ Hạo đang chăm chú nhìn vào bát thịt bò hầm, yết hầu hơi chuyển động lên xuống, một ý nghĩ gian xảo bắt đầu hình thành trong đầu tôi.

Tôi dùng đũa gấp một miếng thịt lên, cắn nửa miếng rồi đưa ra trước mặt Diệp Từ Hạo, một điều tôi hiểu rất rõ về anh, đó là anh vô cùng ưa sạch sẽ, đồ ai từng chạm vào mà chưa rửa qua chắc chắn sẽ không đụng đến, nói gì đến miếng thịt đã bị cắn nửa? "Anh Từ Hạo, anh xem thịt bò mẹ Hạ nấu thật là ngon nha, vừa mềm vừa đậm đà, muốn ăn không?", Diệp Từ Hạo, phen này tôi nhất quyết phải trả thù anh.

Nhưng, hình như số phận nó lại đi theo hướng ngược lại, Diệp thiếu ung dung ăn miếng thịt bò cắn dở, nhai sung sướng rồi nói, "Đúng là ngon thật.", Diệp Từ Hạo, cái bản tính sạch sẽ đáng ghét kia của anh đâu rồi? "Tiểu Châu tưởng anh thích sạch sẽ chứ? Miếng thịt này Tiểu Châu đã cắn rồi mà.", Diệp thiếu nhẹ nhàng đoạt đũa từ tay tôi, gấp thêm miếng thịt trong bát cho vào mồm, "Tiểu Châu à, cho dù có miếng thịt có dính hay không dính nước miếng của em thì vẫn như nhau thôi."

"..."

Nếu bạn có một Diệp Từ Hạo bên cạnh nhà, chắc chắn hàng ngày bạn sẽ muốn đâm đầu vào tường ngay ngày đầu tiên, đơn giản vì, sáng nay, cha mẹ Hạ và cha mẹ Diệp cùng nhau đi dạo phố ở khu vực mới khánh thành phía tây thành phố B, vứt tôi và Diệp Từ Hạo ở nhà.

Bây giờ muốn lên thư viện học bài cũng không được bởi nó không mở cửa vào ngày Chủ Nhật, do đó tôi liền sang nhà Diệp Từ Hạo chơi với Cafe. Cafe là con mèo nâu béo ụ của Diệp Từ Hạo, sở trường là ăn và ngủ, cho dù có dùng trăm phương nghìn kế để đánh thức Cafe dậy, cậu nhóc vẫn nằm yên ngày ngủ. Nhưng dù sao cố gắng đánh thức Cafe dậy còn hơn ngồi đầu não với Diệp Từ Hạo.

Ngay khi tôi sang nhà Diệp Từ Hạo, anh đã đứng trước mặt tôi, ủa, kính của anh đâu rồi? Anh trả lời, "Từ nay đeo kính áp tròng, kính cận vương lắm. Nếu em sang đây tìm Cafe thì vô ích thôi, cha Diệp đưa nó đến trại thú cưng lúc sáng nay rồi.", ời Cafe, sao em lại bỏ chị đi như thế chứ?

Ọc ọc ọc...

Đúng lúc này thì dạ dày lại lên tiếng giành lại hoà bình, làm sao bây giờ? Khoá cửa nhà tôi là khoá tự động, cần chìa khoá mới mở được, mà nãy cha mẹ Hạ đi có đem theo chìa khoá rồi, bây giờ không vào nhà được, mà bụng lại đói, ông trời, người ngược đãi con! Diệp thiếu lập tức hiểu ra hoàn cảnh của tôi, tốt bụng mời tôi vào nhà.

"Anh không biết nấu ăn đâu, em biết thì nấu tạm món gì mà ăn, bụng của em sắp sửa đi thi hát được rồi.", Diệp Từ Hạo, tôi tưởng anh là soái ca thì phải biết nấu ăn chứ? "Làm sao giờ anh Từ Hạo? Em cũng không biết nấu ăn.". Hình như Diệp Từ Hạo cũng đang đói, đương nhiên vì đã 12 giờ trưa rồi mà, và lại trong bếp cha mẹ Diệp cũng chả có nấu món gì, không thức ăn cũng không có tiền, thật là xui hết phần người khác.

Trầm ngâm suy nghĩ một hồi, Diệp Từ Hạo mới lên tiếng, "Anh có một người bạn nhà ở gần đây, chúng ta qua đó ăn.", Từ Hạo, anh đang nói là chúng ta đi ăn ké sao?

Nhà bạn của Từ Hạo cách đây không xa, soái ca Từ Hạo mang hẳn con xe đạp hạng sang ra để đưa tôi đi, cái cảm giác được Diệp thiếu phục vụ, hình như có chút sung sướng?

Bạn của Diệp Từ Hạo là Mạc Thiên, nhà toán học đẹp trai nổi tiếng nhất ở trường, khi bọn tôi đến nhà anh ta, anh ta vẫn còn đang ngủ mới dậy, Diệp Từ Hạo lập tức nhú mày, "Giờ này còn ngủ, cậu định luyện công thành heo sao?"

Mạc Thiên nghe vậy, tức giận mắng, "Nếu không nhờ cậu thì thầy Mạc đã không bắt tôi làm cả tập đề 300 trang rồi, phúc của cậu ban đấy!", anh trai Mạc, tôi cũng hiểu nỗi khổ của anh mà, cũng chịu đựng sự ngược đãi từ một nhà tư bản.

Mạc Thiên lúc này mới để ý tôi đứng bên cạnh Diệp Từ Hạo, lập tức chỉnh trang lại ngay ngắn quần áo rồi mới cười, "Từ Hạo, cậu dắt bạn gái đến thì phải nói cho tôi biết trước để tôi chuẩn bị chứ.", anh trai Mạc, anh hiểu lầm rồi, ngay khi tôi định lên tiếng giải thích thì đã bị một người nào đó chặn miệng. "Nhà hết đồ ăn, cậu không ngại chứ?", đương nhiên, anh trai Mạc hào phóng mời tôi và Diệp Từ Hạo vào nhà, và từ khi đó, tôi bị dán mác là bạn gái của Diệp Từ Hạo.

Anh trai Mạc nấu ăn ngon vô cùng, nhờ đó tôi mới nhận ra, cha mẹ Hạ không bằng một góc trình độ của anh ấy, Diệp Từ Hạo lại càng không. Cả ba người bọn tôi ngồi trong chiếc bàn ăn to lớn, tôi ngồi cạnh Diệp Từ Hạo, còn Mạc Thiên ngồi đối diện tôi. Lần đầu sang nhà người khác ăn ké thế này, có chút ngại ngùng, nhưng hình như bạn trẻ Diệp lại không thấy vậy, thân nhiên gấp thức ăn một cách ngon lành. Diệp Từ Hạo, mặt anh mấy lớp vậy? Sao nó có thể dày đến vậy?

Mạc Thiên cả buổi cứ trợn trợn nhìn cô, rồi mới quay ra hỏi Diệp Từ Hạo, "Từ Hạo, em đâu tên gì thế?", anh vừa dứt lời, miếng com trong miệng tôi như muốn bay ra khỏi mồm, anh trai Mạc, có cần nhất thiết gọi tôi là em đâu nhanh như thế không?

Diệp Từ Hạo nhàn nhai quay ra nhìn tôi, rồi lại quay sang nhìn Mạc Thiên, "Cô ấy tên Hạ Ly Châu, học dưới ta hai khoá.". Anh trai Mạc ngạc nhiên, "Dưới ta hai khoá sao? Từ Hạo, cậu có hứng thú với trẻ nhỏ từ khi nào đấy? Hình như loại này còn là cup A nữa."

Lúc đó tôi chỉ muốn cầm cái ghế nền trắng vào mặt tên đáng ghét kia, Mạc thiếu, nếu tôi là cup A thì anh là cup A-. Ngược lại, Diệp Từ Hạo thì vẫn "bình chân như vại", nhẹ nhàng đối đáp lại Mạc Thiên, "Tôi không có hứng thú với mấy người cup D của cậu, về sau chả khác gì giàn mướp đắng cả."

"...", anh trai Mạc im không một lời nói.

"...", Diệp Từ Hạo, hoá ra anh cũng không vô dụng.

Sau khi ăn xong, Diệp Từ Hạo đeo tôi đến trại thú cưng ở gần trung tâm thành phố để đón Cafe, anh nói, " Hai cha mẹ đi còn lâu mới về, chúng ta cứ chơi ở đây một lúc đi.". Trại thú cưng được chia làm ba khu, khu dành cho chó, khu dành cho mèo, và khu dành cho các loại thú cưng khác.

Suốt 4 năm quen biết Cafe, hôm nay tôi mới biết rằng, tảng mỡ đó rất đào hoa, y chang như chủ nó, sở dĩ là vì vừa vào đến nơi, đã thấy có 5 con mèo cái quần quít bên cạnh Cafe lười biếng, nhưng cậu nhóc không hề quan tâm, tiếp tục phơi nắng, sao tôi lại thấy Cafe giống người nào đó nhỉ? Cafe nhìn thấy tôi, liền nhấc bụng phê chạy ra, y như tìm được một đảng cứu thân giải thoát, tôi cũng không ngại ngừng mà ôm Cafe vào lòng, chỉ là, vừa bế lên, tảng mỡ đó đã lăn ra ngủ!

Mấy con mèo vừa sán lại bên Cafe nhìn thấy tôi liền giơ nanh vuốt ra, ánh mắt sắc bén nhìn tôi như tôi là kẻ cướp đi người tình của nó. Đến mèo còn biết ghen, thế giới này quả thật còn nhiều điều tôi chưa khám phá.

Tôi hai tay bế Cafe ra ngoài, đi tới chỗ Diệp Từ Hạo đang ngồi đọc sách huấn luyện thú cưng, không do dự mà ném thẳng cục béo vào người anh, " Anh Từ Hạo, anh cho Cafe đi luyện thể hình đi, bế nặng muốn chết à!", Diệp Từ Hạo xoa xoa Cafe bị ném không thương tiếc, " Giờ em đã hiểu nỗi khổ của bố mẹ em khi phải bế em rồi đấy."

"..." Diệp Từ Hạo, đột nhiên tôi vô cùng muốn đánh anh?

Diệp thiếu nhét Cafe vào trong lòng, khổ nỗi cục thịt ấy vừa nằm xuống mà cái lòng như muốn nứt ra, Cafe này, tao kì lạ tại sao mày béo như vậy mà mấy con mèo kia vẫn thích mày? Anh vừa định xách cái lòng đi thì có một giọng ngạc nhiên vang lên, " Diệp Từ Hạo, là cậu sao?".

Tôi quay đầu lại, đập vào mắt là khuôn mặt xinh đẹp của chị Diệp Thư, chị Diệp Thư học cùng lớp với Diệp Từ Hạo, được mệnh danh là hoa khôi của trường, lại còn là con gái cưng của luật sư nổi tiếng trong thành phố, người theo đuổi chị ấy, chắc đếm còn không xuê.

Diệp Từ Hạo xoay người, chị Diệp Thư đã vui vẻ đi tới bắt chuyện, " Không nghĩ sẽ gặp cậu ở đây, mình mới làm thêm tại chỗ này", Diệp thiếu đảng này chẳng thèm để ý, trả lời qua loa, " Ủ.", chị Diệp Thư quay sang tôi giới thiệu, " Chị tên là Diệp Thư, học cùng với Diệp Từ Hạo, chắc em là em gái anh ý?", ôi chị Diệp Thư, chị không hổ là hoa khôi của trường, đến cách nói chuyện cũng ngọt ngào như đổ mật vào tai, chỉ có điều, Diệp Từ Hạo lại chen vào, " Là bạn gái." rồi một mạch kéo tôi đi, để mặc chị Diệp Thư đang ngỡ ngàng.

Khi tôi hỏi, " Anh Từ Hạo, sao anh lại nói em là bạn gái anh hả?" thì anh lại nói, " Tại vì em là người ít được chú ý nhất."

"..." Cái này có được coi là sỉ và người khác không?

Lúc tôi và Diệp Từ Hạo về nhà, cha mẹ Hạ và cha mẹ Diệp vẫn chưa về đến nơi, có mỗi ông nội Diệp đang ngồi chăm sóc cây cảnh ở sau vườn, nhìn thấy ông, tôi liền sà ngay vào lòng ông, hỏi vấn đề mà tôi luôn thắc mắc bấy lâu nay vẫn không tìm ra được câu trả lời, " Ông nội à, ông thấy cháu có được mọi người chú ý không?".

Ông nội Diệp bỏ cây kéo trên tay xuống, ngẫm nghĩ một hồi, " Hạo nhi lại bắt nạt cháu à?", ông à, ông không hổ là người cháu ngưỡng mộ bấy lâu nay, địch chưa đến mà đã biết địch nghĩ gì, người tài giỏi như ông quả thật hiếm có, " Đúng ông ạ, anh ấy bắt nạt cháu.", tôi thành thật trả lời, Diệp Từ Hạo, tôi nhất định tố cáo tội ác của anh!

Lúc này Diệp Từ Hạo tay bế Cafe - cục mỡ của nhân loại đi vào vườn, mặt mày nghiêm nghị nhìn tôi, " Ly Châu, anh bắt nạt em khi nào chứ?", mặt tôi đen hết chỗ nói, quả là sói đội lột cừu, bên ngoài vẻ thư sinh hiền lành, bên trong có bao nhiêu là rắp tâm xấu xa chứ? Tôi bất mãn phản kháng lại, " Anh nói dối, nãy anh nói em là bạn gái của anh chỉ vì em ít được chú ý là sao hả?".

Kì thực, mỗi lần phải đấu khẩu với Diệp Từ Hạo là một lần cờ trắng phát phơ tung bay không còn nhìn thấy Tổ quốc, và lần này cũng như vậy, chỉ vì một câu nói của Diệp thiếu, " Tôi rất tôn trọng sự thật.", à, sao anh cứ phải động đến nỗi đau của tôi là sao?

Đó là nỗi đau tâm hồn khi ở trong lớp, tôi được coi là người vô hình, đến người bạn học cùng 3 năm cũng không nhớ nổi cái tên Hạ Ly Châu, ôi, cuộc đời đau khổ vì ai? Đàng này, ông nội Diệp nghe xong bật cười, vuốt vuốt chòm râu bạc trắng ở cằm, liếc nhìn Diệp Từ Hạo, " Hạo nhi à, cho dù cháu có tôn trọng sự thật thì nên giữ chút thể diện cho Tiểu Châu, da mặt con bé vốn mỏng mà.", ông nội Diệp vừa dứt lời, mặt tôi méo hết chỗ nói, còn Diệp Từ Hạo lại cười gian tà, đáp lại, " Vâng thưa ông, cháu sẽ chú ý".

Hai người này, chắc chắn thông đồng với nhau >.<

Buổi tối, cha mẹ Hạ về, liền dụ dỗ cha mẹ Diệp tụ tập ăn chơi ở quán đồ nướng đầu phố, đương nhiên, Diệp Từ Hạo và tôi cũng bị bắt ép đi theo, để tránh cho nhầm chán, Diệp Từ Hạo mang theo cục mỡ của toàn nhân loại đi. Tôi vốn là người rất ghét ăn đồ nướng, đơn giản vì không thích ngậm mình trong khói, chính vì thế mà vừa ăn xong, tôi liền xin phép cha mẹ Hạ về nhà.

Năm ngoái, thành phố B mới được quy hoạch lại, Nhà Nước cho trồng thêm rất nhiều cây xanh bên đường, do vậy số lượng ve về kêu vào mùa hè tăng lên. Tiếng ve kêu như biến thành bản nhạc hoà tấu, reo réo khắp các nẻo đường.

Tôi vừa đi vừa nghe ve kêu, thì tự nhiên, bị một ai đó vỗ lấy sau lưng, "Aa!", nói thật, khi ấy tim tôi muốn bay ra ngoài rồi, " Tiểu Châu, mới thế mà em đã sợ như nhìn thấy ma rồi sao?", tôi xoay người lại, đập vào mắt là khuôn mặt điển trai của Diệp Từ Hạo, anh đứng ngược sáng, cho nên chỉ thấy được vầng hào quang sáng chói bao quanh người anh, quá là giống thiên thần trời ban!

Trong khi tôi đang ngơ ngác, anh nói tiếp, " Tiểu Châu, em mà nhìn như thế là sẽ yêu tôi đấy.", lời nói của anh kéo tôi một phát từ thiên đường xuống địa

ngực, Diệp Từ Hạo, sao anh lại đề bản thân mình quá cao như vậy chứ? Tôi bủu môi nhìn anh, " Cho dù em có nhìn loét cả mắt ra em cũng không yêu anh đâu.", tôi nói xong, mặt Diệp Từ Hạo lập tức đen lại, anh liền một phát kéo tôi đi theo hướng ngược lại, " A! Anh Từ Hạo, anh kéo em đi đâu thế?", anh chỉ trả lời, " Vào bệnh viện tìm người hiến mắt cho em."

"..."

Một buổi sáng khác, khi cha mẹ Hạ đã đi làm, còn tôi thì tận hưởng giấc ngủ say nồng trên giường hình con mèo thân yêu, thì tự nhiên, tiếng sấm ầm ầm từ cửa nhà vọng tới. Quái lạ, cha mẹ Hạ đi làm, cha mẹ Diệp cũng thế, ông nội Diệp thì đã đi đến hội người cao tuổi từ hôm qua, còn sáng nay Diệp Từ Hạo đi làm thêm ở quán cafe, vậy thì ai gõ cửa chứ?

Tiền điện tiền ga tiền nước cũng đóng đầy đủ rồi cơ mà? Trong khi tôi còn đang ngồi ngẫm nghĩ, tiếng đập cửa một lúc một to, chứng tỏ người bên ngoài hình như có thể lực rất tốt? Chịu không nổi, tôi cuối cùng cũng phải vác cái thân lười biếng đi ra mở cửa, và bạn có biết người ngoài cửa là ai không?

Anh trai Mặc quần áo xộc xệch thờ hồn hển, đứng trước mặt tôi nói đứt quãng, " Diệp...Diệp...Từ Hạo..." Diệp Từ Hạo đâu có ở nhà, mà anh ta thì liên quan gì mà sang đập cửa nhà tôi chứ? " Em đâu, Từ...Từ Hạo...cậu ấy...đang...cấp cứu!", 'oành', tiếng sấm vang lên trong đầu tôi, Diệp Từ Hạo đang ở trong viện sao?! Từ khi nào mà cái người 9 mạng ấy lại phải vào viện? Không không phải, mà là vì sao anh phải vào viện? "

Anh Mặc Thiên, Diệp Từ Hạo ở bệnh viện nào?". Bệnh viện Hoa Khâu? Đó là bệnh viện gần quán cafe mà Từ Hạo làm thêm mà? Chẳng lẽ khi làm việc có chuyện gì xảy ra sao?! Tôi vội vàng đi giày, mặc kệ trên người còn mặc bộ đồ ngủ Nemo, mặc kệ Mặc Thiên đứng trước cửa, tức tốc chạy như bay ra khỏi nhà đến bệnh viện Hoa Khâu.

Quy mô bệnh viện Hoa Khâu cũng không phải là lớn, chỉ có hai khu vực chính và một hồ cá to ở cổng bệnh viện, tôi hỏi y tá xem Diệp Từ Hạo ở đâu, chỉ biết rằng anh vẫn còn đang cấp cứu do bị dao đâm vùng bụng.

Tôi cứ thất thần ngồi trên ghế nhìn về phía đèn phẫu thuật đang sáng, tại sao? Tại sao Diệp Từ Hạo lại bị đâm? Một người tài hoa, con riêng trời ban này lại nằm trong đó, hôn mê sao? Diệp Từ Hạo mạng rất lớn, đừng lo Ly Châu à, cho dù trời có sập, đất có lở thì anh ta vẫn ung dung ngồi đọc sách thôi, mày đừng lo.

Khoảng chừng 15 phút sau, cửa phòng phẫu thuật bật mở, Diệp Từ Hạo được y tá đẩy ra. Khuôn mặt đẹp trai giờ tái nhợt ngơ không có sức sống, đôi môi khô khốc, không hồng hào như bình thường, vết thương dài trên bụng được khâu vào, che đầy bởi lớp băng y tế. " Vết thương thật may là không sâu, không thì đã tổn thương đến dạ dày bên trong rồi, nhưng vẫn đề cẩn thận, bệnh nhân phải được chú ý tới ăn uống, không được bỏ bữa, chỉ nên ăn cháo, hai tuần sau ổn định lại mới được ăn cơm."

Nghe lời bác sĩ nói, lòng tôi như trút được cả tấn đá, nhẹ nhõm hẳn đi, thật là may anh không làm sao.

Đúng 12 giờ trưa, thuốc mê gần hết, Diệp Từ Hạo tỉnh lại, và món quà đầu tiên tôi dành cho anh chính là lấy gối đập anh túi bụi nhưng vẫn tránh vết thương trên bụng, " Diệp Từ Hạo! Nói cho em biết, tại sao anh lại bị dao đâm vào bụng hả?!".

Diệp thiếu như một con mèo ngoan ngoãn cho tôi trút giận, hai mắt tròn tròn nhìn tôi, cho tới khi hả giận, anh mới ồm ồm giọng khàn đặc, " Quán cafe bị cướp, bọn họ định đâm một bà lão gần đó nên chạy ra cứu, chẳng may bị đâm vào bụng.", được, Diệp Từ Hạo, coi như anh hi sinh để làm việc tốt, nhưng mà cũng phải chú ý đến bản thân mình chứ? "

Từ nay anh đừng đi làm nữa, nhờ đâu có ngày cái mạng của anh cũng không giữ nổi thì sao?", Diệp Từ Hạo mếu máo, làm bộ dạng Cafe lúc xin ăn nhìn tôi, " Nhưng mà anh không kiếm tiền thì vợ con anh biết làm sao?". Lạy cha lạy mẹ lạy Phật tổ Như lai lạy Đức mẹ Maria lạy chúa Giê-su cho con được đâm chết tên Diệp Từ Hạo đi! " Anh không lo cho mình mà lo cho vợ anh làm gì hả?! Nếu là em thì em sẽ nhốt anh ở nhà còn em thì đi làm rồi!", nào ngờ, lời vừa dứt, người nào đó hí hửng lấy từ trong điện thoại ra bấm một nút, " Chính em nói đấy."

"..." Diệp Từ Hạo, đã có ai nói rằng anh là nhà tư bản đi ức hiếp kẻ tiểu nhân chưa?

Cha mẹ Diệp và ông nội Diệp không hề biết gì về chuyện Diệp Từ Hạo bị dao đâm, cũng bởi vì anh không cho tôi nói vì sợ mọi người lo lắng, cho tới khi, " Tiểu Châu, em cho anh xuất viện đi, anh không muốn ở đây nữa.", Diệp Từ Hạo nhảm chán gặm miếng táo, vậy mà lúc này người nào còn bảo quyết không về chứ?

Cuối cùng, hai lỗ tai tôi không chịu nổi khi phải nghe anh năn nỉ nữa, tôi đành phải ra làm thủ tục xuất viện cho anh. Bác sĩ cũng không dặn dò gì nhiều, chỉ là chú ý tới ăn uống, sau đó, một người tí hon như tôi phải đỡ Diệp Từ Hạo cao như cái cột về nhà, đơn giản, anh ấy không muốn đi xe!

Vừa bước chân vào nhà, mọi người ngỡ ngàng khi thấy vết thương trên bụng Diệp Từ Hạo, mới chạy xúm xúm lại hỏi, hại tôi suốt nửa về với Diêm Vương. Diệp Từ Hạo bị mọi người hỏi đến nhẵn mặt, anh cũng chỉ qua loa trả lời là bị thương lúc làm việc rồi xin phép đi nghỉ trước.

Hoàn thành nhiệm vụ, tôi cũng không nán nã lại làm gì, tạm biệt cả nhà rồi đi về, nhưng khổ nỗi, nghe tin 'con cưng' bị thương, cha mẹ Hạ lo lắng đến phát sốt, để tôi không yên, " Diệp Từ Hạo làm sao rồi? Bệnh tình như thế nào?", hay, " Từ Hạo có làm sao không? Nó mà tổn thương gì thì chết mất!"

"..." Diệp Từ Hạo, anh bị thương cả đất nước lo, còn tôi thì sao?!

Từ ngày Diệp Từ Hạo bị thương, cha mẹ tôi liền phân phó cho tôi một trọng sách vô cùng quan trọng: Chăm sóc Diệp Từ Hạo, và cha mẹ tôi nói, " Con mà không chăm cậu ấy cho tốt thì tôi về khỏi ăn cơm.", chính vì thế, tôi đau khổ vác cái thân sang nhà Diệp Từ Hạo chăm sóc anh.

Vết thương trên bụng của anh lành rất là nhanh, mới hai ngày ra viện anh đã đi tập bóng rổ cùng bạn rồi, khi tôi vào nhà, Diệp Từ Hạo vẫn còn đang nằm

trên giường ôm cục mỡ béo, tay bấm bấm điện thoại. Tôi đổ cháo mẹ Hạ nấu ra bát, đưa đến trước mặt anh, "Anh Từ Hạo, cháo của anh này, anh ăn đi lúc còn nóng".

Bạn trẻ Diệp có lẽ bị cháo đầu độc, nhìn thấy cháo mà chỉ biết thở dài ngao ngán, "Tiểu Châu à, em nấu cái gì cho anh ăn đi, ăn cháo suốt 2 ngày nay mà anh muốn chết rồi", hơ, ai bảo anh bị thương chứ? Cháo tôm mẹ Hạ nấu ngon như thế này, một miếng tôi cũng không được ăn mà anh còn từ chối thế sao? "Em không biết nấu món gì đâu, anh tự đi mà làm".

Và đương nhiên, Diệp thiếu không hề đồng ý, vẫn kiên quyết bắt tôi làm, "Vậy anh sẽ hướng dẫn cho em, em không nhớ để người ốm đau bệnh tật đi vận động tay chân phải không?", Diệp Từ Hạo, anh đúng là người biết nắm bắt cơ hội quá ha? "Hay để Tiểu Châu đi mua cái gì cho anh ăn nha?", và từ đó, tôi mới biết được Diệp Từ Hạo vốn là đại gia, trong ví có đến một xấp tiền 100 nhân dân tệ, ôi, mới đau lòng làm sao!

Tôi ra đầu phố mua cho anh một đĩa há cảo thịt nóng hổi, mang về thì được Diệp thiếu chén sạch trong 2 phút, sự thật đã chứng minh, một con người ăn mằm đá lâu, cho dù bạn có cho họ ăn món dở tệ đến đâu, họ vẫn cảm thấy ngon miệng, và Diệp Từ Hạo không phải ngoại lệ.

Ăn uống no say xong, Diệp thiếu nhảy lên giường đắp chăn đi ngủ tiếp, "Anh Từ Hạo, còn cháo của mẹ Hạ thì tính sao?", bát cháo ngon như thế này mà lại bỏ phí sao? "Em ăn cũng được, nếu không thì cho Cafe ăn, nó rất thích ăn cháo.", nghĩ sao mà tôi sẽ chia sẻ cho cục mỡ đó vậy? Và đương nhiên, bát cháo của mẹ Hạ được tôi chén sạch một cách ngon lành.

"..."

Ngày thứ 3 sau khi Diệp Từ Hạo ra viện, anh trai Mạc đến thăm, còn đưa theo cả chị Diệp Thư xinh đẹp, dường như Diệp thiếu không thích điều đó, nhìn thấy Diệp Thư mặt mày nhất thời đen lại, "Đưa cô ấy đến đây làm gì?".

Không đợi Mạc Thiên giải thích, chị Diệp Thư vội vàng lên tiếng, "Mình đến chào cậu thôi, tuần sau mình sẽ sang Mỹ đi du học.", nghe được câu trả lời, mặt Diệp Từ Hạo giãn ra vài phần, sau đó anh nói, "Đi vui vẻ, giờ không có việc gì thì về đi".

Trời ạ Diệp Từ Hạo, cho dù anh có lạnh lùng đến đâu cũng đừng nói chuyện như thế với con gái chứ, về sau thì anh lấy vợ thế nào được?

Chị Diệp Thư nghe vậy có chút u buồn, nhưng đành phải chào tạm biệt đi về, lúc đi qua tôi còn nhắc nhở, "Em chăm sóc Từ Hạo cho tốt nhé.". Chị Diệp Thư đi rồi, Mạc Thiên lập tức vứt bỏ vẻ nam nhân kiêu ngao lạnh lùng, nhảy bật lên ghế sofa ngồi cười như điên, "Ôi ôi Từ Hạo, cậu đi đóng phim được rồi đấy, tôi cá cậu sẽ dành được rất nhiều giải Oscar".

Nghe Mạc Thiên nói vậy, Diệp Từ Hạo cũng bật cười, "Tôi không chắc sẽ dành được nhiều hơn cậu.", cả hai người, đúng là không làm diễn viên có hơi lãng phí. Lúc này Mạc Thiên mới quay sang tôi, "Em dâu à, anh phải công nhận, em chăm sóc bệnh nhân rất tốt, mới thể mà đã khoẻ rồi, nhưng anh chỉ sợ, cậu ta tính lực dồi dào, cô bé mỏng manh yếu ớt như em không chịu nổi thôi."!

Ngay lập tức, một cái gối bay thẳng đến khuôn mặt anh tuấn của Mạc Thiên, "Thầy Mạc vừa bảo tôi nhắn với cậu đến trường làm giáo án 200 trang cho thầy.", ngay lập tức, anh trai Mạc cầm dép chạy như bay ra khỏi nhà, không một lời tạm biệt.

"..." Diệp Từ Hạo, xem như anh lợi hại.

Ngày thứ 4, Diệp Từ Hạo sinh chán, nhất quyết đòi tôi đi đến khu vui chơi Cát Mạc ở giữa phố, nói là khu vui chơi chứ thực chất ở đó chả có cái gì khác ngoài tô tượng và gắp máy bay giấy. Mặc dù Diệp Từ Hạo là thành phần của những thể loại đầu to mắt cận nhưng lạ thay, người này rất thích trò tô tượng của trẻ con.

Vừa đến khi vui chơi, bạn trẻ Diệp nhanh nhẹn chọn một cái tượng hình con lợn ủn ỉn ngồi tô, còn tôi thì chọn hình con mèo béo, nhằm tôn vinh cục mỡ toàn nhân loại đang nằm nhà kia. Diệp Từ Hạo tô tượng vô cùng cẩn thận, đến một chi tiết tí ni mới mới xong, nhìn lại cái tượng con mèo chỉ có màu nâu từ đầu đến cuối của mình, dường như có hai hàng lệ chảy ra từ khoé mi, ôi Diệp Từ Hạo, anh có cần phải làm tôi ghen tỵ như thế không?

Kim giờ chạy đua được hai vòng, Diệp thiếu mới bỏ bút vẽ xuống, giờ con ỉn hồng ra trước mặt tôi khoe, "Đây là nhân bản vô tính của em".

A!

Diệp Từ Hạo, anh muốn làm tôi tức chết à? Hoá ra anh tí mi đến vậy là vì muốn khắc hoạ thật rõ cái mặt tôi với mặt con lợn >.<. Khi tôi chuẩn bị cầm lọ màu lên hắt vào mặt anh thì một bé gái chừng 5 tuổi mặc váy hồng chạy tới, "Anh đẹp trai, anh tô con lợn này đẹp quá, anh cho em được không?", đương nhiên, Diệp Từ Hạo không khách khí mà đưa luôn cho bé gái con lợn trên tay. Bóng dáng bé nhỏ đi khuất rồi, tôi mới quay sang nhìn anh, "Người như anh mà lương thiện ghê.", anh chỉ cười, "Thực chất anh chỉ muốn cho mọi người biết mặt em thôi."

"..." Kể từ đó, tôi không bao giờ đi tô tượng với anh nữa, dù chết cũng không đi >.<

Cho tới giờ, tôi mới phát hiện, dường như tôi và Diệp Từ Hạo có sự khác biệt rất lớn không chỉ về trí khôn, mà còn là về thể chất nữa.

Ví dụ như sáng nay, cha Hạ lôi kéo tôi ra khỏi giường lúc 5 giờ sáng để đi chạy bộ với lý do là, "Con nhìn xem, Từ Hạo ngày nào cũng đi chạy bộ từ sớm, là con gái phải biết chăm sóc tốt cho bản thân, đừng có lúc nào cũng ăn với ngủ".

Sau đó cha Hạ liền ném tôi cho Diệp Từ Hạo, nhờ anh đưa tôi đi chạy bộ cùng. Khi Diệp Từ Hạo chạy được 500m vẫn bình thường, thì tôi mới chạy được 100m đã khóc đòi về nhà. Cuối cùng, Diệp thiếu phải công tôi đi đến quán hủ tiếu ở đầu phố ăn sáng, hủ tiếu nhà này nấu vừa ngon vừa đậm đà hương vị cho nên chỉ có 5 phút, bát hủ tiếu to sụ nằm gọn trong bụng tôi.

Bác chủ quán thấy tôi và Diệp Từ Hạo ngồi ăn, mới vui vẻ hỏi chuyện, "Cháu trai dẫn bạn gái đến ăn sao?", và bạn có biết Diệp thiếu trả lời là gì không? "Lợn nái nuôi về lấy giống đó ạ"

== Ngay lúc đó, tôi rất muốn đập đầu vào tường ==

Về đến nhà, nhìn thấy tôi nhảy tót lên giường ngủ tiếp, Diệp Từ Hạo liền tặng tôi một câu, "Kiếp lợn vẫn hoàn lợn."

"..." Đại thiếu gia, anh đừng có sỉ nhục dòng họ lợn như thế chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Nếu bạn có một oan gia sống ngay bên cạnh nhà thì bạn sẽ cảm thấy thế nào? Vui vẻ, lo lắng, hay sợ hãi? Đối với tôi, đó chính là cảm giác muốn đập đầu vào tường, rất muốn là đáng khác.

Tại sao ư?

Đơn giản, ngày hôm qua tôi đang đọc báo trong nhà, bỗng lướt qua thấy tin tìm kiếm tài năng của công ty X, công ty này đứng đầu trong giới giải trí, hầu hết thần tượng mỹ nam của tôi đều được đúc kết từ đó ra. Thử nghĩ xem nếu được làm việc cùng một đàn trai đẹp sẽ như thế nào?

Chắc mỗi ngày bơm 100cc máu mắt! Chính vì thế, tôi đã nghĩ rằng mình nên đi dự tuyển. Thế rồi tôi chạy sang nhà Diệp Từ Hạo mượn máy tính của anh để tìm thông tin đăng kí trên mạng, nhưng ngẫm lại, mình có tài năng gì để dự thi? Và tôi quay ra hỏi Diệp Từ Hạo, "Anh Từ Hạo, anh thấy em có tài năng gì?", Diệp Từ Hạo bỏ quyển sách trên tay xuống, nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt dò xét từ đầu đến chân, xong anh kết luận, "Rất thu hút lợn đực."

"..." Đập đầu vào tường lần 1.

Lần khác, tôi và Diệp Từ Hạo cùng nhau lên thư viện mượn vài quyển sách về đọc thì bắt gặp một chàng trai đang cầu hôn một cô gái gần đó rất lãng mạn, tôi thử quay ra hỏi Diệp Từ Hạo bên cạnh, "Anh Từ Hạo, về sau liệu em có được người ta cầu hôn như thế không?"

Liệu sẽ có hàng ngàn cánh hoa hồng rơi xuống hay màn pháo hoa rực rỡ nổ khắp trên trời không? Còn nữa, chiếc nhẫn kim cương sáng bạc lấp lánh được đựng trong hộp nhung đỏ chia ra trước mặt em, nghĩ đến điều đó mới hạnh phúc làm sao!", nhưng Diệp Từ Hạo chỉ héch mui nói, "Hiện tại giống loài lợn vẫn chưa biết cầu hôn."

"..." Đập đầu vào tường lần 2.

Một lần khác, à không, thực ra là một đêm khác, nhà hàng xóm bật loa to ầm ĩ làm tôi không ngủ được, cuối cùng, tôi quyết định xốc chăn lên ra ngoài bàn công hít thở không khí, vừa vận bắt gặp Diệp Từ Hạo cũng đang ngồi ngoài ban công đọc sách.

Hai ban công nhà chúng tôi phải nói là vô cùng gần nhau, chỉ cần bước một bước chân là tới, vậy mà nay, Diệp Từ Hạo ung dung ngồi trên cái ghế hình con thỏ của tôi xem sách. "Anh Từ Hạo, ban công nhà anh không ngồi qua đây làm gì?", nhưng Diệp Từ Hạo không trả lời, anh chỉ nói, "Tiểu Châu, sao em không ngủ đi?"

Phốc!

Sao tự nhiên hôm nay Diệp Từ Hạo lại hỏi câu đấy vậy? Với sự thông minh tài ba của anh thì đương nhiên phải biết lí do là gì rồi chứ?

Chẳng lẽ anh ta đi vệ sinh đập đầu vào bồn rửa mặt đến chấn thương sọ não sao? Không thể như thế được, trông mặt anh ấy còn bình thản thế kia cơ mà, tôi không kim được lòng mình, hỏi anh, "Sao anh lại hỏi câu đấy? Em nghĩ anh phải biết lí do rồi chứ?"

Diệp Từ Hạo tay chống cằm nhìn tôi, "Hôm trước mẹ Hạ có nhờ anh gọi em đây.", ủa, vậy thì liên quan gì đến việc này? Diệp Từ Hạo nói tiếp, "Em là nhân bản vô tính của Cafe, cho dù đánh chết cũng không dậy nói gì đến tiếng ồn này, cho nên lấy làm lạ thôi."

"..." Đập đầu vào tường n lần.

Và cứ thế, mùa hè ngồi ở nhà đấu não với Diệp đại thiếu gia cũng dần kết thúc, nhưng đường đời còn nhiều chông gai phía trước, đó chính là bài kiểm tra đầu năm kia, trước hôm đi học, Diệp Từ Hạo vô cùng tốt bụng nhắc nhở tôi, "Em mà không được tròn 100 điểm tôi liền tung ảnh khoả thân hồi bé của em lên cho toàn trường", đó là lí do tại sao tôi phải quyết tâm cho bài kiểm tra này, bằng không mọi người sẽ nhìn thấy thân thể trần như mộng của mình >.<

Năm nay tôi mới may mắn làm sao khi nhận được vinh hạnh đi học cùng Diệp thiếu, cũng nhờ đó, tôi liền trở thành tâm điểm của toàn trường. Bởi vì sáng

nay, bạn trẻ Diệp 'mời' tôi đi đến trường cùng, cũng có nghĩa anh dùng con xe của mình chở tôi đến, cũng có nghĩa là tôi bị dán mác là người yêu của soái ca Diệp Từ Hạo lạnh lùng.

Vừa nhảy xuống xe, hàng trăm ánh mắt soi mói bắn thẳng vào người tôi, làm tôi chảy mồ hôi lạnh, sao mà như kiểu mình là tội phạm đào tẩu không bằng vậy trời T.T, cảnh tuyệt hơn khi anh trai Mạc nhảy ra khỏi đám đông, tay quàng qua cổ tôi mà gọi to hai tiếng 'em dâu'.

Ôi những ngày bình yên hạnh phúc, sao mà ngỡ bỏ tao mà đi về phương trời mới? " Em dâu, thảo nào hôm nay anh bảo cậu ta chờ anh cậu ta không chờ, hoá ra là phải chờ phu nhân đi học, thật tình cảm nha.", anh trai Mạc à, anh đừng có đổ thêm dầu vào lửa nữa được không? Cái mồm của anh hại thêm cái thân bé nhỏ của tôi mất.

Ngày trước khi học chênh lệch buổi học với Diệp Từ Hạo, tôi mới cảm thấy rằng cuộc đời lúc đó vốn rất hạnh phúc, nhưng từ bây giờ, địa ngục tằm tôi lại mở rộng cánh cửa chào đón, thật là trốn không nổi mà.

Nào ngờ, vừa định giờ tay bị mồm anh trai Mạc lại, Diệp Từ Hạo lại xuất hiện đằng sau tôi, cuối cùng vác tôi như vác bao tải trên bờ vai rộng lớn ==

"..." Diệp Từ Hạo, sao anh cứ muốn góp phần cho tôi có thêm nhiều kẻ thù nữa vậy?

Cho tới khi đến một góc khuất nào đó, Diệp Từ Hạo mới dừng chân rồi thả tôi xuống, tôi ai oán nhìn anh, " Anh Từ Hạo, chỉ vì anh và anh trai Mạc mà ngày đầu tiên đến trường số lượng kẻ thù của em từ số 0 thành mấy trăm vạn rồi!", Diệp Từ Hạo lại nở nụ cười ranh mãnh, ngón tay thon dài vuốt mái tóc tôi, " Trót rồi thì biết làm sao giờ? Tiểu Châu à, xem ra năm nay em vất vả rồi, thế nha.", rồi bóng dáng cao lớn hai tay dứt túi quần thong thả đi về lớp.

-----Tôi là sự tự do của bạn, tôi đi tìm một nơi tốt hơn đây-----

Tôi hít một hơi thật sâu, đừng lo Hạ Ly Châu, họ sẽ chỉ phán xét mày một lúc rồi tất cả sẽ trở lại quỹ đạo ban đầu, nhưng hình như tôi nói câu này hơi sớm. Bầu không khí trong lớp vô cùng quý dị, tôi có thể cảm thấy ánh mắt rực lửa của bọn con gái bắn về phía tôi, lại còn ánh mắt tò mò từ lũ con trai nữa.

Cố gắng di chuyển bước chân nặng nề, cuối cùng tôi cũng đến được bàn học của mình, nhẹ nhàng cất cặp sách ngồi xuống. Cô bạn Tĩnh An- người cũng được xem là vô hình giống tôi, từ bàn trên quay phắt xuống, nhìn tôi chăm

chăm, " Hạ Ly Châu, giờ tớ mới biết cậu là người yêu của Diệp Từ Hạo, lúc đầu tớ cứ nghĩ phải là chị Diệp Thư cơ, hoá ra trên đời vẫn còn rất nhiều điều bất ngờ.", haiz, cậu nói đúng, trên này vẫn còn rất nhiều điều bất ngờ chưa được khám phá ==

Chết sống chết dở suốt hai tiết học, cuối cùng cũng đến giờ ăn trưa thân yêu, giờ mà tôi được thoát khỏi sự kì thị của mọi người.

Tiếng chuông vừa vang lên, tôi chạy như bay cầm túi đồ ăn lên thư viện, nơi ít nhất tôi được yên tĩnh một mình. Tôi chọn cái bàn gần cửa sổ, lấy quyển truyện tranh ra, bắt đầu hưởng thụ bữa trưa. Bữa trưa của tôi rất đơn giản, chỉ có quả táo và bánh sandwich, hôm nào mà mẹ Hạ đặc biệt chăm sóc thì sẽ có thêm một hộp nước quả, nhưng dịp đó một năm mới có một lần...

Thật tình cờ làm sao, tôi vừa đọc đến đoạn con mèo nhảy cầu thang trong truyện thì một người nào đó đi đến, thả cặp lồng com xuống đúng quyển truyện của tôi. Diệp Từ Hạo ung dung ngồi xuống, mở từng hộp com thơm lừng ra, xúc một miếng đưa ra trước mặt tôi, " Ăn thế không đủ no, ăn thêm đi.", tôi nghi ngờ nhìn anh, sao tự nhiên lại tốt tính quá vậy trời? " Là một nông dân lương thiện, anh không bao giờ để cho con lợn của mình chết đói."

"..." Đồ đáng chết...

Ăn uống no say xong, Diệp đại thiếu cất cặp lồng com đi, cầm quyển truyện vừa bị đè ép của tôi lên xem, xong anh nhú mày, " Em bao nhiêu tuổi rồi còn xem Oggy(*)?", rồi anh tặng tôi một cái cốc vào đầu, " Đó chỉ là truyện tranh thôi mà, anh trách gì em chứ?", tôi xoa xoa cục u bé nhỏ trên đầu.

(*): Chương trình hoạt hình nổi tiếng ở Mỹ

Diệp Từ Hạo vứt quyển truyện tranh sang một bên, bắt đầu giảng giải, " Nếu bây giờ anh cho em chọn giữa con mèo và tiền bạc em chọn cái nào?"

Hmm...Cả hai cái đều hấp dẫn, chọn cái nào ta?

" Anh Từ Hạo, nếu anh cho em chọn thì có nghĩa anh có cả hai, vậy là em chọn anh là em có cả hai đúng không?", Tôi hào hứng nhìn anh.

Diệp Từ Hạo lắc đầu thất vọng, " Quả nhiên, sự thật đã chứng minh, lợn sẽ mãi mãi không thông minh được."

==

Kết thúc ngày học, tôi vinh dự nhận được mệnh lệnh của Diệp Từ Hạo, " Tan học chờ anh ở cửa, nếu không anh sẽ tung ánh khoả thân hồi bé của em lên.", quả nhiên, lời đe dọa đó đã có tác dụng, nhưng vẫn có một vấn đề nho nhỏ...

Ai nấy đi qua đều nhìn tôi với ánh mắt đầy sát khí, đặc biệt là fan của Diệp Từ Hạo, tôi có thể cảm thấy như họ hận không thể cầm dao phanh thây tôi ra vậy, ôi Diệp Từ Hạo, tại sao anh nổi tiếng như vậy làm gì chứ?

Đổi lại, nếu một ngày nào đó tôi được nổi tiếng còn Diệp Từ Hạo là người vô hình thì sẽ như nào nhỉ? Lúc đấy tôi sẽ tha hồ được bắt nạt anh, haha,

nhưng chỉ là, số phận lệnh đênh, dòng đời xô đẩy, làm cho những người đáng được hưởng thụ thì bị đối xử bất công!

" Tiểu Châu, em định đứng đó đến bao giờ?", Diệp Từ Hạo nhướn mày nhìn tôi. Hừ, tại anh mà bây giờ người khác muốn đập chết tôi, tôi quyết đòi lại công bằng!

Tôi tức giận đi đến ngồi phịch xuống yên xe đạp đằng sau, hai tay bám lấy vạt áo của anh, " Anh đi đi.", nhưng chiếc xe lại không hề chuyển động một chút nào cả, đằng này Diệp Từ Hạo quay đầu lại, khoanh tay nhìn tôi, " Giận sao?".

A!

Diệp Từ Hạo, anh bị ngốc sao?

Nhìn tôi thế này có vui mới lạ! Sự kiểm chế đã vượt quá giới hạn, tôi không nhịn được mà bộc phát hết cả ra ngoài, " Tại anh đó! Chỉ vì anh nói em là người yêu của anh mà bây giờ em không được yên tĩnh một phút nào cả! Sự tự do, không lo nghĩ của em chỉ vì anh mà mất rồi, em ghét anh! Anh đi chết đi, em không muốn nhìn thấy mặt anh nữa...um...um...", lời nói chưa kịp hết đã bị chặn lại bởi một nụ hôn!

Anh...anh đang hôn tôi!

Bỗng trong chốc lát, tim tôi 'thịch' một tiếng, mặt mày trở nên đỏ ửng, nụ hôn không quá dài cũng không ngắn, chỉ đủ cho tôi thất thần suốt cả ngày.

Cho tới khi anh rời khỏi môi tôi, tôi vẫn im như tượng, nhưng khuôn mặt lại lộ rõ vẻ xấu hổ, anh nói, " Em thật lắm mồm quá đi.", lúc này tôi mới kéo được tâm hồn vừa bay lên chín tầng mây xuống, trông mắt rung rung nhìn anh, " Đồ độc ác, anh cướp mất nụ hôn đầu của em, em muốn về mách ông nội! Đó là nụ hôn em dành cho chồng em mà, anh xấu xa lắm...hu...hu...", nào ngờ, Diệp Từ Hạo đen mặt lại, tức giận nói, " Vậy bảo thẳng chồng em hôn lại anh là hoà chứ gì?".

"..."

Xe đạp vừa dừng bánh đến nhà, tôi nhảy một mạch xuống xe chạy đi muốn tìm ông nội Diệp mách tội, chỉ đáng tiếc, trong nhà chả có một ai, chỉ còn Cafe béo ú ngủ trên đệm, thôi kệ, có còn hơn không, tôi lập tức úp mặt vào bụng mỡ của Cafe thút thít khóc, " Huhu..Cafe à, chủ của mày thật là xấu, mày không bao giờ được học anh ta nghe chưa? Món quà quý giá tao dành cho chồng tao bị chủ của mày cướp mất rồi, tao biết nói sao với chồng tao đây, huhu..", chỉ khổ nỗi là con mèo tưởng tôi muốn chơi đùa với nó, grừ grừ vài tiếng rồi lại thôi, Cafe à, nói chuyện với mày thì tao thà đi nói chuyện với đầu gối của tao thì hơn, ít nhất nó còn biết lắng nghe!

Diệp Từ Hạo vào nhà nhìn thấy cảnh này, thờ dài một hơi rồi ngồi xuống bên cạnh tôi, " Cho dù em có khóc thêm nữa Cafe cũng không dậy đâu.", tôi ngẩng mặt lên, đôi mắt ướt sũng ửng đỏ nhìn thẳng vào mặt anh, " Em không muốn nhìn thấy mặt anh đâu, em ghét anh rồi".

Diệp Từ Hạo xoa hai thái dương, tay gạt đi nước mắt trên mặt tôi, " Em nhìn xem, mặt mũi tèm lem không khác gì con ma cô cả, thế này thì có ai dám lấy em chứ, xong rồi anh lại phải nuôi em, mệt chết đi được.", nhưng lời Diệp Từ Hạo nói ra, tôi lại càng khóc to hơn trước, " Anh chê em béo, chê em khó nuôi chứ gì? Em không thèm, em để cha mẹ nuôi, không cần anh!".

Diệp Từ Hạo thờ dài, " Tiểu Châu à, sau này cha mẹ Diệp và cha mẹ Hạ đều già, họ không đủ sức lao động, thì lúc đó anh phải nuôi em còn gì?", đợi đã, hình như cái này có lí, " Sao nãy anh bảo nuôi em anh sẽ mệt hả?", Diệp đại thiếu cười một cái, " Vậy em muốn anh không mệt không?", tôi gật đầu, " Dễ lắm, em chỉ cần trả ơn vào đây này.", anh chỉ chỉ vào má bên phải, ôi, vậy có nghĩa anh muốn hôn sao? Không được không được, " A...ồm...mẹ Hạ gọi em về...tạm biệt anh!", rồi tôi chạy như bay ra khỏi nhà Diệp Từ Hạo.

"..."

Một ngày như bao ngày nào, Diệp Từ Hạo chở tôi đi học, người ta trợn mắt nhìn tôi,v.v..., kết thúc ngày học, Diệp Từ Hạo chở tôi về nhà, chỉ là hôm nay đặc biệt hơn một chút, vừa đến cửa nhà đã thấy anh trai Mạc đứng trước cửa, Diệp thiếu nhủ mày, " Nếu cậu định chọn nơi để ôm câu đố thì đừng đến đây.", anh trai Mạc nào đâu có để ý, vọt qua Diệp Từ Hạo chạy đến nắm tay tôi, " Hạ Ly Châu, cầu em, giúp anh một việc được không? Nếu em giúp thì em muốn cái gì anh đều cho tất, xin em đó..".

Mặt tôi méo xệch sang một bên, tự dưng hôm nay tốt gớm, " Anh muốn cái gì?", Mạc Thiên gãi đầu, " Chỉ là, cha mẹ anh muốn gán ghép cho anh một cô gái, mà anh không thích người đó, cho nên...ồm...anh đến nhờ em làm bạn gái anh, một hôm thôi, chỉ một hôm thôi!"

WHAT?

Chưa kịp đợi tôi từ chối, người nào đó đã nói hộ, " Cậu thiếu người sao mà phải đi nhờ cô ấy hả? Trên đời này chỉ có mỗi Tiểu Châu là con gái sao?", Mạc Thiên lại quay sang Diệp Từ Hạo năn nỉ, " Đi mà Từ Hạo, cho tôi mượn em ý một hôm thôi, chờ cha mẹ tôi từ bỏ ý định gán ghép đó tôi sẽ không đến làm phiền Ly Châu nữa.", bạn trẻ Diệp làm sao mà đồng ý chứ? " Cậu muốn cha mẹ cậu từ bỏ ý định? Hãy lên giường với một người đàn ông đi.", chẳng đợi Mạc Thiên kịp phản ứng, Diệp Từ Hạo kéo tôi đi luôn.

"...", Diệp Từ Hạo, anh quả nhiên là đại tài giỏi không ai sánh nổi!

Cuối cùng, bài kiểm tra định mệnh quyết định cuộc đời của tôi cũng đã đến, quyết định rằng liệu về nhà tôi có bị Diệp Từ Hạo cho 'ăn chương' hay không. Hôm qua tôi đã ôn bài rất là kĩ rồi, hôm nay nhất định phải làm được! Quả nhiên, khi làm bài xong, tôi thấy Diệp Từ Hạo đứng trước cửa phòng thi, tôi chạy thật nhanh đến khoe anh, " Em làm được hết bài đó, anh thấy em giỏi không?", anh xoa đầu tôi, " Số phận của em vẫn phải phụ thuộc vào dòng bút đỏ trên bài.", rồi anh thông thả cất bước về phía công.

"...", Diệp thiếu, anh không thể khen ngợi được một chút sao?

Thật là bất ngờ, khi được trả điểm, bài tôi tròn trĩnh chữ số 100 trên đó, ôi ông trời, người đã nghe thấy nguyện ước của con sao? Và các bạn biết Diệp thiếu nói gì không? "Chúc mừng em vì đã đem loài lợn lên một bước tầm cao mới."

==

Nhanh như thoát, đã đến giữa học kì, và đó cũng là thời gian mà trường tôi tổ chức nhiều hoạt động nhất, ví dụ như hôm nay, khi cô giáo nói mỗi lớp sẽ cử ra một bạn đi dọn vệ sinh cho toàn trường. Đương nhiên, tôi là người bị đưa lên 'hiền tế', nhờ một người nào đó. Hoạt động này được tổ chức nhằm khuyến khích học sinh blah...blah..

Nói chung, với một đứa đầu óc náo loạn (Diệp Tử Hạo đặt tên) như tôi, hoạt động này đơn giản để bóc lột sức lao động của học sinh. Trường của tôi cũng không hẳn là rộng mà nó cũng không hẳn là nhỏ, chỉ là khi dọn dẹp, bạn chỉ có thể nói được một câu: Mệt!

Ngay khi được 'tề' lên, cô giáo tôi còn trịnh trọng tuyên dương, khen ngợi tôi, đồng thời còn bảo đám ở dưới là phải học theo tấm gương sáng Hạ Ly Châu, hình như cô giáo tôi chém hơi quá đà, tạo nên cơn bão lớn ở bờ biển phía Đông.

Thường thì người được đề cử đi dọn vệ sinh trong các năm trước thì sẽ phải đến sớm dọn sạch cả sân trường, nhưng năm nay đặc biệt khác, ngôi trường thân ái muốn các em học sinh dọn sau khi tan học - cái giờ mà bụng tôi đứng lên đấu tranh chống chủ nghĩa thực dân ==

Ôi bụng ơi, xin mày hãy thương xót cho tấm thân đau khổ của tao.

Tan học

Tôi một tay cầm xô nước nặng trĩu, tay kia cầm hai cái chổi, cùng với cái khăn vắt ngang vai, trông không khác gì chuẩn bị ra chiến trường, tay cầm khiến tay cầm kiếm cả. Cuộc đời có mấy khổ đau? Khó nhất là khi bạn đi đánh trận.

Lạ thay, đáng lẽ giờ này sân trường phải vắng tanh không một bóng người, chỉ lác đác vài ba nhân vật sống bị 'hiền tế' ở lại, thì giờ đây, sân trường lại đông nghịt người, thịt đứa này đè lên thịt đứa khác, mỡ đứa này đè lên mỡ đứa kia, và khi tôi xách xô nước đến, cũng là lúc tôi biết được lí do tại sao sân trường lại đông như thế.

Ánh mắt của mọi người đều dán chặt lên Diệp Tử Hạo đang lau cửa sổ phòng học, bóng dáng cao lớn phản chiếu lên ánh nắng dịu nhẹ, khuôn mặt mỹ nam đẹp đến từng góc cạnh vì một nhọc mà vương vẩn hai ba giọt mồ hôi, chị em nhìn ai mà không thích chứ?

Thấy tôi, Diệp Tử Hạo buông giẻ lau trên tay xuống, đến cạnh cốc vào đầu tôi, "Nhìn em xem, đi lấy xô nước như đi ra nước ngoài không bằng ý.", ai, Diệp Tử Hạo, nếu anh không thích sao anh không tự mình đi lấy đi chứ? "Tại nó nặng đó chứ. Nếu nó nhẹ thì em đã đi lấy nhanh hơn rồi.", nào ngờ Diệp Tử Hạo bật cười một tiếng, "Em nghĩ xem so với cân nặng của em và cái xô nước thì ai nặng hơn?"

"...", Diệp Tử Hạo đáng ghét.

Không kịp để ý ánh mắt bắn ra lửa rồng của đám con gái, Diệp Tử Hạo nắm lấy tay tôi kéo đi, trông vô cùng tình cảm, Diệp thiếu, làm gì anh cũng phải nghĩ đến liệu tôi có được bình an không chứ >.<

Tôi bị anh kéo đi tới chỗ đằng sau sân trường, nơi mà anh trai Mạc và đồng bọn đang ngồi ở đó. Thấy Diệp Tử Hạo, Mạc Thiên bỏ điện thoại trên tay xuống, cầm balo đằng sau ném cho anh, "Cậu quả là nam thần có khác, đến dọn vệ sinh cũng nhanh. Balo cậu đây, đi về với em đâu vui về nhà.", hả? Diệp Tử Hạo không định đi về đấy chứ? Nhưng mà tôi còn chưa dọn được tí nào cơ mà, nhờ mai đến cô giáo lại 'xử tử' thì sao?

Nhưng hình như Diệp Tử Hạo không nhận ra điều tôi đang lo sợ, đeo balo lên rồi nắm tay tôi đến chỗ để xe đạp, "Anh Tử Hạo, em còn chưa dọn được tí nào mà.", anh quay đầu lại, cười hờ hai hàm răng trắng bóng, "Muốn đất nước phát triển cần có những con người lao động chăm chỉ, anh và em đang góp phần đưa đất nước lên một tầm cao mới đây."

"...", quả nhiên, một người mặt dày thì chỉ có dày hơn.

Diệp Tử Hạo không đưa tôi về nhà mà lại đến trại thú y đón Cafe mới đi tiêm định kì, cục mỡ đó được đeo cái 'loa' ở cổ nhìn buồn cười muốn chết, "Cafe à, mày định làm phát thanh viên sao?", Cafe liếc tôi một cái rồi quay đi, quả là đến con mèo cũng có lòng tự tôn của nó, sao lại để cho tôi sỉ nhục thế chứ? Dĩ nhiên, cục mỡ vì chuyện đó mà nhất quyết không để cho tôi ôm, nhất quyết nhảy tót lên lòng Diệp Tử Hạo mà yên vị trên đó, Diệp đại thiếu thờ dài, "Bao giờ giống đời mèo với lợn mới chấm dứt chiến tranh cho nhân dân được hoà bình đây?"

==

Lúc tôi và Diệp Tử Hạo về nhà liền nhìn thấy ông nội Diệp trong phòng khách tụ tập với các bà ở trên ngõ, nháy nhót vui vẻ lắm chứ. Các bà váy xanh váy đỏ chân đi giày nhảy trông hơi bị xì tin luôn, ông nội Diệp thì mặc vest trắng hoàng, nhảy bản ballad với bà Cố, bà hàng xóm bên cạnh nhà tôi.

Nhìn vậy, tôi huych vai người nào đó bên cạnh, "Anh Tử Hạo, nếu về sau già rồi chúng ta có như thế không?", Diệp Tử Hạo suy nghĩ một lát, thẳng thắn trả lời, "Như vậy để có mà em đè chết anh à?", tôi thẹn quá hoá giận, đập bôm bốp vào tấm vai to lớn của anh, chỉ là, tôi mệt đứt hơi chứ anh vẫn ung dung như chưa có chuyện gì xảy ra.

5 ngày sau, Cafe được giải thoát khỏi cái loa phát thanh, cậu bé vui lắm, còn chạy đi khoe với con mèo trắng nhà bên cạnh, cả hai đứa quần lầy nhau suốt cả trưa liền, đến cả ăn Cafe cũng không thèm.

Hôm nay khi đi học về, tôi liếc thấy con mèo trắng đó cào vào mặt Cafe một cái rồi bỏ đi, nhìn cái này hơi bị giống trong phim lúc nữ chính nói nam chính là đồ tồi, tặng cho cái tát rồi bỏ đi nha. Cafe ngồi thất thần ở đó suốt năm phút rồi mới nhấc mông đi vào, về mặt có đôi phần trầm xuống. Suốt cả ngày Cafe không ăn không uống, chỉ nằm ở ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, tôi thấy thương cho nó làm sao, ngồi xuống cạnh nó nhìn theo hướng của Cafe, ôi chao, khung cảnh ngoài cửa là con mèo trắng lần trước đang chạy đuổi nhau với Toto, mèo nâu của bà Cố.

Tôi lập tức hiểu ra vấn đề, vỗ vỗ bụng mỡ an ủi, Cafe buồn lắm, rúc vào lòng tôi run run. Tôi đem chuyện này đi nói cho Diệp Từ Hạo, anh không những an ủi mà còn cảnh cáo tôi nữa chứ, "Đấy em thấy chưa, con trai bọn anh cũng có nỗi khổ riêng, em cứ đi với người khác đi rồi có ngày anh giống Cafe cho mà xem."

"...", cái này đâu có liên quan chứ >.<

Cuối cùng, Diệp Từ Hạo vẫn phải động viên Cafe để bước tiếp, quên đi cô mèo trắng kia, quả nhiên, lời an ủi của Diệp thiếu lập tức phát huy tác dụng, ngày hôm sau, Cafe vẫn đi lại, ăn uống như bình thường, và quan trọng hơn, số thời gian của nó tăng lên, nếu như hồi trước, cậu bé chỉ ngủ 12 tiếng thì nay, cậu ta ngủ hẳn 15 tiếng, 9 tiếng còn lại là nằm sưởi nắng ngoài vườn và những việc khác, chắc chắn, con mèo bận rộn có khác.

Và khi tôi hỏi Diệp Từ Hạo làm sao anh có thể làm được như thế, Diệp Từ Hạo vẫn còn đang chăm chú dọn tủ sách đồ sộ của mình, "Tiểu Châu à, có một số chuyện về đàn ông em không hiểu đâu."

"...", câu nói đó có nghĩa là sao chứ?

Một hôm khác, khi tôi đang nằm dài trên ghế sofa phòng khách xem hoạt hình chiếu trên tivi, cha Hạ từ đâu nhảy ra hù tôi, hại tôi suýt nữa ngã từ trên ghế xuống đập đầu vào bàn trà, "Cha à, người muốn con đau tim vào bệnh viện sao?", cha Hạ nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh tôi, quàng vai con gái nói, "Tiểu Châu, con biết con là con gái cưng của cha không? Ta yêu con hơn cả vàng ròng, hơn cả châu báu dưới đại dương, hơn cả vạn vật trên không gian này đúng không?", cha à, trong đầu người này sinh ý định gì đây?

Tôi nhướn mày hỏi vặn ngược lại cha, "Cha có yêu con hơn anh Từ Hạo không?", nào ngờ, cha Hạ bật cười, ông huých tay tôi nói, "Con cứ nói đùa, đương nhiên Tiểu Hạo vẫn là hơn, con thích hỏi thừa ghê."

"...", cuộc đời tôi đau khổ vì ai chứ?

Mặt tôi méo xệch lại sang một bên, một bầu trời đầy mây đen xuất hiện trên đỉnh đầu, lúc tôi định bỏ lên phòng để tận hưởng phút giây yên bình của cuộc đời thì lại bị cha Hạ kéo lại, "Tiểu Châu à, giúp cha một việc này thôi mà, con hãy rủ lòng thương cho ông già này đi, con muốn gì cha sẽ cho, được không?", tôi bất đắc dĩ thờ dài, quay trở lại ghế sofa ngồi, "Được rồi, cha muốn con giúp cái gì?", mặt cha Hạ bỗng chốc sáng như sao, nắm lấy bàn tay tôi, "Con hãy sang nhà Tiểu Hạo ngủ một tuần nhé."

WHAT THE HELL?

Cha Hạ, người phải đi đâu mà lại vớt con cho tên hại nước hại dân Diệp Từ Hạo hả? Người không thương con gái đang thương sẽ bị ức hiếp ở bên đó sao? Không công bằng! Không công bằng!

Tôi dứt khoát bỏ tay đang bị cha Hạ nắm ra, uất ức nhìn ông, "Không được, con không đi đâu.", kết quả hình như không giống như tôi mong đợi, thường thì chỉ cần nịnh nọt là cha Hạ sẽ thương mà chiều theo ý tôi, nhưng một khi mẹ Hạ vào cuộc thì cái ước mơ đó không cần cánh cũng bay xa, "Hạ Ly Châu, sang đó ngủ một tuần, mẹ đã bảo Tiểu Hạo rồi."

Tôi méo máo, "Cha mẹ đi đâu mà phải vớt con qua bên đó chứ? Hai người không sợ con bị bắt nạt sao? Cha mẹ không thương con...huhu", mẹ Hạ thì nào mà thay đổi ý kiến chứ? "Bọn tôi chỉ đi Cưu Trại Cầu thôi, cô không nhất thiết phải sợ bị bắt nạt đâu, Diệp Từ Hạo học giỏi hiền lành như thế, ai mà thêm đi ức hiếp một đứa như cô chứ?".

Tại sao mà trong lòng cha mẹ Hạ, hình ảnh Diệp Từ Hạo luôn là một người con ngoan trò giỏi, thư sinh mẫu mực cao quý, còn trong mắt tôi, anh ta lại là người đầy mưu mô xảo quyệt chuyên đi làm tôi bức mình là như thế nào?

Nhưng nói gì thì nói, ý chí kiên cường của mẹ Hạ cho dù có dùng cả Tứ Đại Phật Giáo Danh Sơn (*) cũng không lay chuyển được, nói gì đến một cô bé nhỏ nhoi như tôi?

(*): Bốn ngọn núi trứ danh gắn liền với Phật giáo ở Trung Quốc

Thế là đúng sáng hôm sau, tất cả đồ dùng cho một tuần của tôi đều được chuyển sang nhà Diệp Từ Hạo, và điều thú vị là, khi tôi biết mình phải ngủ chung giường với anh, cười không nổi mà khóc cũng không xong, tôi dùng đôi mắt ngân nước nhìn người đang sắp xếp đồ đạc, "Anh Từ Hạo à, anh nhường giường cho Tiểu Châu được không?".

Diệp Từ Hạo dùng động tác sắp xếp, rất nhanh sau đó lại cầm bàn chải đánh răng trong túi ra đi vào nhà vệ sinh cất, lúc lướt qua còn tặng cho tôi một câu, "Hồi bé em từng tắm chung với anh, nói trắng ra thì thân thể em đều bị anh nhìn thấy hết rồi, nói gì đến việc ngủ chung giường nhỏ nhoi này, đúng không?"

"...", cạch, pằng! pằng! pằng! pằng!

Ngược lại với Diệp Từ Hạo, mọi người nhà Diệp đều vô cùng yêu thương tôi, cha mẹ Diệp biết tôi sẽ sang đây ngủ liền mua thịt về làm thịt nướng tiếp đãi tôi, mà thịt nướng mẹ Diệp là ngon nhất! Nhìn đĩa thịt thơm lừng đang bốc khói nghi ngút trên bàn, nước dãi tôi cứ như theo dòng mà chảy xuống, đến nỗi Diệp Từ Hạo còn phải lấy tay bịt mồm tôi lại.

Ăn uống no say xong, tôi cùng mẹ Diệp đi rửa bát, mẹ Diệp khác xa với mẹ Hạ, bà là một phụ nữ vô cùng đẹp, đang làm cô giáo cho trường mầm non, hiền hậu, dịu dàng lắm luôn, mỗi lần nhìn thấy mẹ Diệp, tôi đều phải tự hỏi bản thân tại sao bà không phải là mẹ tôi..

Mẹ Diệp vừa tráng bát vừa nhìn tôi cười hiền, "Tiểu Châu à, nếu Từ Hạo có bắt nạt gì con thì phải mách mẹ Diệp nghe chưa? Mẹ biết thằng bé đó rất thích ức hiếp con mà.", ôi mẹ Diệp, người có phảo là Đức Mẹ Maria không? Tôi gật đầu mỉm cười lại với bà, "Vâng thưa mẹ Diệp, nếu con bị bắt nạt con sẽ mách mẹ đầu tiên.", mẹ Diệp bật cười lớn, "Haha, được rồi, cô bé ngoan."

Rửa bát xong xuôi, cha mẹ Diệp đều có việc phải đi ra ngoài, ông nội Diệp thì đi nhảy với các bà trên ngõ, Café béo ú đương nhiên làm chuyện đại sự, đó là ngủ. Diệp Từ Hạo đang ngồi đọc sách trong phòng, tôi nhàm chán đến ngồi cạnh anh, nhưng càng ngồi bên cạnh Diệp thiếu, sự nhàm chán của tôi lại tăng lên gấp bội, tôi vớ lấy khung ảnh bên cạnh bàn, đó là ảnh chụp Diệp Từ Hạo hồi bé, nhìn cậu bé trắng nõn mũm mĩm mà tôi thờ dài ngao ngán, "Anh xem hồi bé anh đáng yêu ra sao, vậy mà bây giờ thì...", Diệp Từ Hạo bỏ quyển sách trên tay xuống, lấy từ đâu ra một tấm hình khác, "Em xem hồi bé em đáng yêu ra sao, vậy mà bây giờ thì..."

"...", từ đó, tôi mới thấm hiểu câu nói 'gậy ông đập lưng ông' là thế nào =.=

Buổi tối, tôi vào phòng thì không thấy Diệp Từ Hạo đâu, liền đi vào phòng vệ sinh đánh răng trước, nào ngờ, đang đánh dở thì cửa phòng tắm bật mở, Diệp Từ Hạo ung dung đi vài cầm bàn chải lên, bóp ít kem rồi đánh răng, trong khi tôi vẫn mắt tròn xoe nhìn anh, Diệp Từ Hạo, anh có biết là tôi chiếm phòng tắm này trước rồi không vậy?

Tôi có một thói quen vô cùng kì lạ, đó là phải đi tắm trước khi đi ngủ nếu không cả người sẽ bứt rứt khó chịu. Tôi đánh răng xong trước anh, chờ anh đi ra cho mình đi tắm, nhưng suốt hai phút, Diệp Từ Hạo vẫn không có dấu hiệu đi ra, vẫn đứng soi mình trong gương, cả người tôi bắt đầu ngứa ran, tôi mếu máo hỏi anh, "Anh Từ Hạo, anh đi ra cho em tắm được không? Em khó chịu quá lắm rồi.", Diệp Từ Hạo xoay đầu nhìn tôi, "Đi tắm buổi tối là không tốt, nếu em tắm, anh sẽ không ra, em có thể tắm trước mặt anh cũng được."

"...", cuối cùng, tôi quyết định không tắm, thà để cho người khó chịu còn hơn để một tên vô liêm sỉ nhìn thân thể mình.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Một nam một nữ cùng giường, điều này có kì lạ không cơ chứ? Tuy rằng tôi từng ngủ chung với Diệp Từ Hạo trước đây, nhưng đó là hồi tôi mới có 5 tuổi, bây giờ lớn rồi, đương nhiên cảm xúc phát triển theo nhiều hướng đa dạng khác nhau, việc ngủ chung một giường đâu có thể đơn giản như thế được.

Tôi quay sang nhìn Diệp Từ Hạo, phát hiện anh vẫn chưa hề ngủ, chỉ nhìn lên hướng trần nhà, ánh trăng chiếu sáng qua ô cửa sổ, khiến cho mắt anh như có hàng trăm hàng nghìn vì sao trong đó, tuy Diệp Từ Hạo có ngoại hình đẹp hay gương mặt điển trai đi nữa, đôi mắt của anh vẫn là thu hút nhất, nó như là một vực sâu không đáy, khiến người ta sa ngã vào thì không thể thoát ra được nữa, và tôi chính là con người sa ngã đó.

Tôi bất giác tiến sát gương mặt lại nhìn anh, gần đến nỗi mà có thể nghe được nhịp thở chậm đều, Diệp Từ Hạo dường như phát hiện điều gì đó, đột nhiên quay đầu sang phía tôi, đúng lúc tôi đang dịch đầu đến, kết quả, môi tôi chạm môi anh!

Tôi giương to hai mắt ra, má bắt đầu ửng một mảng hồng, sự xấu hổ dường như nhân lên không điểm dừng, xấu hổ hơn là anh cũng không thèm bỏ môi ra, chỉ híp mắt thành hình lưỡi liềm đẹp để nhìn tôi, thẹn quá, tôi quay sang phía khác, chum chanch kín đĩnh đầu.

1 giây

2 giây

3 giây

Vẫn không hề có động tĩnh gì, Diệp Từ Hạo, không phải anh đã chết rồi đấy chứ? Bỗng một cánh tay to lớn vươn ra xoa xoa chóp đầu lộ ra của tôi, cười nói, "Em đánh cắp mắt nụ hôn anh dành cho vợ anh rồi, coi như chúng ta hoà."

"...", cái này cũng được tính sao?

Dần dần, sự xấu hổ cũng hết, mí mắt tôi bắt đầu nặng trĩu, rồi từ từ, tôi chìm vào trong giấc ngủ sâu.

Buổi sáng,

Tôi lần qua lần lại rồi lần 360 độ xuống dưới giường, chính thức hôn trọn mặt đất mát lạnh, tôi mở mắt ra, xoa xoa cái lưng vừa bị đập vào thành giường, nhìn qua nhìn lại, Diệp Từ Hạo chắc đã đi chạy bộ từ sớm rồi. Mơ màng đứng dậy gấp gọn chăn cất đi, tôi bước vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Khi tất cả đã thơm tất xong xuôi, tôi mới chạy xuống dưới nhà, mẹ Diệp thì đang làm bữa sáng trong bếp, cha Diệp ngồi trên ghế sofa đọc báo còn ông nội Diệp đang tỉa cây trong vườn, "Con chào cha mẹ Diệp, ông nội Diệp.", tôi lễ phép, cha Diệp ngược lên nhìn tôi cười hiền, "Tiểu Châu đó à, lại đây ăn sáng đi con, chờ Diệp Từ Hạo về rồi hai đứa cùng đi học.", tôi ngoan ngoãn theo lời cha Diệp ngồi xuống bàn ăn, mẹ Diệp bê đĩa cháo ngô thơm lừng ra trước mặt tôi, "Con ăn nhiều vào, mẹ nấu nhiều lắm", tôi gật đầu, "Dạ.", rồi cầm thìa xúc từng muỗng ăn.

Cháo mẹ Diệp nấu ngon ơi là ngon, cháo vừa sánh mịn, vừa có vị bùi bùi của ngô, ăn rồi chỉ muốn ăn tiếp thôi. Bát cháo đã bị voi đi một nửa, cũng là lúc Diệp Từ Hạo đi chạy bộ về, dạo này trời trời chuẩn bị trở đông nên thời tiết có hơi se lạnh.

Diệp Từ Hạo mặc chiếc áo ni màu trắng, dưới mặc quần đùi đen và chân đi giày thể thao đến trước mặt tôi, hai tay vươn ra véo hai bên má tôi, "Con lộn tham ăn, em xem em hơn cả Cafe rồi kìa.", cháo ngô suýt nữa từ trong miệng tôi phun ra, Diệp thiếu à, anh có để ý là mọi người đang nhìn ta không hả? Cha Diệp thấy thế mới bật cười lớn, "Từ Hạo, con đừng làm thế với Tiểu Châu chứ, mặt con bé hồng hết cả rồi kìa.", nào ngờ, Diệp Từ Hạo phán một câu làm cho tôi muốn cầm đá ném vào đầu anh ta, "Thì con lộn vốn màu hồng mà cha."

"...", Diệp Từ Hạo, nói cho anh biết, trên đời này có cả lợn màu đen đấy.

Ăn sáng xong, tôi và Diệp Từ Hạo cùng đến trường, hiện tại ánh mắt của mọi người tôi nhìn đã quen, cho nên cũng không có để ý gì tới. Vừa vào đến cổng, anh trai Mạc nháy ra trước mặt bọn tôi, ôm lấy tôi và Diệp Từ Hạo khóc lớn, "Từ Hạo à, tôi đau lòng quá, tôi làm theo y như lời cậu, nắm tay một người đàn ông đi chơi, vậy mà cô gái kia vẫn bảo sẽ yêu tôi cho dù tôi là gay đi nữa, Từ Hạo, tôi biết làm sao đây, đại nhân như cậu hãy chỉ cách đi, nếu không cả đời này chỉ sợ cha mẹ tôi sẽ bắt tôi cưới cô gái đó thôi, huhu...".

Diệp Từ Hạo gỡ tay Mạc Thiên đang ôm lấy eo mình ra, vỗ vỗ vai an ủi, "Khi nào cưới thì gửi thiệp mời cho tôi.", rồi dắt tay tôi đi. Mạc Thiên đằng sau nghe vậy càng khóc rống lên, huy hoải luôn hình tượng chàng hoàng tử trong mơ của bao nhiêu cô gái, "Diệp Từ Hạo! Tôi sẽ tính sổ với cậu."

Tôi huych vai Diệp Từ Hạo, "Anh Từ Hạo, sao anh lại nói thế? Anh trai Mạc nhớ đâu nghĩ quần rồi đi tự từ thì sao?", Diệp Từ Hạo dừng bước, quay lại nhìn tôi, "Tiểu Châu, em tin cậu ta sẽ chạy đến tìm anh trong 5 giây nữa không?", tôi nghi ngờ nhìn anh, anh giờ đồng hồ lên,

Một

Hai

Ba

Bốn

Năm

Quả nhiên, bóng dáng Mạc Thiên hót hải chạy đến nắm lấy tay áo Diệp Từ Hạo, "Từ Hạo à, tôi biết tôi sai rồi, cậu hãy giúp tôi đi mà, cậu không nỡ để cho người bạn đáng thương này của cậu phải cưới một cô gái mà mình không yêu chứ?".

Mặt tôi méo xệch lại, vậy mà lúc này tôi tổn công thương xót cho anh chứ, không ngờ anh trở mặt nhanh như vậy. Diệp Từ Hạo dứt tay vào túi quần, "Tôi sẽ giúp cậu.", anh trai Mạc nghe vậy thì như vớ được vàng, hai mắt xuất hiện hai ngôi sao to tướng, lay lay tay Diệp Từ Hạo, "Vậy thì tốt quá rồi, vậy cậu định làm gì?", Diệp thiếu cười xấu xa, "Tìm một người đàn ông khác cho cậu."

"...", Diệp thiếu, anh đúng là thâm độc không ai sánh nổi mà.

Khi vào lớp, cô giáo tôi trình trọng tuyên bố lớp tôi là lớp dành được danh hiệu "Lớp sạch sẽ nhất", và người nhận danh hiệu đó là tôi, "người chăm chỉ" dọn dẹp để lớp có thể nở mày nở mặt với các lớp khác, tôi vẫn không thể hiểu được Diệp Từ Hạo đã uy hiếp con nhà ai mới ra được như thế này, nhưng điều đó vẫn chưa phải điều tuyệt nhất, điều tuyệt nhất chính là cả lớp để cử tôi sẽ là người đi dọn vệ sinh trong mọi hoạt động của nhà trường, đấy, người lắm kẻ thù khỗ như thế đấy = _ =

Khi giờ ra chơi, tôi lên thư viện tìm Diệp Từ Hạo, và đương nhiên, tìm thấy anh vô cùng dễ bởi anh chỉ ngồi đúng một chỗ gần cửa sổ, tôi đến gần anh, ngồi xuống bên cạnh méo máo nhìn anh, "Anh Từ Hạo, anh làm thế nào mà lớp em lại được gọi là cái lớp sạch sẽ nhất thế hả?", Diệp Từ Hạo lật một trang sách, "Trương kế tự kể ắt sẽ thành công.", được rồi, anh nham hiểm quá mức cho phép rồi, "Nhờ anh mà em phải đi dọn vệ sinh bắt đầu từ bây giờ đấy, em phải bắt đền anh!", Diệp Từ Hạo dừng đọc, ngược nhìn tôi, "Tiểu Châu, lộn ngoài ăn và ngủ ra còn làm gì?", cái này liên quan sao?

Tôi ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời anh, "Chắc là tắm bồn.", Diệp Từ Hạo gật đầu, "Đúng, ngoài việc tắm bồn và bày bừa, nó mà biết dọn vệ sinh chắc là lộn dị biệt."

-----Tôi là một con lợn dị biệt và tôi biết dọn vệ sinh-----

Cuối giờ, thời điểm mà đáng lẽ được đi về thì, "người chăm chỉ" là tôi đây phải ở lại để dọn dẹp vệ sinh lớp học, cô giáo trước kho về còn nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy tự hào khuyến khích, "Trương lai mai sau em sẽ là người có những cống hiến vô cùng lớn lao cho đất nước, cho con người và con cháu thế hệ sau.", cô à, có phải cô đang ám chỉ rằng về sau em sẽ đi làm lao công không?

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều mà tôi bức mình nhất, bức mình nhất chính là tên đầu sỏ - Diệp Từ Hạo đứng trước cửa lớp tôi cười rất sáng khoái nhìn tôi quét dọn, nhìn cái vẻ mặt đẹp trai đó chứa đựng bao nhiêu mưu mô xảo quyệt chứ? Tôi ngược lên nhìn anh, "Anh Từ Hạo à, nếu anh là nam thần trong mắt mọi người thì hãy ra đây giúp em đi chứ?", thì anh ta lại phán một câu xanh rờn, "Anh chỉ là một con người lương thiện đứng đây cảm thông cho nỗi đau của em."

"....", rốt cuộc là bộ mặt của anh có bao nhiêu lớp vậy hả?

Tối đến, hai đứa em họ sinh đôi Tư Tư và Tô Tô của Diệp Từ Hạo đến chơi, đương nhiên bọn chúng đáng yêu hơn Diệp Từ Hạo, cũng dễ thương hơn anh nhưng tôi lại thích Diệp Từ Hạo hơn, vì anh là một con người ít nói, nhường sân khấu cho tôi toả sáng, còn hai đứa kia tôi một lời cũng không thốt lên được.

Tư Tư và Tô Tô cùng chơi cảnh sát bắt yêu quái, thế nào mà tôi liền trở thành nhân vật phản diện, phải đội cái mũ khủng long to dùng trên đầu giả phá hoại thành phố yên bình, hai tiểu quý kia làm cảnh sát, còn Diệp Từ Hạo lại được trở thành anh hùng, uất ức, quá uất ức luôn!

Tô Tô cùng Tư Tư đã hoá trang thành cảnh sát xong, Diệp Từ Hạo cũng bị bắt đóng thành siêu nhân, đeo cái khăn tắm đằng sau và đội quần lót màu đỏ trên đầu, nhìn lại thì anh ta vẫn còn tốt chán, khủng long tôi đây chỉ có thân dán mấy cái lá cây màu xanh còn phần trên thì cầm mấy cái lông gà, trông như mấy ông tộc trưởng da đỏ ý, đã thế hai đứa kia còn bắt tôi ôm Cafe làm phụ đạo, coi như con rồng của khủng long, chỉ là béc cục mờ mờ mà hai tay tôi muốn lìa khỏi thân từ lâu rồi, mình cười nó còn chả được, chỉ có nó cười mình thôi!

=.=

Tôi soi mình trong gương mà hai hàng nước mắt đột nhiên chảy dài xuống từ khoé mí, ôi, sao lại ăn nhiều mắm muối thế này chứ? "Con khủng long kia người mà không ra là ta sẽ bắn chết người!", giọng nói cường hiếp bé nhỏ của Tư Tư vang lên, tôi hít một hơi rồi mở cửa đi ra ngoài.

Hai tiểu quý đó vừa nhìn thấy tôi đã bỏ lăn ra cười, "Haha, chị Tiểu Châu, nhìn chị buồn cười quá, trông giống ma cô hơn là khủng long, haha đau bụng quá", tôi đau khổ nhìn Diệp Từ Hạo, anh lập tức hiểu ra ý tôi, hơi liếc liếc mắt về cánh cửa nhà, vậy anh muốn trốn đi sao? Quá là ý kiến sáng suốt nhất từ suốt tới giờ.

Đội khi Tư Tư và Tô Tô đi trốn xong xuôi, tôi và anh lập tức vút hết đồ hoá trang đi, nhẹ nhàng lên ra ngoài, đóng cửa nhốt luôn hai đứa kia ở trong. Ngay khi được giải thoát, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, mà Diệp Từ Hạo cũng chả khác gì mấy, về mặt anh giãn ra đôi phần như mới trút được cả tấn đá ra khỏi đầu, tôi quay sang nhìn anh, "Anh à, bây giờ quay lại cũng không được, vậy hai ta đi đâu bây giờ?", Diệp Từ Hạo ngẫm nghĩ một hồi rồi trả lời tôi, "Tiểu Châu, em nghe nói đến Dog's Heaven bao giờ chưa?".

Cái gì cơ?

Dog dog gì đấy? Chó..chó, "Anh Từ Hạo, anh nói cái gì của chó cơ?", anh cốc vào đầu tôi, "Đúng là não lợn, đó là thiên đường của chó.", nghe ra, tôi lập tức đề phòng ngay, đứng cách xa anh hai bước, "Em sẽ không đến nghĩa trang đâu, anh đi mà đi một mình.", mặt Diệp thiếu xám ngoách lại nhìn tôi, "Hạ Ly Châu, trong đầu em được cấu tạo từ cái gì vậy?"

"...", Vậy Dog's Heaven không phải nghĩa trang cho chó sao?

Theo chân Diệp Từ Hạo đến tận khu Thiên Sơn, tôi mới ngộ ra cái Dog's Heaven mà anh nói chính là khu vui chơi cho chó, haiz, sao không đặt tên là Dog's Playground còn đặt là Dog's Heaven làm cho người ta hiểu nhầm chứ, đúng là bức mình mà.

Bạn trẻ Diệp đưa tôi vào bên trong ngôi nhà sơn hồng, phải nói là có đến hàng chục chú chó con đủ thể loại lớn nhỏ, thích lắm luôn ý. Tôi bước một bước là một đàn chó con mừng rỡ chạy theo sau, cái đuôi bằng một đốt ngón tay lại ra sức ngoe nguẩy tỏ vẻ thích thú, ôi ôi, đây đúng là thiên đường rồi.

Diệp Từ Hạo chỉ cho tôi ngồi xuống cái ghế hình ech gần đó, vừa ngồi đã có con chó Husky to dùng mắt xanh nhảy bổ lên, hai cái đùi tôi suýt nữa thì gãy làm đôi, "Ê chó, mày tên là gì?", con chó chỉ sủa hai tiếng gâu gâu, "Vậy mày tên là gâu gâu sao?", con chó lại sủa tiếng hai tiếng gâu gâu nữa, hầy, sao mày không kêu ăng ẳng cho rồi, tiếp đó là Diệp đại thiếu ngồi xuống bên cạnh tôi, không hện mà cướp con chó về tay mình vuốt ve, "Jack à, phải nói chuyện với một con lợn mày chán lắm phải không?", nào ngờ con chó vẫy đuôi đồng tình!

=.= Hoá ra đến chó nó còn ghét mình...

Chơi đùa chán với lũ chó xong, tôi và Diệp Từ Hạo cùng đi về, tôi không nhận được quay sang hỏi anh một câu, "Diệp Từ Hạo, anh làm thêm ở chỗ đó sao?", anh quay sang tôi cười, "Không", ủa, vậy sao anh ta biết mọi thứ ở đó rõ ghê, chưa xong, Diệp Từ Hạo còn nói tiếp, "Anh sẽ không bao giờ đi làm nữa, kể cả mai sau luôn.", tôi liền mở to mắt ngạc nhiên, nếu anh không đi làm thì anh định làm gì để kiếm ăn chứ, bán thân sao?

À không, đó cũng là một công việc rồi, nhưng Diệp Từ Hạo lúc nào cũng lo cho tương lai mai sau đâu rồi? "Anh Từ Hạo, anh không đi làm thì anh lấy gì nuôi vợ con?", anh dừng bước lại, cúi người xuống nói thầm vào tai tôi, "Chính em nói sẽ nhốt anh ở nhà để một mình em đi làm kiếm tiền."

"..." Hạ Ly Châu, mày đúng là cái mồm hại cái thân!

Khi bọn tôi về đến nhà, cha mẹ Diệp đang ngồi trong phòng khách, về mặt rất không hài lòng, còn Tư Tư và Tô Tô thì ngồi méo mào bên cạnh hai người, ôi, sao lại quên hai đứa đó chứ? Xong rồi, mọi việc bị bại lộ rồi!

Tôi lo sợ đứng núp sau lưng Diệp Từ Hạo, mà anh còn "bình chân như vại" là đằng khác, ung dung đến chào cha mẹ Diệp, cha Diệp không vui lên tiếng,

"Tư Hạo, Ly Châu, sao hai con lại nhốt Tư Tư và Tô Tô ở trong nhà mà ra ngoài đi chơi?", mẹ Diệp tiếp lời cha Diệp, "Phải đó, ta bảo các con trông nom chúng nó chứ có phải nhốt chúng nó lại đâu.", đã thế hai tiểu quý kia còn cười trộm nữa chứ, lúc Diệp Tư Hạo quay ra thì lại giả vờ thút thít núp vào trong lòng mẹ Diệp, Tư Tư và Tô Tô à, sao hai đứa không đi làm diễn viên đi? Khéo giải Oscar còn chật đầy nhà ý.

Nhưng dù sao đi nữa, Diệp Tư Hạo vẫn là đại tài anh hùng không ai có thể đánh bại được, anh đi tới, ngồi xổm xuống nhìn hai tiểu quý, "Anh có nhốt các em ở nhà bao giờ? Anh chỉ nhờ người khác trông các em thôi.", Tô Tô liền gạt bỏ luôn, "Điều, anh nhờ người khác bao giờ chứ? Em và Tư Tư đâu có thấy ai đâu.", Diệp Tư Hạo nở nụ cười hiền hoà, quay về phía phòng bếp gọi lớn, "Cafe, ra đây nào.", y như rằng, cục mỡ đỏ nâng bụng béo chạy ra, liền nhảy vào lòng Diệp Tư Hạo, anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng của Cafe, vừa nói, "Tao đã nhờ mày trông hai đứa nhỏ rồi, mày không làm tròn trách nhiệm sao?"

"...", cấu tạo của mèo cũng gần giống con người, vậy cũng có thể được gọi là 'người trông nom' đúng không?

Ngày hôm sau, cha mẹ Hạ có gọi điện về cho tôi, gọi bằng video hân hoan hỏi nhau, tôi cũng mượn máy tính của Diệp Tư Hạo để nói chuyện với hai người. Cha mẹ Hạ đang đi du lịch Cửu Trại Câu, lúc nào cũng gửi ảnh về cho tôi, tuy tôi không thuộc kiểu người thích đi du lịch nhưng nhìn người ta được hưởng thụ như vậy, trong lòng mình cũng có chút ghen tỵ chứ, "Tiểu Châu à, Diệp Tư Hạo đâu? Sao có mỗi mình con trong phòng vậy?", mẹ Hạ cho dù đi đâu về đâu cũng nhớ đến Diệp Tư Hạo là thế nào nhỉ? Vậy còn người con gái đáng thương này thì thế nào chứ?

Tôi di chuột trên màn hình, bấm bấm vào mặt mẹ Hạ cho thoả tức giận, đằng nào bà cũng không biết? Phải không? Bấm mấy chục cái mới bỏ được lửa giận bùng cháy trong lòng, thì một ai đó đằng sau đặt tay lên đầu tôi, "Hạ Ly Châu, em không nên nhìn gần màn hình như vậy, mẹ Hạ mà biết em làm thế sẽ không vui đâu."

Tôi lập tức chây nỏ hồi lạnh, quay ra sau lại thấy bạn trẻ Diệp về mặt lạnh băng, rõ là không mở quạt sao mà rét thế nhỉ? Mẹ Hạ từ trong màn hình trông thấy Diệp Tư Hạo liền vui vẻ lên tiếng, "Tư Hạo, con thế nào rồi? Nếu Tiểu Châu có hư thì con cứ xử nó cho mẹ Hạ nghe chưa? Không cần nương tay với nó đâu."

=.=, Hạ Ly Châu, mày chắc chắn là con nuôi của nhà họ Hạ!

Diệp Tư Hạo nằm xuống giường cạnh tôi, cười hiền hoà đáp lại mẹ Hạ, "Vâng thưa mẹ Hạ, con chắc chắn sẽ không nương tay đâu ạ.", anh còn quàng tay qua vai tôi chứ nữa, vĩnh biệt nhân gian, tôi sẽ không sống sót nổi đến ngày mai rồi. Mẹ Hạ nghe câu trả lời mới hài lòng, tạm biệt chúng tôi rồi ngắt cuộc gọi, về mặt bà dừng lại trên màn hình, ngay lập tức, máy tính bị Diệp Tư Hạo thô lỗ gạt lại.

Mẹ Hạ, người lại hại con rồi!

Anh quay sang tôi, khoe miệng tà mị héch một nụ cười xấu xa, "Tiểu Châu, em biết em sai gì rồi chứ?", tôi liền gạt đầu lia lịa, cầm lấy cánh tay anh như con mèo ngon ngoan đối mặt với chủ nhân, "Em biết em sai khi bấm vào mặt mẹ Hạ, đó là không ngoan, anh Tư Hạo xin đừng trách phạt Tiểu Châu, em hứa lần sau không làm vậy nữa.", anh rướn mồm, "Còn có lần sau nữa sao?", ôi cái mồm không biết trái phải này, tôi lập tức chữa lại, "Không không có, sẽ không bao giờ có lần sau, cho dù một trăm năm hay đến kiếp sau cũng không có."

Diệp thiếu cười thoả mãn, tay xoa xoa đầu tôi, sao mà giống khi anh đang xoa đầu con Jack ở Dog's Heaven vậy chứ? "Nếu em không muốn anh không nói cho mẹ Hạ, hừm...phải có thứ gì để trao đổi mới công bằng, đúng chứ?", ặc, lại còn thế này nữa sao?

Được rồi, mất đi một thứ gì đó còn hơn là bị mẹ Hạ phơi bày đóng cọc giống chúa Giê-su, "Vậy anh muốn gì?", Diệp Tư Hạo chống tay suy nghĩ, nhìn cái vẻ mặt đẹp trai đó kia, chắc chắn là mưu toan tính kế trong đầu đây, và mỗi khi anh làm như vậy, tôi đều có kết cục không tốt đẹp chút nào, "Tiểu Châu, anh muốn gì cũng được đúng không?", tôi bắt đầu do dự, cho anh ta thử mong muốn hay chết trong tay mẹ Hạ? Cả đôi bên đều có hại, nhưng liệu tên Diệp Tư Hạo kia sẽ muốn thứ gì đây ta?

"Chỉ nằm trong khả năng của em thôi.", Diệp Tư Hạo gạt đầu, đứng dậy tiến về phía bàn học lấy tờ giấy nhớ ghi ghi cái gì đó, rồi nhanh chóng quay trở lại đưa cho tôi, "Ngày mai hãy đứng giữa sân trường nói thật to những lời này, bằng không, mẹ Hạ sẽ biết tin kia rất là nhanh đó.". Tôi nhìn dòng chữ ngay ngắn trên tờ giấy màu vàng, toàn thân cứng đờ, hai hàng lệ sóng sánh tuôn trào ra từ khoé mi. Tại sao? Tại sao?!

Từ đó, tôi mới biết rằng, cho dù trên đời này có bao nhiêu người xấu xa, thì cũng không thể bằng Diệp Tư Hạo, anh chính là xấu xa bẩm sinh, cái bản tính xấu xa ngấm vào trong máu, trong xương cốt nó rồi!

Hai đôi mắt ngấn nước ngược lên nhìn người trước mặt, "Anh Tư Hạo, anh đổi câu khác được không? Em mà nói thế này thì đâu còn chút thể diện nữa, đi mà anh Tư Hạo.", bạn trẻ Diệp nghiêng đầu nhìn tôi, phun ra một câu mà khiến tôi muốn đập đầu vào tường, "Em còn có thể diện sao? Giờ anh mới biết đó."

"...", chế độ tư bản kết thúc từ lâu rồi cơ mà!

Ngày hôm sau, cả bầu trời nắng đẹp trong mắt tôi nó bỗng thành xám xịt, âm u mây mù, phải nói là có lốc xoáy, bão giạt cấp 17 luôn ý, còn người nào đó thì cười suốt ngày, đến nỗi mà miệng còn không khép lại được, tôi chỉ hận không thể cầm chỉ khâu cái miệng đẹp nó thôi!

Vừa đến cổng trường, anh trai Mạc nhảy ra với hai cái loa cầm trên tay, "Hai người định làm gì mà tự nhiên mượn loa của tôi thế? Đi thi làm phát thanh viên sao?", đó chính là lúc mặt tôi méo xệch nhìn sang Diệp Tư Hạo, anh ta còn muốn dùng loa nữa sao? Bộ trên thế giới này hết người điên rồi sao? Tại sao kẻ điên toàn là những người đẹp trai này cơ chứ? Đúng là huỷ hoại bộ mặt của đất nước mà!

Diệp Tư Hạo nhận lấy hai cái loa trong tay Mạc Thiên, đưa cho tôi một cái rồi nhanh chóng kéo tôi ra giữa sân trường, úi giờ ơi, soái ca vừa đi ra sân trường y như rằng bao nhiêu con mắt hướng về đây hết luôn, đến cả bác bảo vệ cũng ra xem nữa là, ôi thanh danh Hạ Ly Châu này sẽ ra sao bây giờ?

m " Tiểu Châu, em hãy nói điều muốn nói đi", điều tôi muốn nói chính là rửa anh đi chết đi đó! Đồ xấu xa ức hiếp người hiền lành, đồ độc ác, đi chết đi chết đi! Tay tôi siết chặt cái loa, nhất quyết không nói, còn lâu tôi mới nói nhá, Diệp Từ Hạo có vẻ không kiên nhẫn cho lắm, liền móc túi quần ra chiếc điện thoại, bấm bấm rồi để áp lên tai, tôi vô tình nghe thấy tiếng chuông điện thoại đang đổ, anh ta định làm gì vậy chứ? Một lúc sau có người bắt máy, Diệp Từ Hạo cười một tiếng, " Mẹ Hạ à, con xin lỗi đã làm phiền người nhưng mà Tiểu Châu, cô ấy...", không kịp đợi Diệp Từ Hạo nói hết, tôi lập tức bắc loa lên hét thật to.

" Diệp Từ Hạo! Em yêu anh! Anh hãy làm bạn trai em nhé!", rồi tôi nhét cái loa vào tay Diệp từ Hạo, ôm mặt chạy thẳng vào nhà vệ sinh, trong khi chạy tôi còn nghe thấy tiếng xì xào bàn tán ngạc nhiên hết cỡ của mọi người, ôi xong phim con rồi!

Diệp Từ Hạo nhìn về phía tôi chạy, đôi mắt anh tuấn híp thành hình lưỡi liềm, " Tiểu Châu tỏ tình với con mẹ à, mẹ Hạ cũng nên hỏi thăm cô ấy một chút, không chừng chúng ta sẽ kết thông gia đó.", thoả mãn cất điện thoại vào túi, anh cầm cái loa trong tay hét thật to hướng về phía sân trường, " Hạ Ly Châu, anh đồng ý làm bạn trai của em, người nào mà động đến một sợi tóc của cô ấy là tôi không để yên đâu!", tôi đang úp mặt vào bồn rửa tay nghe thấy những lời đó mới ngẩng lên, khóc không ra nước mắt, ôi!

Khoảng chừng 5 giây sau, tôi nhận được điện thoại của mẹ Hạ, bà có rất n lần sửng sốt, " Tiểu Châu, con tỏ tình với Từ Hạo sao? Nó nói thế nào rồi?", tiếp đó là giọng cha Hạ chen vào, " Đúng đó Tiểu Châu, nãy sáng không tốt, mẹ con mở loa to, ai ngờ đúng lúc con tỏ tình thì sáng lại trở về bình thường, thế là lời tỏ tình đó nghe rõ mồn một luôn á, đến người đi cùng bọn ta còn hỏi xem con có thành công hay không cơ.", Tại sao? Tại sao ông trời đối xử với con như vậy? Bây giờ khéo cả đoàn du lịch của cha mẹ Hạ đều biết rồi, huhuhu ㄟ——ㄟ

Kiểu này tôi không dám đi học nữa mất, thế là tôi liền xin cô giáo nghỉ ốm, được sự đồng ý, tôi một phát chạy thẳng ra khỏi trường, về đến nhà, tôi chỉ nói với ông nội Diệp là mệt nên xin phép nghỉ rồi một mạch chạy thẳng lên lầu, quăng balo vào một xó, tôi chui vào chăn trùm kín mít mà đập cái mặt xuống đệm, giờ đây xả thế giới đã phản bội lại con aaaaa!!

Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân đến gần, tôi liền nghĩ là ông nội Diệp hỏi thăm tôi, mới ịu xịu lên tiếng, " Ông à, con không dao đâu, nghỉ một lúc là ổn thôi, ông đừng có lo.", nào ngờ 'ông nội Diệp' không đi, đã thế còn ngồi xuống cạnh tôi, nhấc đầu tôi trong chăn gối lên đùi 'ông', nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc mềm mại, đợi đã, đùi ông nội Diệp đâu có cứng thế nàu chứ? Cái này cứng như đá vậy ý, tôi chưa kịp quay đầu lên thì 'ông' đã nói trước, " Hạ Ly Châu, em tỏ tình với anh xong rồi chạy về là như nào hả? Em đúng là 'bỏ chồng giữa chợ' mà."

Nhận ra 'ông nội Diệp' chính là Diệp Từ Hạo, tôi liền hất tay anh ra chồm chần trở lại, " Anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa đâu, trong đây sẽ là thế giới của em, anh thử cho một ngón tay vào đây xem, em sẽ lập tức tuyệt giao với anh.", suốt hai phút trời, tôi không thấy động tĩnh gì hết, gừ, Diệp Từ Hạo, coi như anh còn biết sợ.

Nghĩ rằng anh ta sẽ đi, nhưng kết quả lại không hề giống tôi dự định, bạn trẻ Diệp quận tôi thành 'bánh cuốn chặn', thông thả mà vác đi. Tôi chỉ dù có cố gắng giãy giụa nhưng kết quả nó đau có thành công với một người to con gấp đôi tôi chứ, " Diệp Từ Hạo! Anh thả em xuống ngay.", nhưng Diệp đại thiếu nào nghe lời, vẫn cứ công kênh mà bê đi, " Chờ em ló cái đầu ra thì anh sẽ thả em".

Đây là bức bách người khác! Thế giới này cần sự công bằng!

" Được rồi em ra em ra, anh đưa em trở lại giường nhanh.", y như rằng, Diệp Từ Hạo ngoan ngoãn đưa tôi trở về giường, đặt xuống rồi cầm một đầu chăn kéo một phát, tôi lăn 360 độ rồi đập mặt xuống đệm an toàn, " Tại sao lại bỏ về?", tôi hậm hực nhìn anh, " Tại anh hết đó! Nếu anh không bắt em nói mấy lời đó thì bây giờ đời em đã yên ổn rồi! Không những mỗi cha mẹ Hạ biết mà cả đoàn du lịch của ông bà đều biết hết rồi! Em không muốn nhìn thấy anh nữa, tối nay em sẽ về nhà ngủ!", Diệp Từ Hạo nhếch mép một cái, hai tay chống lấy đầu gối, cả người ngả thấp về phía trước, " Cô bé à, cho dù em có đột nhập được vào nhà thì ai sẽ nấu cơm cho em ăn?"

A!

Sao tôi không nghĩ đến vấn đề này nhỉ? Chẳng lẽ ở lại đây để không chết đói, nhưng mà thế thì lại phải nhìn thấy lẽ đã hãm hại cuộc đời mình, ôi, khó nghĩ quá đi! Tại sao đầu óc mình không thông minh được chút nào chứ?

Diệp Từ Hạo thấy đáng vẻ vò đầu tóc rối của tôi, mới vứt balo xuống, leo lên giường nằm cạnh tôi, hai cánh tay yên vị trước bụng, anh quay đầu sang nhìn tôi, " Tiểu Châu, em biết tại sao anh bắt em nói những lời đó không?", tôi dùng động tác, quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt đem thăm không đáy, " Ngoài việc làm em mất thể diện ra thì còn gì nữa?", anh chớp mắt, lật người nằm nghiêng, đầu gối vào cánh tay to lớn, " Em biết không? Anh thích một con lợn, nhưng con lợn đó quá ngốc để hiểu, điều đó là anh rất buồn."

Mặt tôi chà hiểu cái mô tê gì hết, con lợn thì liên quan gì ở đây chứ? Chẳng lẽ anh ta có tình yêu mãnh liệt đối với gia súc gia cầm sao? Thấy tôi chưa lên tiếng, anh nói tiếp, " Thế nên, anh đã bắt con lợn đó tỏ tình với anh, nếu không thì không biết rằng khi nào anh mới được con lợn đó để ý đây."

Tôi phải mất hai phút mới tiêu hoá toàn bộ được hết lời của Diệp Từ Hạo, anh ta nói tôi là con lợn đó sao!

Chưa kịp phản bác lại rằng mình không phải là lợn thì đã bị người nào đó dùng tay ôm chặt vào lòng, nhúc nhích cũng không được, " Tiểu Châu, ngủ đi, em nói em mệt mà.", lúc tôi ngẩng đầu lên đã thấy hai hàng mi dài đã khép chặt, khuôn mặt mỹ nam giờ đã chìm trong trạng thái ngủ say, chỉ còn để lại tiếng thờ đều. Bây giờ có cử động cũng khó mà giãy giụa thì càng khó hơn, bất lực, tôi cũng đành nhắm mắt lại rồi nhanh chóng đi vào giấc mộng.

Trong căn phòng màu trắng kem, ánh nắng chiều dịu nhẹ len lỏi vào từng góc phòng, phản chiếu lên hai thân hình một lớn một nhỏ ôm nhau say ngủ trên giường, không biết rằng cục diện dưới nhà đang hỗn loạn như thế nào.

Cha mẹ Diệp sau khi nghe cha mẹ Hạ kê rằng màn tỏ tình của con gái mình lãng mạn thế nào, mới ra sức chạy về nhà tìm hai nhân vật chính, đương

nhien, cả nhà họ Diệp đều vui vẻ.

Mẹ Diệp, " Ôi vậy là Tiểu Châu sẽ làm con dâu tôi sao?"

Cha Diệp, " Đúng đó, tôi cũng rất thích con bé Tiểu Châu."

Ông nội Diệp ngồi trên ghế vuốt râu, " Tiểu Châu rất ngoan, nhưng chỉ sợ là sẽ bị Tiểu Hạo bắt nạt thôi, haha.."

Café liếp mép tỏ vẻ đồng ý, " Meo...meo...meo.."

"...", Diệp Từ Hạo, rõ ràng chuyện này anh đã tính sẵn rồi phải không?!

*

Cuối cùng, học kì hai đã đến, đồng nghĩa việc chúng tôi sẽ được đi tham quan, thường thì mọi năm, trường tôi sẽ ghép hai lớp thành một nhóm, và năm nay, lớp tôi được ghép cùng với lớp của Diệp Từ Hạo, cái gọi là oan gia ngõ hẹp là thế đấy = _ =

Buổi tối trước khi đi tham quan, cha mẹ đại nhân lại vớt tôi sang nhà Diệp Từ Hạo vì sợ rằng con lợn như tôi sẽ ngủ quên, không kịp giờ lên xe, tuy đã làm người yêu khoảng một thời gian, nhưng theo tôi thấy, hình như Diệp Từ Hạo càng thâm độc hơn thì phải.

Ví dụ như vừa nãy, " Tiểu Châu à, anh sợ lúc ngủ anh sẽ lăn làm em khó chịu, hay em nằm lên người anh ngủ đi." = _ ='

Và đương nhiên là tôi không làm theo rồi, tôi chọn chỗ bên trong nằm thật thoải mái, chứ nếu nằm bên ngoài anh ta lại lăn thật thì có mà đá bay mình xuống giường à?

Người nào đó mặt bí xí quay sang tôi, " Tiểu Châu, em nằm xa như thế anh làm sao mà ôm được chứ? Tay của anh không co dẫn được đâu.", hình như, Diệp Từ Hạo kiêu ngạo ngày xưa cách tôi 1 tác bây giờ đi đâu rồi chứ? " Diệp Từ Hạo à, anh trở nên trẻ con từ khi nào vậy?", Diệp Từ Hạo phản bác lại ngay, " Do anh không dám để em làm thiếu phụ(*) cô đơn đó chứ, nếu không lại mang tiếng xấu với người ngoài."

(*) Thiếu phụ: chỉ phụ nữ đã có chồng.

Cuối cùng, tôi vẫn phải nằm gần lại để Diệp thiếu thoả mãn ôm đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Hôm sau, tôi thức dậy từ rất sớm, lần đầu tiên trong cả năm, à không phải, chắc là cả mười mấy năm cuộc đời mới có ngày như thế này, đơn giản vì một người nào đó cứ vừa ngủ vừa vùi mặt vào cổ tôi, hại tôi nhột không ngủ được, vì tôi có rất nhiều máu buồn, chỉ cần người ta lướt nhẹ qua da là rùng hết cả mình.

Tôi dùng tay cố gắng đẩy đầu Diệp Từ Hạo ra, giấc ngủ của anh khá nông, tôi vừa chạm vào anh liền tỉnh dậy luôn, anh mở to đôi mắt ngái ngủ nhìn thẳng vào tôi, " Sao hôm nay em dậy sớm thế? Chẳng lẽ trời sắp bão sao?", mặt tôi lập tức xuất hiện ba đường hắc tuyến đen sì, tôi vươn tay ra véo hai má anh, " Do ai cứ ngủ là rúc thật sâu vào cổ em, làm em nhột muốn chết."

Diệp Từ Hạo liền trung ra về mặt vô tội, meo meo nói, " Ai bảo nó cứ hấp dẫn anh chứ? Đầu phải anh muốn đâu."

-----Tôi là bản mặt dày của Diệp đại thiếu, xin chào các bạn-----

Một lúc lâu sau, tôi và Diệp Từ Hạo ai nấy đều đã chuẩn bị xong cho chuyến đi chơi, vì đây là đi 3 ngày 2 đêm nên lượng đồ khá là nhiều, mỗi đứa một cái túi to thật to mới may ra đựng hết được, còn đầu toàn phân ra hai túi.

"Tiểu Châu, tôi nay em ngủ với ai?", Diệp Từ Hạo quay sang hỏi tôi, tôi nghĩ ngợi một phút rồi mới trả lời anh, " Trai gái lớp em chia ra hai, mỗi nhóm ngủ một phòng, hình như đợt này là em nằm cạnh một đứa con trai."

Diệp Từ Hạo 'ò' một tiếng rồi hỏi tiếp, " Thằng đó tên là gì?", tôi cũng chả nghĩ ngợi gì câu hỏi của anh, hết sức hồn nhiên trả lời tiếp, " An Nghê hay sao ý, em ghét cậu ta, một tên đào hoa không biết thương hoa tiếc ngọc, lần này bị phân ngủ cạnh đúng là xui xẻo mà."

Nào ngờ mặt người nào đó đen lại, ánh mắt biến hoá ngay lập tức, " Không được, em phải sang ngủ với anh!"

Tôi giật mình chốc lát, khó hiểu nhìn anh, " Em đâu phải trẻ lên năm mà cần anh ngủ cùng chứ? Anh đừng có lo.", Diệp Từ Hạo ưỡn khuỷu kêu lên, " Cậu ta cứ thử chạm vào một sợi tóc của em xem, anh lập tức khiến cậu ta không thể đào hoa được nữa!"

"...", có một số người có tính chiếm hữu làm sao nhỉ? À phải rồi, rất rất rất n lần rất ư là cao!

Khi đến trường, anh trai Mạc tốt bụng nhảy ra trước mặt tôi cướp lấy túi trên tay, "Ly Châu, để anh cầm hộ em cho, con gái bé nhỏ như em không nên phải làm những việc này, để anh xử lí hết cho.", xong rồi Mạc Thiên cũng nhanh chóng lấy túi của Diệp Từ Hạo chạy về phía xe ô tô.

Tôi huyếch tay hỏi Diệp Từ Hạo, "Anh làm gì anh ta rồi sao? Tự nhiên thánh thiện gớm", Diệp Từ Hạo vươn tay ra véo má tôi, "Vậy em nghĩ khi anh là hoa có chủ rồi thì mục tiêu sẽ đổi sang ai?", tôi lập tức hiểu ra, hoá ra là cái này để trả ơn à?

Do có việc đột xuất nên giờ lên xe bị hoãn xuống một tiếng, vì vậy, cả lớp tôi và lớp Diệp Từ Hạo quyết định ra ngoài ăn sáng cùng nhau. Gần trường tôi có quán ăn cũng không tệ, bà chủ quán ở đó làm hủ tiếu vô cùng ngon, thế nên bọn tôi liền ra đó ăn.

Anh trai Mạc lại 'tốt bụng' khao hết mọi người, lấy cái ví dày cộp của mình để trả tiền ăn, "Hôm nay tôi mà không khao mọi người thì tôi không có tên Mạc Thiên!", cả bọn sững sờ, hết âm ý ủng hộ anh trai Mạc. Tôi cũng chả để ý đến chuyện đó làm gì, mình không phải trả tiền là tốt rồi phải không?

Tôi lấy hai đôi đũa trong giỏ ra, dùng khăn giấy lau cẩn thận rồi đưa cho Diệp Từ Hạo, anh cũng vui vẻ mà nhận lấy, mọi người thấy hành động đó mới cười ồ trêu chọc bọn tôi, "Ê Diệp Từ Hạo, khi nào kết hôn thì gửi thiệp mời đến cho tôi nhé.", người khác tiếp lời, "Phải đó, tôi chắc chắn sẽ chúc phúc cậu thật nhiều, haha..".

Và đương nhiên Diệp Từ Hạo không phản bác lại, nhưng chỉ dùng một câu nói để khuấy đảo tình thế, "Rất cảm ơn ý tốt của hai cậu, khi nào các cậu lấy vợ thì tôi chắc chắn sẽ tham dự.", bỗng nhiên cả lớp im bật luôn, mọi người ai nấy đều tập trung vào ăn uống, một lời cũng không có.

Về sau tôi mới phát hiện rằng, hai người kia là gay...

"...", đúng là đụng vào Diệp đại thiếu thì mãi mãi chỉ ở thế thua.

Ăn xong, bọn tôi cùng nhau lên xe, và rõ ràng rằng Diệp Từ Hạo ngồi cạnh tôi. Hướng dẫn viên lúc này của chúng tôi là cô Liên Hoa dạy Hoá và thầy Đông Phong dạy Toán.

"Chúng ta sẽ đi tham quan tại khu vực rừng Mai Thảo phía Bắc thành phố, các em khi đi chơi nhớ đi thành đoàn, nếu không bị lạc một mình sẽ rất khó tìm, buổi tối chúng ta có tiệc lửa trại giữa hai lớp, và nhờ ý kiến của Diệp Từ Hạo, hai lớp ta sẽ ngủ cùng nhau để nâng cao tinh thần đoàn kết, cảm ơn Diệp Từ Hạo.", cô Liên Hoa giới thiệu.

Tôi liền quay sang chọc chọc vào khuôn mặt đẹp trai của người nào đó, "Anh xem anh kia, máu ghen lên đến não rồi, ngủ chung là sao chứ?", Diệp Từ Hạo để yên cho tôi chọc, cái đầu ngoan ngoãn tự vào vai tôi, "Xin đại nhân tha lỗi, kẻ tiểu nhân này rất sợ ma, cần em ngủ bên cạnh..".

"...", ma nó còn sợ anh thì sao mà anh sợ ma được chứ?

Đang đi được nửa đường, mẹ Diệp bỗng gọi điện video cho tôi, hại tôi giật mình tí nữa thì rơi cái điện thoại xuống sàn xe.

Tôi nhấn nút nhận cuộc gọi, trên màn hình liền hiện ra năm đại biểu: Cha Diệp, mẹ Diệp ở bên trái; cha mẹ Hạ ở bên phải còn ông nội Diệp ngồi giữa cầm máy.

Nhìn thấy tôi, ông nội Diệp phấn khởi nói, "Tiểu Châu, đi chơi vui không cháu? Ông nhớ cháu lắm đó.", tôi còn chưa kịp cảm động rơi nước mắt mẹ đại nhân đã xông vào cắt đứt mạch cảm xúc, "Nhớ con bé làm gì ông? Từ Hạo của ta đâu rồi? Nó có làm sao không?".

Quả nhiên, gừng càng già càng cay, cay đến nỗi mà mặt tôi không khác gì con khi ăn ớt.

Diệp thiếu vốn dĩ đang gục đầu ngủ thì bỗng tỉnh dậy, vui vẻ cướp lấy điện thoại trong tay tôi chào hỏi mọi người, "Mẹ Hạ, người nhớ con sao?".

Người mẹ nào đó nhận ra 'con cưng', hai mắt sáng như sao gạt đầu lia lịa, "Phải, vốn tối mới gọi điện cho các con nhưng ông nội nhớ hai đứa quá ý mà."

Tiếp đó là điện thoại đến tay mẹ Diệp, "Từ Hạo, con bảo Tiểu Châu mở balo ra, mẹ để sẵn một ít đồ ăn vặt cho hai đứa trong đó, sợ đi đường dài hai đứa đói, có nhiều lắm, cứ ăn dần đi nhé."

Tôi mở balo ngay sau khi mẹ Diệp dứt lời, đúng là trong đó như có cả tủ đồ ăn vặt, có món bánh quy tôi thích nhất chứ! Tôi liền đẩy đầu Diệp Từ Hạo ra để chen vào, "Mẹ Diệp, người là tốt nhất! Con yêu mẹ đến chết mất."

Diệp Từ Hạo bị đẩy ra mới không vui, ngay lập tức bật lại, hại tôi ngã ra sau, chuẩn bị đập đầu vào cửa xe thì lại rơi vào bàn tay êm ái, chưa kịp mở mắt xem mình còn sống không đã có thứ gì mềm mại rơi vào đúng môi tôi, anh ta...anh ta không phải hôn tôi giữa toàn xe đây chứ?

Tôi mở to mắt ra, quả là thấy khuôn mặt đẹp trai của người nào đó đang đắm đuối, điện thoại video vẫn chưa kết thúc, chỉ là bị xoay đi, làm cho cả xe nhìn thấy 5 người kia, Mạc Thiên không đợi mà nhận lấy chiếc điện thoại, "Mọi người nhớ cháu không? Mạc Thiên đẹp trai đây nè..".

Ông nội Diệp là người phản ứng đầu tiên, "Cái thằng bé mà hay bị Từ Hạo nó bắt nạt ấy hả? Tiểu Châu bà Từ Hạo đâu rồi? Tự nhiên đi đâu mà đưa điện thoại cho cháu thế?", anh trai Mạc liếc hai người nào đó đang không có hành động đúng đắn, trả lời thành thật, "Họ đang 'ăn' à, do không muốn cho mọi người nhìn thấy nên đưa điện thoại cho cháu ấy mà.", cha Hạ cười, "Bọn nó đúng là, có ăn cũng phải ngại, thôi chúng ta tắt máy đây, cháu nhắn lại với Từ Hạo là chăm sóc Tiểu Châu nhé."

Cuộc gọi bị ngắt, Mạc Thiên tự nhiên cầm điện thoại hết to, "Này Diệp Từ Hạo, ở trên xe có bao nhiêu cái miếu hoà thượng, cậu không định ám sát bọn tôi đó chứ?"

Lúc này bạn trẻ Diệp mới buông tôi ra, chẹp miệng còn hơi dính nước miếng, "Hoá ra em vẫn chưa ăn bánh à? Làm anh đói ghê."

Tôi đang nạp lại đường khí nghe mấy lời đó thẹn quá hoá giận, đập một phát Diệp Từ Hạo lăn ra sàn xe rồi quay phắt đi, anh trai Mạc thấy bạn mình bị ức hiếp, thông cảm đỡ Diệp Từ Hạo dậy, "Cậu nên nhớ ai cũng tiềm ẩn con cạp cái ở bên trong."

Và ngay sau đó, Mạc Thiên liền bị lũ con gái xé xác...

*

Xe đã đến địa điểm cắm trại, tôi xách balo đi xuống xe luôn, mặc kệ người náo động ở trên xe. Thầy Đông Phong bắt chúng tôi xếp thành hai hàng, nam một bên nữ một bên, khổ nỗi tôi đứng ngang với Diệp Từ Hạo, hại tôi cứ bị anh ta chọc chọc như nãy tôi chọc vài mặt anh, "Tiểu Châu, em đừng giận mà, anh đau tim lắm."

Tôi khoanh hai tay, quay đầu ra phía khác, mặc kệ Diệp Từ Hạo cứ nói dai đằng bên tai, "Hạ Ly Châu, anh xin lỗi, em đừng giận nữa, con lợn giận sẽ không xinh đâu.", tôi liếc xéo anh một phát rồi bỏ đi luôn.

Anh trai Mạc vỗ vai Diệp Từ Hạo, "Cẩn thận không về sau cậu không được lên giường nữa đâu, mãi mãi là trai tân thì khổ lắm", Diệp Từ Hạo về mặt lạnh băng cốc đầu người bên cạnh, "Cứ lo mấy cô gà vịt nhà cậu đi, lợn của tôi tôi tự biết cách chăm sóc.", rồi anh cũng đi luôn.

Tôi ra khu cắm trại của lớp tôi bắt đầu dựng lều, khi đóng cọc xuống tôi cố gắng đóng thật mạnh, tưởng tượng ra đó là mặt Diệp Từ Hạo, thô lỗ mà vung mạnh búa, "Đồ đáng ghét, cho anh chết đi, đồ xấu xa, tôi đập cho anh chết."

Bỗng nhiên một tên thần kinh nào đó đứng đằng sau tôi cướp búa trên tay tôi đi, ngăn cản việc trả thù gián tiếp của tôi, "Tiểu Châu, em đập thế thì có mà không rút ra được đâu, lực quá lớn."

Sự tức giận đã lên đến đỉnh đầu, và nó bắt đầu phun trào ra tứ phía, "Anh đi chết đi! Em không muốn nhìn thấy mặt anh, đi càng xa càng tốt! Để em yên!"

Rồi tôi vuron tay ra lấy lại cái búa, chỉ là Diệp Từ Hạo lại không cho tôi cơ hội đó, tôi càng vuron ra anh ta càng để cái búa xa ra, rốt cuộc tôi phải đứng lên, dựa vào cái chiều cao 1m60 của mình để với lấy cái búa, "Anh có trả lại đây không?! Em sẽ mách cha mẹ Diệp cho anh như từ!"

Nào ngờ người nào đó cười hà hà, "Tiểu Châu, em thật đáng yêu nha, anh sẽ thương cho em."

Tôi dừng lại, nghi ngờ nhìn anh, "Anh thương cho em cái gì?", Diệp Từ Hạo hạ cái búa xuống, để tay ra đằng sau giả vờ làm ngo, "Anh tưởng em giận anh cơ mà, quà này mà em không lấy thì em tiếc ghê lắm."

Tôi bĩu môi bắt đầu ngẫm nghĩ, lấy hay không lấy nhỉ? Anh ta nói không lấy thì sẽ tiếc, có nghĩa đó là món quà có giá trị phải không? Nhưng mà chẳng lẽ bỏ cuộc sớm thế sao? Thế thì có phải người ta sẽ cười vào mặt tôi không? Nhưng mà trong lòng lại muốn món quà đó, thế là thế quái nào chứ?

"Ồ...ừm...em hết giận rồi, anh đưa quà cho em đi.", cuối cùng, người phát cò trắng đầu tiên vẫn là tôi...

Anh rút tay vào túi quần rồi lấy ra hai chiếc vòng, anh đưa tôi một chiếc, anh đeo một chiếc, quái lạ, chẳng lẽ giờ chúng đeo vòng đôi sao? Tôi xem xét cái vòng, đó là được làm bằng đá ngọc thạch màu đen, ở giữa còn có dòng chữ Kitty, tôi cầm lấy tay anh, vòng của anh thì lại có chữ Puppy.

"Anh Từ Hạo, chẳng phải anh gọi em là lợn sao? Tự nhiên đổi thành cún với mèo là thế nào vậy?", tôi khó hiểu hỏi anh. Anh cầm lấy vòng Kitty đeo vào cho tôi, bình thản nói, "Kitty không phải là em mà là An Hạ, còn Puppy là Thiên Ân, chúng ta chỉ giữ hộ thôi."

Mặt tôi xám xịt lại, "Vòng của người khác anh đưa em đeo làm gì? Mà An Hạ với Thiên Ân là đứa nào hả?", anh bẹo má tôi một cái rất ư là đau, "Về sau em sẽ gặp, bây giờ cứ đeo đi, coi như nhặt được của rơi."

Tôi nhìn cái vòng trên tay, mà thôi nó cũng đẹp mà, nếu đã nhặt được thì phải sử dụng được, coi như cái vòng này là của ta, haha...

Dựng lều đầu đủ xong, do các thầy cạp phải họp gấp nên cho học sinh đi xung quang khu vực tham quan, tôi và Diệp Từ Hạo cũng không phải ngoại lệ, bọn tôi tiến vào trong rừng sâu, bắt đầu ngắm xét thiên nhiên.

Rừng ở đây rất đa dạng, có tới hơn 100 các loại cây khác nhau, là nơi tập trung sinh sống của 50 loài thú, đó là điều tôi đọc được trong bản giới thiệu, nhưng mà khi vào đến đây rồi mới phát hiện rằng, thú không có, chỉ thấy toàn cây là cây.

"Anh Từ Hạo, người ta đúng là lừa tình nhau mà, nó có nhiều con vật lắm mà chả thấy cái gì.", anh quay người lại, xoa xoa đầu tôi, "Nghe nói ở đây có một sinh vật huyền bí rất thích xuất hiện vào ban đêm, đầu nó màu đen và toàn thân trắng bạch, và nó vô cùng thích đi lảng vảng ăn thịt những cô bé nhiều thịt như em."

!

Đó là con nào vậy? Tôi sợ sệt ôm chặt lấy cánh tay của anh, đầu rúc thật sâu vào vòm ngực rộng lớn, " Trong rừng có thú ăn thịt, em không muốn ở đây đâu, em muốn về nhà cơ!", người nào đó vỗ vỗ lưng tôi, " Tiểu Châu, anh sẽ không để ma nó bắt mất em đâu mà lo, em nhiều thịt thể này nó ăn làm sao cho hết chứ?"

==

Vậy mà còn nói là sinh vật ăn thịt người chứ, ma nó 'thiện lương', 'tốt bụng' như vậy chắc chắn sẽ không làm điều đó đâu.

Buổi tối, cả hai lớp tôi và Diệp Tử Hạo cùng nhau đốt lửa trại rồi cùng nhau ngồi thành vòng tròn để nói chuyện, gọi là thể nào nhỉ? Để tìm hiểu nhau hơn. Và theo tôi biết, ở lớp, Diệp Tử Hạo là kẻ đại nhân mặt dày bì ôi, là kẻ lưu manh xảo trá nhất trong tất cả các kẻ lưu manh.

Ví dụ như lúc này, khi anh trai Mạc đề nghị mọi người chơi bài cược tiền, anh quay sang Diệp Tử Hạo, vẻ mặt đầy thách thức, " Thế nào Diệp đại gia, cậu có dám chơi khi 'vợ' cậu đang ở đây không?".

Trong lúc tôi còn đang đỏ mặt xấu hổ, Diệp Tử Hạo mặt tỉnh bơ xoa xoa cằm, " Tôi không muốn ngày đầu tiên cậu đã 'không xu dính túi' đâu.", anh trai Mạc cảm thấy giống bị hạ thấp, tức giận cầm cả ví tiền dày cộp ném ra trước mặt Diệp Tử Hạo, " Tôi cược toàn bộ, để xem thua rồi cậu còn to mồm được không!".

Trò vui chuẩn bị bắt đầu rồi đây...

Diệp Tử Hạo quay sang tôi hỏi, " Tiểu Châu, em có 1 nhân dân tệ không?", tôi vội lấy ví từ trong túi quần ra rồi đưa anh 1 nhân dân tệ. Mạc Thiên thấy thế mới bắt đầu kiêu ngạo, " Sao? Cậu không có tiền hay sao mà phải vay tiền em đâu thế?", bạn trẻ Diệp Không chút dao động,, đưa tờ tiền ra trước mặt, " Đừng lo, không chừng lại có thể bù lại cho cô ấy nhiều hơn. "

Đối phương lập tức im bật.

Và cuộc chiến giữa thiên tài toán học và thiên tài của mọi thứ bắt đầu.

2 phút đầu, Mạc Thiên cười nhạo ném ra đôi tứ quý.

5 phút sau, Mạc Thiên bắt đầu chảy mồ hôi lạnh hạ con 9 Át

10 phút trôi qua, Diệp Tử Hạo ném 5 đôi 6, 7, 8, 9, 10 xuống, thân nhiên gom hết tiền về phía mình.

Mạc Thiên mất toàn bộ tiền, đau lòng khóc rống lên, " Cậu có xem tôi là bạn không? Sao có thể không tùy thủ đoạn mà hạ lưu tình với tôi như thế!", người nào đó nhún vai đưa tiền vừa kiếm được cho tôi hét, " Tôi có giữ lại cho cậu 5 đồng."

Anh trai Mạc liền gọi điện cho mẹ mách tội Diệp Tử Hạo.

" Anh không có sử dụng mảnh khoé gì đấy chứ? Rõ ràng lúc đầu em nhìn thấy bài anh đen lắm cơ mà.", tôi chống cằm hỏi anh. Diệp Tử Hạo ngồi đếm tiền, miệng nở nụ cười, " Tiểu Châu, muốn thắng địch thì phải để cho địch toả sáng, sau đó từ từ mà tiêu diệt."

Tôi không nói gì thêm..

Kế tiếp, cả trường tổ chức trò chơi bắt ma trong rừng, luật lệ là một đội có hai người cùng đi vào rừng, mỗi trạm sẽ có một cây đuốc, bạn phải lấy cây đuốc đó trừ khi ma xuất hiện, nếu mà không lấy kịp thì sẽ được coi là hồn ma, nhận thua cuộc và đi về vạch xuất phát. Theo tôi, đó là cái trò vô cùng nhàm chán khi để cho các thầy cô giáo đóng giả là ma, ngày nào bọn tôi cũng nhìn thấy thầy cô trên lớp rồi, so với ma thật thì còn tệ hơn.

Tôi và Diệp Tử Hạo cùng chung đội, và đương nhiên, cũng là cặp đầu tiên bị đẩy lên đi trước. Chúng tôi chỉ bình thản đi bộ trên đường đã được lấp sẵn, trong rừng có ánh sáng của trăng, có tiếng xào xạc của lá còn thoang thoảng tiếng ve kêu nghe rất êm tai.

Tôi liếc người bên cạnh, thấy mặt anh chả có cảm xúc gì, chỉ cầm đầu mà đi, tôi gầy gầy tay anh, " Này Diệp Tử Hạo, em hỏi anh nhá.", anh gật đầu, tôi bắt đầu nói câu hỏi, " Đố anh biết, cái gì vừa nhiều hình dạng, vừa có màu xanh, rất thích ở những nơi tối tăm?", đáng lẽ câu trả lời phải là trắng, anh lại hết sức hồn nhiên trả lời, " Gì nữa sao?"

"..." Tư duy logic của anh n lần tệ!

Đi sâu vào được 5m, bọn tôi đến vị trí cây đuốc thứ nhất, và điều tôi nhận ra rằng trò chơi này hết sức hết sức biến thái, các thầy cô còn buộc sợi dây thừng ở thân đuốc, đã thế còn thắt nút cơ chứ! Trong khi chờ anh gỡ dây, tôi liếc thoáng thấy bóng trắng gần cái cây bên tay phải, nói đùa chứ đa là phải yêu thì phải sợ đúng không? Tôi chạy nhanh núp vào người Diệp Tử Hạo, nắm chặt lấy cánh tay anh. Cái bóng đó càng ngày càng đến gần mà Diệp Tử Hạo vẫn bình thản làm việc của mình. Cho tới khi con ma chuẩn bị nhảy ra vỗ lấy anh, Diệp Tử Hạo mới lên tiếng, " Thầy Mạc à, nếu thầy đi em sẽ bắt Mạc Thiên viết bài luận cho thầy.", nhanh chóng, thầy Mạc lộ đầu ra sau tấm vải trắng, " Em nhớ đấy nhé, tuần sau tôi phải nộp rồi đấy." rồi 'con ma' liền chạy đi luôn.

Lợi dụng! 100% lợi dụng!

Tôi cầm lấy ngọn đuốc từ tay anh, vẻ mặt không vui nói, " Anh đúng là quân lưu manh mà, dám làm thế để mình thắng trò chơi này.", người nào đó ghé sát tai tôi thủ thỉ, " Tiểu Châu à, đó là lý do thế giới cần sự thông minh mà, đừng lo, IQ em không cao thì cứ để anh lo cho."

IQ cái beep nhà anh ý!

Cuối cùng, tôi và Diệp Từ Hạo đều về đến vạch đích với đầy đủ 5 cây đuốc trên tay, khi mọi người đang bận trầm trồ khen ngợi soái ca thì tôi lại ngược lại, giới gì chứ? Hoàn toàn lừa gạt hết! Đầu tiên là bài luận của thầy Mặc, tiếp đó là văn án của cô Liên, xong đó là thư tình của thầy Phong gửi cô Liên Hoa, tạp chí hàng hiệu của cô Từ, còn cả máy bay đồ chơi của thầy hiệu trưởng nữa chứ, tất cả đều bị Diệp Từ Hạo tro trên lợi dụng.

Bạn trẻ Diệp vui vẻ cầm phần thưởng trên tay đi tới đưa cho tôi, "Tiểu Châu, công lao của anh, cho em hết đó."

*****!

(*) Tiểu Châu đang nói tục +_+

Sau đấy, Diệp Từ Hạo rủ tôi đi ngắm sao trên ngọn đồi gần địa điểm cắm trại.

Bầu trời ở rừng Mai Thảo nhiều sao vô kể, nó cứ thành mấy đóm li ti phát sáng trên bầu trời đêm, trông rất đẹp mắt.

Diệp Từ Hạo và tôi nằm dài trên bãi cỏ mà đếm sao, "Anh Từ Hạo, anh nghĩ sao kia là sao gì?", tôi chỉ vào ngôi sao bên tay trái, anh nhìn theo hướng tay tôi chỉ, trả lời, "Đó là sao Bắc Đẩu", giờ tôi chính thức nhận mình là kẻ ngu thiên văn học nhất thế giới này, sao Bắc Đẩu là cái sao gì chứ =_ =

Anh xoay người lại, gối đầu lên đùi tôi, nhắm mắt dưỡng thần. Tôi lập tức ngồi bật dậy, hai tay ôm lấy mặt anh, "Diệp thiếu gia, anh định dùng đùi em làm gối sao? Thích thì anh đi mà đem Cafe đến đây ý."

Phải nói thật, cái cục mỡ đó làm gối thì sướng vô cùng, thử tưởng tượng ngay khi bạn đặt đầu xuống liền có cảm giác vừa êm vừa mềm mại, đã thế khi mà nó grừ ý, ừi grừi, hết giống mát xa, cực phẩm luôn đó chứ.

Bạn trẻ Diệp vẫn không thèm ngóc dậy, vẫn quyết liệt sống chết không rời, "Đùi vợ anh chỉ để cho anh nằm, đây là vật phẩm thuộc quyền sở hữu của anh." =_ =

Tôi giật giật mái tóc đen nhánh trước mặt, "Vợ con gì với anh chứ? Ngồi dậy nhanh lên, chân em tê hết cả rồi", Diệp

Từ Hạo bắt đầu giờ tính trẻ con ôm chặt hai chân tôi, "Ừ ừ, đợi đến khi nào em gả cho anh thì anh sẽ tha cho em, nếu không thì còn lâu đi nhá."

Đây là bức ép!

"Diệp Từ Hạo, anh đứng dậy ngay cho em, nếu không em không gả cho anh đâu đấy.", bỗng vì đại thiếu gia lập tức lôi máy điện thoại ra bấm nút kết thúc ghi âm, đã thế còn bật lại nữa, "Diệp Từ Hạo, anh đứng dậy ngay cho em, nếu không em không gả cho anh đâu đấy.", trong khi mặt tôi đang xám ngoác, Diệp Từ Hạo véo má tôi một cái rất ư là đau, "Anh sẽ chờ em ở lễ đường nhà vợ yêu."

"...", Đồ Diệp Từ Hạo thói tha, chết dẫm!

Lúc Diệp Từ Hạo vui vẻ kéo tôi đi về chỗ cắm trại, Mặc Thiên cảm ví tiền đến, giữ tay Diệp Từ Hạo đáng thương khóc, "Từ Hạo à, tôi biết làm sao đây? Cậu lấy hết tiền của tôi thì tôi biết ăn gì để sống qua ngày? Cậu rõ là tôi bị dị ứng với đồ ăn kém chất lượng mà."

Nếu đem anh trai Mặc ra làm chuột bạch thí nghiệm thì sẽ thế nào nhỉ? Lúc đó mọi người sẽ biết đâu là hàng thật hàng giả, haha...

Diệp đại nhân vỗ vai Mặc Thiên, lấy trong túi quần tờ 100 nhân dân tệ đưa cho kẻ ăn xin, "Cậu cứ từ bán thân mà trả tiền cho tôi."

Mặc thiếu nhìn thấy tiền mất sáng lên như vớ được vàng, vội cầm lấy rồi ôm chặt Diệp Từ Hạo, "Tôi yêu cậu nhất trần đời, sau này tôi sẽ theo cậu về nhà làm vợ." Diệp Từ Hạo nghe thấy mấy lời đó mới tức giận đá Mặc Thiên một cái ngã lăn ra đất, "Cút, ông đây có vợ nuôi từ bé rồi."

=_ =

Lều của chúng tôi hầu như toàn 'đực rựa', không không không có một mống con gái nào khác ngoài tôi ra, tôi lập tức đem vấn đề này đi hỏi Diệp Từ Hạo, anh chỉ nhún vai, "Em biết đấy, nếu có thêm con gái thì chỉ sợ mấy tên kia trối dậy bản tính đàn ông thôi."

"...", ồ, hoá ra tôi không được coi là con gái sao?

"Mọi người, tôi mới tải mấy đĩa phim về, muốn xem không?", Hàn Lâm bê cái laptop ra để ở giữa lều.

Trong lều có tôi, Diệp Từ Hạo, Mặc Thiên và anh em Hàn Lâm, Hàn Việt, Lâm anh trai học cùng lớp Diệp Từ Hạo còn Hàn em trai học chung với tôi.

"Phim gì vậy táo nhỏ?", Mặc Thiên trườn người qua ngó vào laptop

Theo như tôi được nghe kể của Diệp Từ Hạo, Hàn Lâm được gọi là táo nhỏ bởi vì anh ta rất thích ăn táo, anh ta ăn mọi lúc mọi nơi mọi thời điểm, nghe nói Hàn Lâm còn có thể ăn hết 10 quả táo chỉ trong hơn một tiếng đồng hồ!

Hàn Việt quay sang tôi, rồi lại quay sang Diệp Từ Hạo, "Anh Từ Hạo à, anh để Ly Châu một mình là con gái trong này không sợ sao?"

"..." Thiên hạ đệ nhất cuối cùng đã có một người công nhận tôi là con gái.

Bạn trẻ Diệp nhàn nhã dựa đầu vào vai tôi nở nụ cười, " Không sợ, thân thủ của vợ anh vô cùng tốt,

WHAT?

" Em làm thế bao giờ chứ?", tôi khó hiểu hỏi anh, tôi nhớ hồi bé không bao giờ đánh ai cả, chỉ trừ một lần...

" Em nhớ cậu bé tên Nam Phong học cùng với em không? Khi đó em đứng đợi anh ở cổng trường thì cậu ta cầm con gấu bông để tỏ tình với em, nhưng sợ đối diện nên chỉ đứng đằng sau rồi bất ngờ ôm chặt lấy em, lúc đó em nghĩ là trộm nên hoảng sợ cắn tay rồi quay ra đấm cậu ta mấy cái xong bỏ chạy luôn. Anh còn nghe nói về sau cậu Nam Phong đó phải ra nước ngoài ở vì sợ gặp lại em "

Mặt tôi liền xám xịt lại, giờ thì tôi nhớ chuyện đó rồi, mà ai biết được cậu ta định tỏ tình chứ? Hồi đó nạn bắt cóc trẻ em xảy ra rất nhiều, cho nên cha mẹ Hạ lúc nào cũng dặn dò tôi cẩn thận, còn nhờ Diệp Từ Hạo ngày nào cũng đi đón tôi cho an toàn. Nam Phong, cậu tỏ tình mà chọn không đúng thời điểm một tí nào cả!

3 người kia nghe kể chuyện xong thì hai mắt hiện rõ hai chữ: Ngưỡng mộ.

Mạc Thiên, " Không thể ngờ em dấu lại làm thế được, anh trai Mạc vô cùng bội phục em."

Hàn Lâm, " Phải đó, em đúng là có khí chất!"

Hàn Việt, " Tổ cứ tưởng cậu yếu đuối thế nào, vậy mà lại hạ gục được cả một thằng con trai tỏ tình với mình."

"...", Tôi vốn vô cùng yếu đuối mà, đánh Diệp Từ Hạo còn không lại...

Tôi lập tức xua tay, " Thôi thôi chuyện qua rồi, chẳng phải mọi người định xem phim sao?", lời nói của tôi hiệu lực tức thì, " Đúng đó, táo nhỏ, cậu tài phim gì thế?", Mạc Thiên hỏi.

Hàn anh trai quay lại với cái máy tính, mở file trong máy ra, ' Phim A hạng nhất ', Diệp Từ Hạo liền đặt tôi nằm xuống gối, vòng tay qua ôm tôi rồi đắp chăn cẩn thận cho cả hai, " Tiểu Châu à, em đừng xem phim với mấy cậu ta, anh muốn em còn sự trong sáng ngây thơ.", Hàn Lâm thấy vậy mới làm mặt quỷ nhìn Diệp đại nhân, " Cậu lo gì chứ? Cậu không muốn có kinh nghiệm sao?", người nào đó quảng cho Hàn anh trai một câu, " Ông đây không cần, có khi lại được thực hành sớm hơn các chú."

Cả ba người kia im bật...

Sáng sớm, tiết trời ở rừng hơi se lạnh, vẫn còn hơi sương đọng lại sau đêm dài, tiếng chim hót cứ nhộn nhịp ở mọi nơi.

Tôi rửa mặt, khẽ mở mắt thì đột nhiên phát hiện ra bạn trẻ Diệp đang nhìn chằm chằm ở trước mặt tôi, " Good morning my dear pig", anh cười, lộ ra hai hàm răng trắng đều sáng bóng.

Tôi ngồi dậy, nhìn ngang nhìn dọc, không nói nên khi thấy 3 người Mạc Thiên, Hàn Lâm, Hàn Việt đang nằm chồng lên nhau như bó củi khô, cực cực kì buồn cười luôn ý.

" Tôi qua ngủ mấy cậu ta cứ lần đi lần lại, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của em nên để nằm vậy, công nhận bọn họ ngủ rất say, nhất là Hàn Lâm, lúc bé cậu ấy đi chẳng may làm rơi xuống đất, vậy mà vẫn có thể ngủ ngon."

=_=, đương nhiên rồi, vào tay anh thì người nào ngủ chả ngon.

Đúng 8 giờ sáng, 'loa phát thanh Mặc' đi đánh thức tất cả mọi người dậy, và đối với 3 người trong lều tôi là khó nhất, thầy Mặc còn phải hắt 2 chậu nước bọn họ mới chịu tỉnh giấc.

Về phần bữa sáng, mỗi lều phải tự chuẩn bị cho mỗi thành viên, và lần này, thiên tài toán học là người nấu. Chỉ trong 20 phút mà năm đĩa bánh mì nướng đẹp mắt được bày ra, Mạc Thiên đặc ý nhìn Diệp Từ Hạo, " Cậu xem, về phần nấu ăn thì tôi ăn đứt cậu rồi.", bạn trẻ Diệp cắt một miếng bánh bỏ vào mồm rồi gật đầu, " Không tệ, mai sau thích hợp để đi làm ô sin."

Anh trai Mạc liền ngồi khóc than, nước mắt chảy thành dòng.

Bạn đang đọc truyện *Cà Đồi Để Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Sau đó, cả trường tôi cùng nhau đi thi bắt cá, nói là bắt cá chứ cá ở đây khôn hơn người, vừa thấy tiếng động liền chạy mất tiêu.

Tôi đang đứng như trời trồng giữa dòng suối, quần xắn lên tít tận đầu gối, ánh mắt cứ hướng về con cá chép đang bơi đi bơi lại gần đó. Tôi liếm môi một cái, rón rén lại gần, con kia, hôm nay tao phải ăn bằng được mày, tao phải nướng được thịt của mày lên, phải làm cho Diệp Tử Hạo ghen chết mới xong!

Từng bước một, từng bước một, khoảng cách tôi và con cá càng rút lại. Hai bàn tay chuẩn bị giơ ra vồ lấy sinh vật sống dưới nước kia,....

Và,.....

Ụp!

Tôi mở mắt ra, thấy tay mình trỏn không, còn con cá kia thì quay đít bơi ra chỗ khác.

Quân khốn nạn!

Tôi chính thức bỏ cuộc, uể oải bò lên bờ rồi nằm vật ra đó. Có một số con người sinh ra không dành cho việc bắt cá, ví dụ điển hình là Hạ Ly Châu tôi đây.

"Haha...buồn cười chết mất." Tiếng nam nhân nào đó vang lên.

Tôi ngồi bật dậy, ánh mắt bắn ra lửa hướng về người đang cười nhạo mình, quả là, tên An Nghê đào hoa hại nước hại dân hại Tổ quốc hại thế giới hại nhân loại đứng dựa vào bụi cây thoả mãn cười khoái chí.

"Hạ Ly Châu, cậu không biết bộ dạng cậu lúc đấy buồn cười thế nào đâu, haha...ôi đau bụng quá."

Tôi soi xét xung quanh thấy có tảng đá to, hừ, để xem 'ăn chường' rồi cậu còn cười được không? Tôi cầm lấy tảng đá, nhắc nhắc nó, nặng phết nha, cái này đủ để nhập viện hai tháng.

Hai chân đứng cách ra lấy lực, cánh tay nghiêng hoàn hảo 45 độ, chân sau của tôi hơi chùn xuống, rồi một phát, ném thẳng hòn đá về tên hề kia.

Bộp!

Hòn đá trúng ngay lồng ngực bên trái của An Nghê, làm cậu ta ngã soài ra đất kêu đau, chẹp, vẫn phải luyện thêm phần ngấm, nâng cao một xúu nữa là trúng mục tiêu rồi.

"Aa! Đồ con gái xấu xa! Cậu dám ném đá vào tôi! Nhớ kĩ cái tên An Nghê này, tôi nhất quyết đòi lại mối thù! Tôi phải khiến cậu không bao giờ ngủ được, mãi mãi ám theo cậu!"

"...", hình như có người xem phim nhiều quá mức cho phép!

Đột nhiên, Diệp Tử Hạo đẹp trai đi từ đằng sau cái cầu ra, anh ngồi xổm xuống cạnh An Nghê, tay còn cầm con cá 'phe phẩy' trước mặt cậu ta, "Dám cười vợ anh, anh cho chú không hôn được người khác, mắt cái thói trắng hoa trơ trẽn."

Úi gùi ơi, các bạn biết đại nhân trừng phạt kẻ tiểu nhân như thế nào không?

Diệp Tử Hạo để sát con cá lại gần gương mặt trắng bệch của An Nghê, không do dự mà để nó 'chom' vào môi hắn, nòng thấm cực kì luôn ý, tôi đứng từ xa mà còn nhìn thấy ánh mắt An Nghê phiêu theo ánh mắt con cá, cùng đưa nhau lên thiên đường, mãi mãi không xa rời.

Khoảng một phút sau, Diệp đại nhân bỏ con cá ra, An thiếu bất tỉnh nhân sự ngay lập tức, trên miệng còn dính nhóp từ thân cá chảy ra, chẹp chẹp, hôn mãnh liệt như vậy.

Diệp Tử Hạo cầm con cá đến chỗ tôi, chìa ra phía trước, "Tiểu Châu, cá này cho em", con cá chép môi trề ời là trề, hai ria dài gần giống Cà phê, còn đôi mắt, đôi mắt trong trẻo sáng ngời tề ra hai bên tha thiết nhìn lấy tôi, khụ khụ, phải nói là cảm động vô cùng.

"Anh này, anh để con cá hôn cậu ta như vậy, thật là phí mất con cá ngon.", tôi chẹp miệng tiếc nuối, nhưng bạn trẻ Diệp thì xua tay, "Không sao cả, đằng nào em cũng không thích ăn đầu cá."

"...", ờ ha, hoá ra vẫn không phí cá ngon.

Tôi một tay bê chiến công vĩ đại của Diệp Tử Hạo về đem đưa cho anh trai Mạc để anh làm đồ ăn. Mạc Thiên ngạc nhiên lấy đũa chọc chọc bụng cá, rồi hài lòng quay sang Diệp Tử Hạo khen thưởng, "Không tệ, rất chắc thịt, cậu kiếm đâu ra con cá này thế? Tôi nghe là cá đây khó bắt lắm cơ mà.", à hà hà, người nào đó tỉnh bơ, "Có gì đâu, bác chủ trại ở đây rất tốt bụng, còn định cho tôi thêm con nữa nhưng tôi không lấy."

Mạc Thiên không nói nên lời, yên lặng bắt đầu sơ chế cá.

Ước chừng khoảng một tiếng, tôi mới được chứng kiến bản ăn 'thập cẩm cá' là như thế nào. Cá rán, cá trưng nước mắm, cá luộc, cá kho, cá hun khói,...tất cả đều do Mạc thiếu làm ra. Anh em sinh đôi họ Hàn ngồi nhìn thức ăn đến nổi chảy cả nước dãi ra bàn.

Hàn Việt nói, " Anh Mạc Thiên, anh xem anh về sau anh sẽ thành 'người chồng bếp núc' như thế nào? Ai mà gả cho anh chắc sung cả đời".

Anh trai Mạc được khen nịnh đầm ra kiêu ngạo, đắc chí vỗ ngực, " Đương nhiên rồi, người như anh đây thuộc hàng hiếm rồi."

Đúng là lớp người tự cao quá mức mà.

Một miếng cá trắng tinh được đề sang bát tôi, " Tiểu Châu, ăn nhiều vào, đừng để phí công sức mà cậu ta đã hao tốn.", tôi vâng lời Diệp đại nhân, nhanh chóng bỏ miếng cá vào miệng.

Hàn Lâm thấy thế mới ghen tỵ, cũng chống đũa nhìn sang bát Diệp Từ Hạo, " Đây Từ Hạo, tôi cũng muốn cậu gờ cá cho tôi ăn."

Cuối cùng, nhà tư bản phán câu xanh rờn, " Cậu rửa mặt kĩ chưa đấy? Vừa rồi mới mơ ngủ xong."

... - _____ -....

Đến tối, Hàn Việt cùng đề nghị mọi người đi bắt đom đóm, cả lều cùng đồng thuận đi. Lên trên đồi tôi mới biết, cái thứ gọi là 'ánh sáng ban đêm' nó rực rỡ thế nào, xanh hắt cả một vùng luôn. Tôi thích quá, chạy như bay xuống đồi lửa đom đóm, làm hại chúng nó bay loạn cả lên.

Hai vị Hàn thiếu gia cũng như tôi, cảm lợ đi bắt đom đóm, nhưng chả vợ được con nào. Mạc Thiên thì khác hẳn, cứ đứng im một chỗ khoanh tay, đom đóm tự bay đến đậu vào người, sáng từ đầu chân đến cuối chân.

" Mạc Thiên, hoá ra cậu có tài nghệ 'bắt' đom đóm tới vậy.", Hàn Lâm trêu chọc.

Mạc thiếu tức sôi máu mũi, đem sinh vật phát sáng trên người khó chịu lia hết đi, nhưng càng đuổi, chúng nó càng bu vào mới sợ!

"A! Cái lũ đáng ghét, rút đi!", và Sur Từ Hồng(*) được ra đời từ đó.

(*) Ai xem phim chương sẽ biết nó là cái gì =))

Diệp Từ Hạo thì thần nhiên lắm, tình bơ cảm lợ đến bắt đom đóm từ trên người Mạc Thiên, " Cả một cây phát sáng thế này, đi về không bao giờ sợ trời tối. Tôi công nhận cậu có khí chất làm 'đèn đường'."

"..." Tôi nghe thoáng thấy anh trai Mạc có chữ tục vài câu.

Bắt đom đóm xong, y như rằng lọ của Diệp Từ Hạo sáng ỏi là sáng luôn, anh đi đến đưa cho tôi, " Tiểu Châu, em chơi xong nhớ thả đi, anh nghĩ chúng nó chưa nhìn thấy 'người tình' lần cuối thì chưa sẵn sàng đi đâu."

Dứt lời, cả đám liền cười phá lên, riêng Mạc Thiên là mặt hầm hập đen sì bỏ về trước.

Sáng hôm sau, chuyến đi tham quan cũng kết thúc, mọi người cùng nhau dọn đồ đi về. Tôi không mang nhiều đồ lắm cho nên dọn rất nhanh, riêng chỉ có người nào đó, " Diệp Từ Hạo, cậu thấy lọ keo xịt tóc của tôi đâu không? Còn lọ nước hoa nữa chứ.", và người ấy chính là thiếu gia lớn nhà họ Hàn.

" Em đã bảo anh mang vừa đồ thôi anh không chịu, riêng một mình anh đã tốn mất 2 cái vali rồi.", Hàn Việt đứng bên ngoài lều trách cứ.

Nhận thấy em trai không hài lòng, Hàn Lâm mới mếu máo, " Không có thứ đấy sao anh đây sống được? Cậu thật buồn cười.", rồi lại tiếp tục đi tìm đồ.

Diệp Từ Hạo kéo tay tôi ra khỏi lều, mặc kệ cho hai người kia muốn làm gì thì làm, " Chúng ta lên xe cất đồ trước, nãy anh mới mua một ít đồ ăn, chúng ta sắp đồ xong rồi ăn."

Tôi ngoan ngoãn ngồi xuống ghế chờ anh cắt các thứ, tay bóc hộp cháo hà thơm phức của Diệp Từ Hạo mua ra. Cháo ăn ngon vô cùng, vừa mịn vừa ngọt, hại tôi chỉ muốn chén sạch không còn một giọt.

Lúc Diệp Từ Hạo quay lại thì hộp cháo đã vơi đi một nửa, anh ngồi xuống bên cạnh tôi nhận lâu hộp cháo rồi ăn nốt phần còn lại.

Cũng có lẽ vì sáng nay phải dậy sớm mà không được ăn gì cho nên Diệp thiếu khá là đói, một chốc đã chén sạch toàn bộ cháo. Anh lấy giấy lau mồm, miệng hơi chẹp chẹp, " Nếu em dứt cho anh thì ăn vẫn ngon hơn."

=_=_ Đại nhân vô si là đây...

Hai tiếng sau, bọn tôi về tới nhà, cả nhà liền ra trình trọng đón, hại tôi cảm động muốn rơi nước mắt. Hai cha Hạ và cha Diệp cùng cầm hành lí của bọn tôi đi cất, còn mẹ Hạ, mẹ Diệp cùng ông nội Diệp thì ngồi ở phòng khách hỏi thăm bọn tôi.

Mẹ Diệp, " Hai đưa lên đó ngủ có đắp chăn kĩ không? Ở trong rừng ban đêm thường có hơi se lạnh."

Diệp đại nhân cười, " Mẹ kính yêu, cho dù không đắp chăn thì vẫn được ủ ấm mà.", đã thế anh còn nháy mắt với tôi một cái.

Tôi liền đỏ mặt xấu hổ cúi eo anh, làm anh có chút bật lên.

Ông nội Diệp bật cười, "Bọn trẻ này thật là, nhưng về sau vẫn phải chú ý đến sức khoẻ của mình nghe chưa? Để thân thể bị cảm sẽ không tốt đâu."

Diệp Từ Hạo vâng dạ ngoan ngoãn vô cùng, rồi tay vươn ra ôm tôi vào lòng, hai tay mở căng mắt ra nhìn anh, anh có biết là trường bố đang nhìn hai ta không đấy? Dù gì, bản mặt bạn trẻ Diệp tu luyện chín quả này dày hơn cái thớt, anh trẻ con nói, "Tiểu Châu, anh lạnh, sưởi ấm cho anh."

Cuối cùng, cả nhà bỏ lần ra cười trước hành động của Diệp Từ Hạo, còn tôi thì có ba đường hắc tuyến chạy ngang qua trán.

Do hai chúng tôi về nhà đã là gần trưa, cho nên hai cha mẹ liền tập trung một chỗ cùng nhau ăn trưa, cụ thể đó là nhà tôi. Mẹ Hạ hôm nay ăn chơi lắm, bà mua hẳn mấy con cua to bự về tiếp đãi mọi người, làm dạ dày tôi cứ réo lên không ngừng.

"Tiểu Châu, con và Từ Hạo ra siêu thị mua hộ mẹ ít rau, bây giờ chợ đóng cửa rồi.", mẹ Diệp vừa làm nước cam ép vừa nói.

Tôi cùng Diệp Từ Hạo vâng lời đi ra chỗ siêu thị gần nhà, đây không hẳn là siêu thị to nhưng cũng không coi là nhỏ.

Trong khi đợi Diệp Từ Hạo đi lấy xe đẩy hàng, tôi dạo quanh một vòng, đột nhiên một đôi nam nữ đi qua tôi, tôi không có ý nghe lỏm, chỉ là vô tình nghe thấy thôi. Anh chàng ôm cô gái vào trong lòng nói, "Cục cưng, em thích dùng Durex(*) hay Sagami(*)? Anh chiều em hết."

(*): Hai hãng bao cao su nổi tiếng, cái này ta không cần giải thích chắc mọi người cũng hiểu = _ =

Cô gái nép vào lòng chàng trai, đánh vào lồng ngực anh ta một cái, e thẹn nói, "Anh hư quá à."

Cho tới lúc cặp đôi đó đi qua, tôi bất giác sờ lên hai má, phù, nóng ran cả rồi, Hạ Ly Châu, đừng nghĩ nữa, đó chỉ là nhu cầu sinh lý của bọn họ thôi, mày đừng quan tâm làm gì.

Ôi, nhưng mà sao mình lại xấu hổ thế này chứ? > _ <

Diệp Từ Hạo đẩy xe hàng tới, thấy tôi đứng nguyên một chỗ ôm mặt, lại còn, đứng trước quầy bán bao cao su nữa. Anh xoa xoa cằm rồi đi đến trước mặt tôi, véo má tôi rất ư là đau, "Tiểu Châu, đừng bảo em cũng muốn kiểm nghiệm chất lượng hàng hoá nhé, anh thấy hầu hết các hãng này đều dùng tốt lắm."

Tôi suýt nữa thì phọt máu mũi...

"Đâu có, em chỉ tình cờ đi ngang qua thôi, anh đừng để ý làm gì. Mau đi chọn rau rồi về nhà nhanh lên.", rồi tôi kéo Diệp Từ Hạo đang cười như điên đi.

Về tới nhà, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu chúng tôi, tôi và Diệp Từ Hạo nhanh chóng ngồi vào bàn ăn.

Cha Diệp hỏi, "Tiểu Châu, Từ Hạo, sao hai đứa đi lâu thế?".

Diệp Từ Hạo lại bật cười sặc sụa, tí nữa thì lăn xuống ghế, còn tôi thì đỏ mặt ngồi đó, hận không thể đập anh một phát bay ra ngoài. Diệp Từ Hạo cười xong mới lấy được về bình tĩnh, nhưng cái miệng vẫn cong thành hình lưỡi liềm, anh nói, "Do lúc đó Tiểu Châu muốn đi xem 'vài thứ' nên mới lâu vậy đó ạ. Lần sau con sẽ bảo Tiểu Châu chú ý, không để mọi người đợi lâu như vậy."

Ông nội Diệp vuốt râu lên tiếng, "Không sao đâu, lần sau có gì muốn mua thì cứ lên danh sách trước, đỡ phải chọn đi chọn lại mệt lắm. Nào, mọi người ăn đi, thức ăn nguội hết cả rồi."

Tôi còn để ý, lúc ăn Diệp Từ Hạo còn liếc tôi một cái rồi nhướn mày, trông anh ta kìa, không biết có bao nhiêu xấu xa đi nữa.

Hôm sau, toàn bộ học sinh sau chuyển đi tham quan một rã rồi cũng quay trở lại học, nhưng kết quả nhận lại được chỉ là: Mệt hơn!

Sáng nay mẹ Hạ có dặn tôi sau khi đi học thì qua nhà Diệp Từ Hạo bởi trưa nay cha mẹ Hạ không về nhà, còn chìa khoá nhà của tôi chỉ bị một phút làm lỡ mà đưa tiền nó về cõi Phật, chính xác là rơi trên đường bị chó gặm đi mất —'. (Móc chìa khoá của tôi có hình cục xương chó.)

Như thường lệ thì Diệp Từ Hạo đưa tôi đến trường anh trai Mạc sẽ nhảy ra làm 'bóng đèn' thì hôm nay, kì lạ thay người làm 'bóng đèn' không phải Mạc Thiên mà là vị thiếu gia lớn của Hàn gia - Hàn Lâm.

Thấy được tôi, Hàn Lâm chạy ra ôm cánh tay nhỏ bé khóc thét lớn, "Em dâu, hãy cứu rồi linh hồn anh, cứu rồi cuộc đời của anh! Huhu..."

Diệp Từ Hạo đột nhiên đen mặt đẩy Hàn Lâm ra, ôm tôi vào lòng, "Cút đi, vợ anh không để cho chú ôm, muốn thì đi mà ôm em chú."

"..." Tự nhiên tôi ngửi thấy mùi dấm chua bốc lên thật nặng nề ở đây.

Hàn Lâm bị đẩy ngã soài ra đất, anh ta vịn vịn vẹo vẹo cuối cùng nằm trên mặt gạch gãy giữa. Lúc này Hàn Việt hai tay rút túi quần đi tới, trên mồm ngậm kẹo mút còn đầu tóc thì bù xù như tổ quạ, lần tôi tưởng tượng đến ổ gà của lão Cố hồi xưa.

Lão Cố là chồng của bà Cố hàng xóm, hồi lúc tôi và Diệp Từ Hạo còn bé, lão Cố có một cái chuồng gà rất to đằng sau vườn, thế nên cứ mỗi lần đi học

mẫu giáo về là chúng tôi đều chơi trốn tìm ở đó. Nhưng từ khi lão Cố mất, bà Cố cho bán đi hết gà, chuồng gà cũng đem bỏ. Giờ đây, nhìn Hàn Việt mà tôi bắt đầu tưởng nhớ đến nó, ôi chuồng gà tuổi thơ...

Quac...quac...quac... (Quạ đen bay trên đầu)

Hàn Việt cần que kẹo mút trong mồm ra, giờ ra trước mặt Hàn Lâm, vẻ mặt giống y hệt lúc cô Liên Hoa chuẩn bị bùng nổ 100 độ C, " Anh trai, anh xem anh như này người làm em như em đây có xấu hổ không chứ? Người ta chỉ bảo anh làm 419(*) thôi mà"

(*) for one night: Tình một đêm

Sự kiện chế đã đạt đến mức đỉnh điểm, Hàn Lâm đứng dậy bộc phát quát tháo, " Chú thì biết gì chứ? Thử nghĩ xem nếu có một thằng con trai đem hoa tặng chú rồi bảo chú làm 419 với hắn thì chú sẽ kích động như thế nào hả?!"

==

Hàn Việt cười xuề xòa, đặt tay lên vai ông anh vỗ vỗ, " Xin lỗi anh trai kính yêu, chỉ là em chưa bao giờ được yêu cầu như vậy nên không có thể tưởng tượng được, nhưng mà anh, từng trải qua rồi nên cũng có chút tí gọi là gì ý nhỉ? À phải rồi, kinh nghiệm."

Theo như tôi biết, sau câu nói đó, hai anh em họ Hàn nhảy bổ vào cầu xé, chà đạp nhau.

Một ngày nào đó trong tương lai...

Thiếu gia họ Diệp vừa đi làm về, nhìn thấy vợ yêu của mình nằm ngủ trên giường, bên cạnh là hàng loạt quyển sách dưỡng thai, anh ta đi đến nằm xuống bên cạnh vợ, xoa xoa cái bụng đã nhô hơi to của người bên cạnh rồi đem ôm vào lòng. Vợ thiếu gia Diệp bừng tỉnh giấc, nhìn chồng đang ôm mình mới cười rặng rờ, ôm ngược lại anh.

Cô cất tiếng hỏi, " Từ Hạo, hôm nay anh đi làm thế nào? Sếp lớn có bắt nạt anh không?"

Diệp Từ Hạo cười, " Anh ta có bắt nạt, nhưng anh dọa là hắn mà nói thêm một câu nào nữa sẽ đem chuyện tổng giám đốc bị người ta ngỗ lời mời làm 419 ở thời trung học, và đối tượng đó đàn ông."

"..."

Hiện tại...

" Tiểu Châu, em giúp anh một lần này đi thôi mà, thương 'chồng' em xem nào." Người nào đó kéo áo tôi mếu máo.

Tôi quay lại đá anh một cước rồi tức giận bỏ đi.

Nãy bạn trẻ Diệp có kể rằng một chị tên là Mẫn Ngọc học cùng lớp anh có chứng bị 'cuồng trai đẹp', bám lấy anh riết không tha, và nay, Diệp Từ Hạo muốn tôi quang minh chính đại lấy danh nghĩa là bạn gái để đi ra ngăn cản cái cô 'tiểu tam' đó. Đương nhiên là không ai muốn người yêu mình có 'ong bướm' bên cạnh, chỉ là cái chị Mẫn Ngọc đó nghe nói con của một nhà xã hội đen, một câu đùa chọc liền bị tan xương nát thịt.

Và Diệp Từ Hạo đã chứng minh điều đó bằng cách dụ dỗ Mạc Thiên ngăn chặn việc đó và khoảng mấy tháng trước. Kết quả anh ta nằm viện 2 tuần, mặt mũi bầm dập không ra hình dạng gì.

Mạc Thiên to lớn như thế còn bị người ta hành hạ, nói gì đến con bé gió thổi một cái là bay như tôi?

" Người ta thích anh sao anh không tự xử lí đi, em chưa muốn chết khi em chưa đủ 50 tuổi đâu." Tôi bất mãn nhìn Diệp Từ Hạo.

Anh day day thái dương, mày nhui lại rồi thờ dài, " Vậy chỉ còn một cách thôi. Tiểu Châu, việc của em là phải đưa Mạc Thiên ra giữa sân trường nghe chưa?"

Chẹp chẹp, nhà tư bản lại có ý định xấu xa gì đây?

Đúng như lời Diệp Từ Hạo nói, giờ ra chơi tôi một tay kéo chân anh trai Mạc lê ra giữa sân trường, " Em dẫu, em định có ý định gì hả? Anh còn trẻ, anh còn phải lấy vợ, đừng có hại đời anh!", anh trai Mạc để mặc cho tôi kéo anh như giẻ lau nhà, tay ở phía trên khua loạn cả lên.

Ra đúng chỗ nắng nhất của sân trường, tôi thả chân Mạc Thiên ra, cho mặt trời nướng chết anh ta. Anh trai Mạc chống tay đứng dậy, sửa lại quần áo cho chỉnh tề.

Bỗng nhiên, loa trường bật mở, một đoạn ghi âm đầm thắm vang lên, " Mẫn...Ngọc...anh...yêu...em! Mạc...Thiên...yêu...Mẫn...Ngọc...rất nhiều!"

Tôi há hốc mồm, mắt tròn tròn như hai hạt nhãn, cái này, rõ ràng là cắt ghép! Tôi quay sang nhìn Mạc Thiên, đã sớm có hai hàng lệ sóng sánh chảy ra khoe mi anh, rồi anh hét to, " Đồ Diệp Từ Hạo máu chó! TMD(*) tôi sẽ trả thù cậu!"

(*) Câu nói tục.

Tôi liếc thấy bóng dáng chị Mẫn Ngọc đang chạy qua đây, về mặt phải nói là út giới oi nở nhà bà hoa luôn ý. Lúc tôi quay lại thì bên cạnh mình chả có ai, anh trai Mạc đã đi 'trôn' từ đời nào rồi. Chị Mẫn Ngọc chạy đến cầm tay tôi cười nói, "Hạ Ly Châu, bây giờ chị sẽ không đi theo Diệp Từ Hạo nữa, hoá ra bấy lâu nay Mạc Thiên vẫn luôn yêu chị, chị biết ngay từ khi thấy ánh mắt của anh ấy nhìn chị rồi. Thôi, chị đi tìm Mạc Thiên đây, tạm biệt em."

"...", Đúng là Diệp Từ Hạo có khác, trình độ thâm độc hơn người.

"Tiểu Châu, em thấy anh giỏi không?", người nào đó từ sau lưng vòng tay qua ôm lấy tôi.

"Tại sao anh cắt ghép được đoạn ghi âm thế hả?" Tôi xoa người, ngón trỏ đặt dưới cằm anh rồi nhướn mày lên hỏi.

Bạn trẻ Diệp về mặt ngây thơ vô tội, chu môi ra nói, "Hàn Lâm rất giỏi, đút lót cậu ta mấy quả táo là xong."

=.= Đại ca gian xảo là đây.

Tan học

Về đến nhà, Diệp Từ Hạo nhảy tót lên ghế sofa nằm như ông hoàng, đã thế còn vỗ vỗ chỗ còn trống bên cạnh, "Tiểu Châu, em nằm xuống đây đi."

Tôi liếc anh một cái, không thương tiếc ném thẳng balo vào người anh rồi bỏ vào bếp uống nước. Diệp Từ Hạo bị đau, ưỡn khuỷu kêu lên, "Hạ Ly Châu! Em ám sát chồng!""

Tôi ló đầu ra khỏi bếp, "Nếu em có thể thì em đã làm từ lâu rồi."

"..."

Bạn trẻ Diệp không chịu ưỡn khuỷu, vươn tay vớ lấy Cafe bên cạnh, bẻ thẳng nó lên đối diện với mặt mình, "Cafe, mày xem, nếu tao mà chết thì mèo con với cún con sẽ đau khổ tới chừng nào? Đúng là ma nữ giết chồng mà.", đã thế, anh còn cố tình nói to.

Tôi đi đến bên cạnh anh, giờ thì sữa chua ra uy hiếp, "Anh vừa gọi em là ma nữ phải không? Anh muốn chết hả?"

Người nào đó trung về mặt ngây thơ vô tội, "Đâu có, em nghe nhầm rồi, ồm...ý anh nói là miêu nữ. Phải phải, em quyến rũ như miêu nữ vậy, cô ấy có thân hình rất bốc lửa nha."

Tôi lập tức hiểu ra, "Diệp Từ Hạo, hình như nhận biết về sự bốc lửa hay không của anh nó vô cùng lệch lạc nhỉ?"

Diệp Từ Hạo khua tay, "Đâu có, chỉ là lúc này bụi bay vào mắt nên nhìn nhầm thôi, chứ em một góc của cô ấy cũng không bằng."

Tôi im lặng bóc hộp sữa chua ra ăn.

Hiện nay đã là cuối học kỳ 2, trường tôi tắt bật tổ chức cho lễ tốt nghiệp cho khoá của Diệp Từ Hạo. Nhưng hình như, Diệp thiếu vô cùng ghét việc phải mặc áo cử nhân, hôm trước khi nhận được áo, buổi tối anh liền treo qua ban công nhà tôi, buồn rầu nhảy lên giường nằm, "Tiểu Châu, cái áo như này mang vào khác gì mặc váy chứ? Đúng là gay cả một đàn mà."

Tôi liếc nhìn qua cái áo rộng thùng thình màu đen, "Không sao, dù sao cả đời cũng được nhìn thấy anh mặc váy một lần."

Anh vội bật dậy, hai mắt to tròn sáng như sao năm lấy tay tôi, "Vậy bây giờ anh cuốn khăn tắm trên người mặc váy cho em xem nhé, đừng lo, đảm bảo ván khoả thân luôn."

Tôi vớ lấy cái gối con gấu bên cạnh, không thương tiếc mà đập anh tới tấp, "Anh cút về phòng anh đi, sang đây làm gì chứ?!"

Diệp Từ Hạo với gối khác chống đỡ, hai tay đặt lên vai tạo thành hình dấu nhân (x), "Em mà đập nữa anh liền tố cáo em tội cưỡng gian thanh niên sắp đủ 18 tuổi."

"...", cuối cùng, Diệp Từ Hạo ngồi đến 12h đêm mới chịu về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Kết lại, ngày tốt nghiệp của Diệp đại thiếu gia đã đến, cả hai nhà Hạ và Diệp phấn khởi lắm, trước đó còn tụ tập ăn uống với nhau vài bữa, cha mẹ Hạ đem cả mấy tính bảng quả táo thế hệ 4 - thứ mà tôi không bao giờ có được tặng cho Diệp Từ Hạo, có phân biệt đối xử thế không cơ chứ?

Năm nay, nhà trường trọng vọng tặng cho tấm gương tiêu biểu một tấm học bổng đại học ở trên thành phố A, nhận được tấm học bổng thế quái nào Diệp thiếu về mặt u sầu lắm, anh nói, "Lên đó ở một mình chán chết à, bao nhiêu cặm bầy vắng ra đó, người như anh nhờ sa ngã vào đó thì sao?"

"..." Thanh niên ào con nhà bà trưởng cháu nhà chú sức chất nhà cụ mạnh là đây...

Tôi cầm lấy tấm học bổng vàng từ tay Diệp Tử Hạo, cẩn thận đọc từng chữ, nâng niu như vàng bạc châu báu, what? Đại học Đại Khánh sao? Ồi, cái đại học lớn như thế, nổi tiếng như thế, hội tụ toàn nhân tài như thế mà cái tên nhà tư bản này lại chê sao? Đầu óc có vấn đề vậy không cha?

"Anh Tử Hạo, đại học tốt như thế này cơ mà, em mơ cũng chả vào được, anh than thở gì chứ?" Tôi chep miệng luyến tiếc tấm học bổng từ trời ban, không hề muốn xa nó chút nào mà.

Bạn trẻ Diệp bật dậy khỏi ghế sofa, cầm gối ôm bên cạnh đặt lên đùi rồi đập đập, "Không được, không có em buồn chết, hay em đi theo anh đi, nha nha."

Tôi có nên cảm động không ta?

"Buồn gì chứ? Chẳng phải anh trai Mạc cũng được nhận học bổng giống anh sao? Lên đó hai người có bạn mới rồi chả thèm nhớ con bé Hạ Ly Châu là ai cho mà xem" Tôi cầm điều khiển chỉ chỉ vào anh.

Anh thờ dài, "Nhưng học bổng của cậu ta là vào viện Âm Nhạc, còn của anh là học về quản lí kinh tế, em không đọc sao?"

Tôi đột nhiên há hốc mồm, cái mô tê gì vậy? Chẳng phải Mạc Thiên là thiên tài toán học sao? Vào viện Âm Nhạc làm cái quái gì chứ? Còn được nhận học bổng ở đây nữa chứ?

"Cậu ấy chơi dương cầm rất giỏi,

"..." Tại sao xung quanh mình lại có thể có nhiều người tài năng trời ban như vậy chứ? Ồi thật là tự ti về bản thân mà =,=

Sáng hôm sau, Diệp Tử Hạo một thân mặc áo cử nhân đứng trước mặt tôi, đầu có đội mũ lệch cơ chứ, tôi nhón người lên chỉnh mũ cho anh rồi đứng ra một khoảng bắt đầu ngắm nghía, "Anh Tử Hạo, anh mặc áo cử nhân đẹp thế này cơ mà, không biết khi nào em mới được mặc đây, chep."

Diệp thiếu không chán chừ mà nắm lấy tay tôi nói, "Vậy thì anh nhường cho em nhá?"

Tôi vò vò đầu anh mấy cái rồi kéo anh đi đến trường, hôm nay trường tổ chức lễ tốt nghiệp, do đó mà sân trường đông nghịt người. Bọn tôi nhanh chóng tìm thấy Mạc Thiên đang đứng cùng hai anh em Hàn gia ở bãi cỏ phía sau trường. Diệp Tử Hạo nhìn thấy Mạc Thiên thì thoáng kinh ngạc, "Này thầy dạy nhạc, mắt cậu làm sao thế?"

Tôi lúc này mới để ý, ở xung quanh mắt trái anh trai Mạc đột nhiên thâm tím, trông giống như vừa đi đánh trận về vậy. Mạc Thiên nghe Diệp Tử Hạo hỏi vậy, sự tức giận bắt đầu bộc phát, "TMD! Không phải cậu ban cho tôi sao? Cái cô Mẫn Ngọc đó bám tôi riết không tha, đến hôm qua tôi nói ghét cô ta, cuối cùng bị hành hung thế này đây. Nếu hôm nay không phải tôi nhờ Hàn Việt trang điểm cho tôi thì không biết sẽ thế thảm tới mức mà không dám lên nhận bằng tốt nghiệp mất."

Tôi đưa cho anh chai nước lạnh, "Anh chườm lên đi, có thể sẽ đỡ đấy.", Mạc Thiên liếc Diệp Tử Hạo, ý nói cậu không bằng một góc của em ý rồi nhận chai nước từ tay tôi áp lên mắt.

Hàn Việt tự nhiên đi đến khoác vai tôi cảm thán, "Hạ Ly Châu, mình với cậu làm phận em khô ghê gớm cơ, ba người này nhận học bổng vàng, còn hai ta tro troi không một tấm giấy nào trong tay ngoại trừ cái giấy vệ sinh ra, buồn thật đó.", tôi vỗ vai cậu ấy, tỏ vẻ đồng tình.

Hàn Lâm bĩu môi, "Thì cái bằng tốt nghiệp lúc chụp ảnh của bọn anh vốn làm từ lõi giấy vệ sinh mà."

(*) ý Hàn Lâm nói là lúc chụp ảnh kỉ niệm tốt nghiệp, mỗi người sẽ được cầm một cuộn giấy trên tay thay thế cho bằng tốt nghiệp, vì lúc đó chưa được phát bằng, và cuộn giấy đó được làm từ lõi giấy vệ sinh.

Một lúc sau, lễ tốt nghiệp được tổ chức, và điều đầu tiên bọn tôi phải làm đó là ngồi nghe diễn văn của thầy hiệu trưởng suốt 2 tiếng đồng hồ liền, tôi thật tâm phục khẩu phục những người như thầy vậy.

Cuối cùng, kim giờ chạy đua được 3 vòng, các bạn học sinh cuối cấp cũng được đứng lên nhận bằng khen, theo như tôi thấy, Diệp Tử Hạo chuẩn bị được đi chất giấy ở nhà đến nơi, nào thì danh hiệu Học sinh chăm ngoan, Học sinh đáng tự hào nhất, Tấm gương trẻ, blah...blah...blah..

Đi khỏi sân khấu, ước chừng anh cầm tới mười tờ giấy đưa cho tôi, "Tiểu Châu, cho em giữ đó, coi như lúc không có anh thì còn 'nhớ' được.", tôi đập anh một cước rồi trả lại đồng giấy cho anh.

Kết thúc chương trình, Diệp Tử Hạo dắt tôi đi dạo quanh trường để 'tưởng nhớ kỉ niệm'. Anh chỉ vào cái ghế đá chỗ vườn trường, "Đây là lúc anh phát hiện em ăn vụng quà vặt trong trường", rồi chỉ tiếp vào cái cây bên cạnh, "Lúc em trèo cây hái trộm táo của trường", nói chung, hầu như cái kỉ niệm của anh chỉ có mấy lần tôi đi 'vụng trộm' =,=

"..." Đúng là một con người trí nhớ siêu phàm

Cuối cùng, tôi đứng trước cái cây đào lâu năm của trường nhìn Diệp Từ Hạo, "Đây là lúc em phát hiện anh trốn tiết ra đây ngủ, lúc đó em bảo anh dậy mà anh còn kéo em xuống ngủ cùng nữa cơ chứ.", người nào đó tỉnh bơ, "Nhưng cuối cùng em cũng ngủ đó thôi, anh còn phải vác em vào lớp nữa cơ mà."

Đột nhiên có cơn gió lướt qua, lay cho cành cây rơi xuống những cánh hoa màu hồng như mưa, tạo nên khung cảnh huyền ảo mà đẹp đẽ, hương thơm của hoa còn phảng phất quanh đây, như quyến luyến một thứ chuẩn bị rời xa. Tôi quay sang Diệp Từ Hạo, anh đang nhắm chặt hai mắt, đôi bàn tay thì vẫn nắm chặt tay tôi, trên mái tóc đen nhánh còn vương vào cánh hoa, cao trung, là khoảng thời gian mọi người trưởng thành, là khoảng thời gian mà ta nhận ra, đã đến lúc phải rời xa nơi đây rồi, kết thúc một tuổi học trò, bắt đầu mở ra một con đường mới cho cuộc đời.

2 năm sau....

"Tiểu Châu, cậu chuẩn bị xong chưa? Chúng ta còn phải đến trường nữa." Hàn Việt đứng trước cửa phòng tôi gõ gõ.

Tôi đứng soi mình trong gương, tại sao mà mỗi người khoác lên tấm áo cử nhân lại trở nên chừng chặc như vậy nhỉ? Hệt như lúc tôi nhìn Diệp Từ Hạo, khuôn mặt tươi cười có ánh nắng soi vào, toát lên vẻ trưởng thành nhờ chiếc áo này. 2 năm, hai năm tôi không nhìn thấy anh, hai năm anh không gọi một cuộc điện thoại nào về, chỉ gửi mấy bưu thiếp hỏi Tết nói rằng anh trên thành phố A sống rất tốt.

Hừ! Cái tên đáng chết đó, cứ đợi thử xem một khi em lên đó rồi sẽ xử anh ra sao, đến cả cái mặt cũng không thêm vác về nhà.

Tôi hít một hơi thật sâu rồi bước ra ngoài, Hàn Việt vẫn đứng trước cửa phòng tôi, áo cử nhân bị khoác lộn xộn, hai năm mà cậu ta không thêm thay đổi tí gì cả, kể từ lúc 3 người kka đi, Hàn Việt sống chết bám lấy tôi như hình với bóng, mấy cậu bạn từng chơi với cậu ta cũng bị làm lơ, cho nên nói rằng Hàn Việt là 'chị em kết nghĩa' của tôi cũng đúng.

"Nhìn cậu xem, đứng trước cửa phòng con gái thì ra cái thể thống gì?" Tôi chỉnh sửa lại ngay ngắn áo cho cậu ấy, miệng lầm bầm không tha.

"Xi, ai bảo Diệp Từ Hạo trước khi đi bắt tôi để ý đến cậu làm gì chứ? Nếu không phải bộ mô hình 3D anh ta hứa tặng cho tôi thì tôi làm gì phải mất công lúc nào cũng chạy theo cậu?" Hàn Việt dứt hai tay vào túi quần, để mặc cho động tác chỉnh áo của tôi có thô bạo đến đâu.

Động tác của tôi chợt dừng lại, tôi ngược lên nhìn cậu ấy, hai mắt bắt đầu ngấn nước, "Anh...anh ấy, có về không?", Hàn Việt chợt nhận ra mình quá trớn, vội vàng khua tay, "Ày ày, cái đây mình không biết đâu."

Diệp Từ Hạo đi được một năm, sự nhung nhớ trong lòng tôi về anh đột nhiên tăng gấp bội, không hiểu sao mỗi khi nghe đến cái tên Diệp thiếu, tôi lại núp một chỗ khóc thút thít. Tôi từng gọi điện cho anh, nhưng lúc đó chỉ có tin nhắn thoại rằng hiện tại anh vô cùng bận, chắc đến cuối tuần mới xem được tin, do vậy tôi không dám gọi nữa, sợ sẽ làm phiền anh.

Nhưng liệu cái tên tư bản đó có quên tôi không? Hay đến cả lễ tốt nghiệp của tôi cũng khoanh thêm dự, àiz, thật bức mình mà.

Tôi quệt quệt giọt nước sắp lăn ra khỏi hốc mắt, mỉm cười với Hàn Việt, "Đi thôi nào, mình không muốn mất bằng tốt nghiệp của mình.", Hàn Việt giữ tôi lại trước khi tôi ra khỏi nhà, cậu lôi hộp phấn từ trong túi ra đập đập lên mặt tôi, hai mắt tôi trắng bệch, "Cậu nhìn xem, cứ khóc kiểu này thì mình bị đại ca nhà cậu 'thiến' cho mà xem."

Đột nhiên, tiếng còi xe kít kít vang từ bên ngoài vọng vào, sau đó là gương mặt đẹp trai của Mạc Thiên lộ ra, "Này em đâu, anh được nhận lệnh tới bắt cóc em."

Bên cạnh đó là Hàn Lâm cũng chui ra, "Nhanh lên nào, cái tên kia không chịu nổi rồi."

Lúc tôi còn đang bàng hoàng, Hàn Việt đứng bên cạnh chep miệng, "Chắc hôm qua bảo anh ta ngủ anh ấy không có ngủ đây, làm phu quân chờ vợ khổ thế đấy."

Tôi đột nhiên ngộ ra, hoá ra mình bị lừa! Tôi nhún người cầm tóc Hàn Việt kéo thật mạnh, làm cho cậu ta la lên, "Hoá ra cậu dám chơi xỏ tôi, Diệp Từ Hạo về từ hôm qua rồi phải không hả?"

Hàn Việt thú tội, "A! Phải phải anh ấy về từ hôm qua, nhưng anh không cho mình nói với cậu đó chứ! Bỏ mình ra đi, đau quá!"

Tôi hừ một tiếng rồi bỏ cậu ta ra, nhanh chóng đi về phía xe màu trắng đậu trước cửa, Mạc Thiên vô cùng lịch sự, đi xuống mở cửa cho tôi ngồi vào, nhưng khi Hàn Việt đến, anh bỗng dưng đóng cửa vào. Hàn Việt không chịu bị uy khuất, "Anh, sao không cho em vào? Em lo cho Tiểu Châu còn hơn cả mẹ cậu ấy đó!". Anh trai Mạc làm mặt quỷ, "Anh trai em lo cho em còn hơn cả anh lo cho em đấy, bảo anh của em xuống mà mở cửa."

Cuối cùng, Hàn Việt đành phải tự mở cửa ngồi vào xe. Suốt đường đi tới trường, tôi hỏi thăm hai người kia rất nhiều, cả về cuộc sống của họ lẫn Diệp Từ Hạo, "Tiểu Châu, em không biết đâu. Mạc Thiên đi làm thầy giáo dạy kèm cho một sinh viên ở viện Âm Nhạc, cuối cùng lại đem lòng yêu cô ấy, chắc chắn.", Hàn Lâm gác chân lên ghế bắt đầu luyên thuyên.

Anh trai Mạc đang lái xe bỗng vờn sang cầu Hàn Lâm một chương, "Cậu im đi, nếu Nguyệt Nguyệt không chỉ vì tên bạn trai cũ đó khéo về nhà làm vợ mình từ lâu rồi."

Tóm lại, cái cuộc sống trên thành phố A của các anh vô cùng thú vị, nhiều chuyện vui không thể kể hết vì chiếc xe đã dừng trước cổng trường rồi. Mạc Thiên mở cửa cho tôi xuống xe, "Em đâu, Diệp Từ Hạo nói cậu ta ở nơi cậu ấy thích nhất đó, bọn anh đi cất xe, tẹo nữa quay lại sau nha."

Nơi Diệp Từ Hạo thích nhất sao? Thư viện! Phải rồi, anh ta thích nhất là thư viện mà. Tôi như cá gặp nước, chạy một mạch lên thư viện. Thư viện trường năm ngoái đã được cải tổ lại, trông đẹp hơn rất nhiều, và có thêm cả một hàng dài sách nữa. Tôi đi từng dãy sách, cố gắng tìm kiếm cái bóng dáng cao lớn ngất trời kia; đến đây cuối cùng, tôi vẫn chưa tìm được anh. Tôi đứng lại một chỗ, cố gắng lấy lại nhịp thở đã mất, rồi cuộc có mỗi thư viện là Diệp Từ Hạo thích nhất cơ mà, anh ta còn ở chỗ quái nào được chứ?

Đột nhiên, một quyển sách để ra trước mặt tôi, là cuốn sách về câu chuyện 3 con lợn, tôi mở to mắt, thân thể đứng mình trong chốc lát, rồi giọng nói bá đạo tôi không được nghe suốt hai năm trời vang lên, "Cuối cùng cũng tìm được em rồi."

Tôi xoay người lại, nước mắt cứ thế mà thi nhau tuôn ra nhìn người đối diện, Diệp Từ Hạo, anh không còn là học sinh cấp 3 thích đắm đầu vào học nữa, anh mặc trên mình bộ vest màu đỏ, mái tóc luôn cụp xuống đã được vuốt lên trông càng toát lên vẻ đẹp trai sẵn có, anh đã là sinh viên rồi, một người trưởng thành. Diệp Từ Hạo thấy tôi khóc thì nhủ mảy, ngoan tay thuôn dài gạt đi nước mắt, "Ày, nhìn em xem, em là con lợn đầu tiên biết khóc đấy."

Nhưng anh càng nói, tôi lại càng khóc to thêm, tôi không ngừng đánh vào lồng ngực của anh, miệng oán trách nói, "Ồ...ô...anh là đồ ác độc...hai năm...hai năm anh không thèm hỏi thăm em, cũng chả thèm vác mặt về...em ghét anh!". Anh cười lộ ra hai hàm trắng bên trong, cánh tay vươn ra ôm tôi vào lòng, "Nếu không phải mẹ Hạ muốn cho em học tốt thì đã không bắt anh làm như thế rồi, cứ không được nghe giọng em là anh cực kì khó chịu luôn, chỉ có thể an ủi bằng cách này thôi." rồi anh lúi trong túi ra cái máy ghi âm, "Diệp Từ Hạo! Em yêu anh! Anh hãy làm người yêu em nhé!"

!

Anh ghi âm cái này từ lúc nào vậy trời =.=

Và cứ thế, anh bật đi bật lại ba lần cho tôi nghe, tới khi tôi then quá hoá giận, vươn tay ra cướp lấy cái máy ghi âm. Chỉ là bạn trẻ Diệp không để cho tôi làm điều đó, nhanh chóng tắt máy ghi âm rồi bỏ vào túi, "Đây là món ăn tinh thần của anh, mỗi ngày anh phải ăn nó 10 lần thì may ra mới đỡ được, làm sao có thể cho em lấy?".

"..." Nói về phương diện đầu khẩu, người thua đầu tiên mãi mãi là tôi.

Tôi liếc liếc Diệp Từ Hạo, àiz ghét ghê, sao anh càng ngày càng đẹp trai hơn vậy? Người như vậy thử nghĩ xem trên thành phố A có bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ chứ?

Dường như Diệp Từ Hạo phát hiện ra sự biến hoá trong ánh mắt của tôi, anh liền véo má tôi rất ư là đau, còn kéo ra nhìn chả khác gì con ếch cả >.<

"Tiểu Châu, mặt em rất đỏ nga, có phải vì anh đẹp trai quá đúng không?" Anh vừa nói nhưng không quên tăng bốc mình lên.

Phốc!

Sao anh như đi guốc trong bụng người ta vậy chứ?

Tôi đẩy hai tay của anh ra, "Đầu có, chắc là nóng thôi.", nào ngờ, Diệp thiếu cười gian, "Có muốn anh giúp em hạ hỏa không?"

Mặt tôi đã đỏ bây giờ càng đỏ hơn, tôi ngay lập tức giữ lấy mũi trên đầu bỏ chạy, để lại nhà tư bản xấu xa độc ác nói vọng ra, "Tiểu Châu à, để bị nóng trong người không tốt đâu."

>.<

Sau khi lễ tốt nghiệp kết thúc, Diệp Từ Hạo đưa tôi về nhà, đồng thời thăm cả hai cha mẹ trước khi đưa tôi sang thành phố A nhập học. Điều đầu tiên ngay khi bọn tôi vào nhà, đương nhiên là tôi bị đẩy xa một xó, còn bốn con người kia sấn vào Diệp Từ Hạo, hỏi thăm như cả chục kiếp không gặp nhau vậy.

Mẹ Hạ, "Từ Hạo, sao từ khi con lên đó không về đây thăm mọi người vậy? Có phải chương trình trên đó nặng lắm đúng không?"

Mẹ Diệp, "Ông nó à, nhìn thẳng con tôi xem, đã gầy đến mức độ nào rồi này, nói mẹ nghe, có phải con ăn rất ít đúng không?"

Cha Diệp, "Bà nó lo gì chứ? Chẳng phải con bé Tiểu Châu cũng sạm lên đó rồi sao? Hai đứa cứ chăm sóc nhau, chẳng mấy chốc béo đến mức độ chúng ta không nhận ra rồi ý."

Cha Hạ gạt đầu đồng tình, "Phải, phải đó."

Riêng tôi một chón cũ, lúi ra góc nhà ngồi tựa đầu vào chân ông nội Diệp, tay bế Café béo ú vào lòng. Ông nội Diệp xem ra rất hiểu nỗi khổ của tôi, vỗ đầu tôi an ủi mấy cái, rồi cũng nhanh chóng chống gậy đứng lên nhập hội cùng mấy vị kia. Rồi cuộc hôm nay là tôi tốt nghiệp hay Diệp Từ Hạo tốt nghiệp vậy trời?

"Café, chỉ có mày là tia hy vọng cuối cùng của tao, mày biết không?", tôi chọc chọc bụng mỡ của Café, miếng mếu mếu máo máo. Khổ nỗi, nảo con mèo chắc bằng một đốt ngón tay, liếm liếm tay tôi như thể anh em cam kết mãi mãi không xa rời, năm phút sau thấy Diệp Từ Hạo cầm túi thức ăn trên tay là "trọng ân khinh bạn", lập tức giẫy nảy ra khỏi người tôi, dùng đỉnh cái mõng chạy tới xin ăn.

Mông thẳng bé vừa đi vừa lắc bên trái, lắc bên phải, lúc thì 'oánh rầm' một chường, làm cho khung cảnh thiên nhiên phía sau rất ư là thơ mộng, trữ tình, còn thoang thoang mùi cá rán mà mẹ Diệp cho nó ăn buổi trưa.

Không can tâm ngồi phẩy quạt, tôi quyết định phui mông đứng dậy đi vào phòng mình thay quần áo. Vì lịch học trên trường khá là gấp nên Diệp Từ Hạo đã đặt vé tàu lửa vào sáng sớm ngày mai, cho nên dù sớm hay muộn, tôi nên chuẩn bị quần áo trước thì hơn. Vừa xếp quần áo, trong lòng tôi lại có cảm giác rạo rức đến khó tả, sống xa cha mẹ sẽ thế nào nhỉ? Được tự do tung bay sao? Được ăn no rồi rượu chè suốt đêm với bạn bè ở các quán bar sao? Tôi vừa tưởng tượng những năm tháng học đại học mà không nhận được nuối một ngụm nước bọt, ôi những hạnh phúc phía trước, chị đây nhất định sẽ đến tìm mày!

Tôi từng xem rất nhiều bộ phim truyền hình nói về cuộc sống thú vị khi bạn lên đại học, đó không chỉ là niềm vui sẽ được ở chung phòng với đám bạn học, được đi ra ngoài nhậu nhẹt, shopping, còn có ngủ đêm cùng nhau nữa. Nghĩ đến đây, tôi không nhận được mà ngã lên giường lăn đi lăn lại trên đồng hồ, cho tới khi...

"Tiểu Châu, em ngứa người sao? Cần anh gãi cho không?" Diệp Từ Hạo nở nụ cười gian xảo, khoanh tay đứng tựa vào cửa nhìn tôi.

Tôi không thèm để ý đến lời 'đùa mà thật' kia của anh, vội kéo đại nhân ngồi xuống giường, hai con người sáng ngồi nhìn thẳng vào anh, "Anh Từ Hạo này, sống cuộc sống sinh viên có sướng không? Có phải sẽ được..."

Tôi chưa nói hết, người nào đó liền cướp lời tôi, và trả lời một cách... vô cùng thẳng thắn, "Anh thuê nhà sống bên ngoài."

Bùm! Giác mộng tưởng chấm dứt tại đây.

Tôi luôn cảm thấy, Diệp Từ Hạo không những là thiên thần trong mắt bao người khác, mà còn là Tề Thiên Đại Thánh trong mắt tôi, anh không những có thể nhảy búp một phát bay xa nghìn dặm, cũng không những đập đồ được Lò Bát Quái, mà còn vô cùng có khiếu: khiến người khác vỡ mộng!

Ví dụ như hồi tôi năm tuổi, Diệp Từ Hạo đi học tiểu học về liền qua lớp mẫu giáo đón tôi, chả hiểu làm sao mà tự dưng hôm đó cô giáo tặng cho tôi viên kẹo socola hình con thỏ. Tôi ngày thơ chia ra cho anh xem, "Anh Từ Hạo xem này, cô giáo cho em kẹo đó, có phải em rất ngoan không?"

Người nào đó tình bơ nói, "Bổn thiếu gia đây vẫn đang cầm bài 'xôi ngũ sắc' của em."

Bài 'xôi ngũ sắc' chính là bài viết về gia đình em mà cô giáo mẫu giáo giao cho tôi. Bài đó không những đạt thành tích rất ư là 'cao' mà còn được cô chấm bằng năm màu mực, xanh, đỏ, tím, vàng, đen. Phải nói là lời phê đó sinh động đến nỗi mà mẹ Hạ cảm chổi lông gà dỗi theo tôi từ đầu ngõ đến cuối ngõ. Đơn giản, vì trong đó tôi viết, "Mẹ em là đại ca khu vực 'xóm nhà X', cha em là đầu gấu khu vực 'nhà số Y'. Mẹ em không chỉ 'sinh' đẹp, giỏi giang mà còn chặt thịt vô cùng chuẩn 'sắc', miếng nào ra miếng đấy, làm mông em lúc nào cũng có hình chữ 'thập' đẹp mắt. Cha em có tài nghệ 'đi buôn dưa' với mấy chú cuối phố, cứ rảnh là mấy người đi 'bò' một lần. Gia đình em sống rất hạnh phúc, ngày nào em cũng được 'xem phim chương' của cha mẹ em. Em rất yêu gia đình em."

Hồi đó cha Hạ rất thích đi uống bia với chú Lý cuối phố, cứ mỗi ngày cha về là nằm vật ra ghế, trong miệng toàn mùi bia. Tôi có hỏi khi ấy cha Hạ đi đâu, nhưng do tính cách mẹ Hạ cổ hủ, không muốn giải thích sự dỗi cho con nên đành gọi là đi 'bò'. Thế là lúc nào cha Hạ về tôi cũng hỏi ông, "Cha à, hôm nay người có đi 'bò' không?", hoặc là, "Cha ơi, hôm nay mẹ bảo cha đi 'bò' đến 7 giờ mới xong, có đúng không ạ?", làm cho cha Hạ trở mặt kinh ngạc, liền nghĩ rằng con gái có quan tâm đến vấn đề 'bài tiết' của mình, cận kề giải thích từng li từng tí một cho tôi nghe rằng hôm nay ông đi vệ sinh mấy lần, mỗi lần tốn bao nhiêu thời gian, chỉ còn thiếu cái nước là lượng nước tiểu đi ra bao nhiêu thôi...

Lớn hơn chút nữa, khoảng lúc tôi học lớp năm, sau một lần đi học về liền phát hiện trong ngăn bàn người nào đó để quên quyển vở màu hồng. Vì lần trước cô giáo có giảng dạy về việc 'tích đức làm người thiện', một ý nghĩ muốn tích đức này ra trong đầu tôi. Tôi tốt bụng nhét quyển vở hồng vào trong balo rồi chạy về nhà khoe với Diệp Từ Hạo. Lúc ấy anh đang ở nhà gác chân lên ghế xem hoạt hình, thấy tôi chạy vào liền tắt TV đi, anh liền ngồi thẳng dậy.

Tôi lôi quyển vở hồng ra đặt trước mặt anh, hai đôi con người to tròn trong sáng nhìn vị đại thiếu gia, "Anh xem đi, hôm nay em giúp người ta đem vở để quên về, em quá tốt đúng không anh?"

Diệp Từ Hạo liếc quyển vở kia, ánh mắt đột nhiên có chút buồn cười, "Tiểu Châu, hôm nay em cho ai mượn vở đúng không?"

Tôi lục lại quá khứ, đúng rồi, hôm nay cô bạn Mai Mai có mượn quyển vở âm nhạc, tôi liền gật đầu chắc chắn. Diệp Từ Hạo đem quyển vở nhét lại vào cặp tôi, "Nó không chỉ mượn vở của em mà còn rộng lượng để vở em lại trong ngăn bàn, đáng lẽ em phải kiểm tra nhãn vở trước khi cầm lên chứ."

Tôi ngó người ra, hôm sau tức quá, tôi liền đem con sâu róm thả vào bát cơm của Mai Mai, làm cậu ta khóc toáng lên chạy đi mách cô giáo, còn tôi thì đập được lửa hận trong lòng.

Diệp Từ Hạo cùng tôi dọn đồ để mang đến thành phố A, nói là dọn đồ chứ thực chất nhà tư bản đó đem đồ vứt hết vào vali, biến nó thành một chồng cao ngất giữa núi Thái Sơn, "Đường nào đến đây em cũng phải lời ra, anh giúp em rút gọn một bước, đỡ tốn thời gian."

"..." Logic có ba không bốn (*) của thiếu gia họ Diệp

(*) thực chất là một không hai nhưng tác giả biến tấu đi.

Ăn cơm tối xong, mẹ đại nhân bắt tôi và Diệp Từ Hạo đi siêu thị mua đồ nhu yếu phẩm để tiết kiệm tiền khi lên thành phố A, bởi bà rất sợ sẽ bị chặt chém ở trên đó =.=. Bạn trẻ Diệp lôi chiếc xe đạp yêu dấu hai năm không gặp của mình ra đi và tôi vinh hạnh được ngồi đằng sau đó, phải nói là được nó tặng hẳn cho mấy vết đỏ ở mông, đẹp tựa như tranh vậy.

Đến siêu thị, Diệp Từ Hạo đi cắt xe còn tôi đi lấy xe đẩy hàng, hay làm sao, ở chỗ để xe, tôi bỗng được gặp người quen, phải là siêu siêu quen. Anh trai Mạc một thân ngồi trong chiếc xe hàng, tay chống lên trán vừa ngắm trăng vừa suy nghĩ. Tự khi nào mà tâm hồn anh ta lại nên thơ vậy chứ?

"Mạc Thiên, anh làm gì vậy? Còn nữa, chỗ đó chẳng phải dành cho trẻ em mới được ngồi sao?" Tôi cố gắng nhin cười, bước đến hỏi.

Mạc thiếu nhìn thấy tôi không có ngạc nhiên cho lắm, anh vẫn nhìn lên trăng trong khi không biết rằng chiếc xe chuẩn bị gãy vì cân nặng của anh. Anh trai Mạc quay sang tôi, chu mỏ nói, "Em dâu, con gái bọn em thật khó hiểu nha, giận đôi vô cớ suốt à, làm anh đạ đầu muốn chếtđi được. Ông trời quả thật không sai: đàn bà là giống loài khó tiến hoá nhất nhân loại."

Trước đây, Hàn Lâm có kể cho tôi nghe chuyện tình của Mạc Thiên với học sinn mà anh đi dạy thêm - Nhã Nguyệt. Cô gái đó nghe nói vô cùng xinh đẹp, bị cha mẹ ép vào trường âm nhạc. Cha mẹ cô ấy có mời Mạc Thiên về làm gia sư cho Nhã Nguyệt, không biết cơ sự ra sao mà anh trai Mạc đem lòng yêu học sinh của mình, thì lúc đó Nhã Nguyệt còn có bạn trai, lại chính là bạn học của Mạc Thiên. Giảng co một hồi, Nhã Nguyệt chia tay bạn trai, Mạc Thiên liền lần tới làm quen cô gái ấy. Đó là tất cả những gì tôi biết qua lời kể của Hàn Lâm.

"Tiểu Châu à, mặc kệ cậu ta nhìn vật tưởng người đi, em đứng đây che mắt 'nguyệt' của cậu ta, mình đi vài chọn đồ rồi về, không mọi người sẽ lo lắng." Diệp Từ Hạo nhảy từ đâu ra, kéo tay tôi đi không thương tiếc.

"Khốn khiếp! Ông đây đang có tâm sự, chú mày cứ thích xem vào là sao hả?" Mạc Thiên gằn giọng, 'ca một bài ca' cho mọi người nghe.

=.= chẹp, anh trai Mạc à, anh làm bạn với nhà tư bản bao lâu, không nhận ra tính khsi coi trời bằng vung của ann ấy sao?

"Chọn xà phòng hương chanh đi, anh ghét mùi dâu lắm."

"Ga giường chọn màu đen đi, nằm lên đấy mới tôn da, tăng sức hút, em hiểu không?"

"Em không cần mua thêm nữa đâu, có gì hai ta ăn chung cũng được, lâu lắm không được ăn com ngọt rồi."

Hầu như, việc tôi đi chọn đồ bị Diệp Từ Hạo quản lý, và phải nói, sở thích anh ta thực biến thái. Vừa nãy khi tôi bảo muốn mua gấu bông về ôm cho dễ ngủ, bạn trẻ nào đó liền dang rộng hai tay, "Teddy miễn phí ở đây này, cách dùng rất dễ dàng, không cần mặc quần áo, cứ nhảy lên mà ôm, đảm bảo ngủ say giấc tới tận tuần sau."

Tôi liền lạnh toát sống lưng, đứng xa ra khoảng hai mét đề phòng con sói kia nhảy đến vồ.

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Sáng sớm hôm sau, chính xác là năm giờ sáng, tôi bị mẹ đại nhân 'dừng mãinh' kéo dậy, tí nữa thì quay 360 độ rồi đập đầu vào tường, may thay, Diệp Từ Hạo đứng ngay đó làm bìa đỡ đạn cho tôi, nên nói chính ra, đập đầu vào tường thịt còn đỡ hơn đập đầu vào tường bê tông.

"Cái con bé này, một tiếng nữa tàu chạy rồi mà mày vẫn còn nệm ấm chăn êm thế này, nếu hôm qua mẹ không báo mày dọn đồ sớm thì hôm nay sẽ bị muộn như thế nào hả? Con gái con đura gì mà ngủ như lợn, biết thế từ bé đã gửi mày cho ông ngoại rồi, thật may là thằng bé Từ Hạo nó có tính nhẫn nhịn cao nên mới chịu được mày, aizz, thật làm bà già đây tức muốn học máu mả!" Mẹ Hạ lập tức 'bùng cháy' như lò thiếu, nhảy dựng lên quát tháo.

Nghe riết thành quen, tôi ngáp một cái xong vừa gãi đầu vừa lê dép vào phòng vệ sinh đánh răng, đã thế, còn nghe thoáng thấy mẹ đại nhân ở ngoài giảng dạy nhà tư bản, "Từ Hạo, con phải nhớ nhé, con bé này nói nhẹ nó không nghe đâu, phải nói thật nặng, thật nặng vào, dùng một chút sức lực mẹ Hạ cũng ủng hộ, phải diệt chết cái tính này của nó đi, không thể để con sâu làm rầu nồi canh được!"

Tôi suýt nữa thì phun hết bọt kem đánh răng vào mặt kính phía trước, người mẹ dẫu yêu mang nặng đẻ đau tôi chín tháng mười ngày không những đẩy tôi vào chỗ chết mà còn tiếp tay cho kẻ địch, thật là....

Mẹ Hạ chạ ngồi nán lại đâu, mở cửa đi ra ngoài chuẩn bị bữa sáng, nghe thấy tiếng cửa đóng, tôi mới có thể vui vẻ bước chân ló mặt ra, hà hà, nụ cười trên môi chưa kịp nở trên môi đã tắt ngấm từ trong trứng nước. Diệp Từ Hạo thân nhiên ngồi trên ghế, chân này gác lên chân kia, tay anh còn cầm cái chổi lông gà bốn màu vờ vờ vào lòng bàn tay, trông không khác gì chuẩn bị xù từ ai đó vậy. Anh nhẹ nhàng đứng lên, chìa cái chổi thẳng vào mặt tôi, "Em mà dám kéngh phéng với thằng nào lúc lên đó xem, anh liền làm cho móng em bầy sặc cầu vồng, chính mẹ Hạ đã cho phép anh rồi đây."

Tôi như bị dội gáo nước lạnh lên người, mồ hôi chảy thành dòng, ôi, cuộc đời còn đau khổ hơn cả bị Lã Hậu(*) hại chứ.

(*) Bà được coi là người đàn bà độc ác nhất trong lịch sử.

Sau khi vội vã chất đồ lên xe, tôi cuối cùng cũng phải tạm biệt ngôi nhà dẫu yêu để lên thành phố A, thường thì trong phim, nhân vật chính sẽ ngoảnh đầu lại nhìn mọi người, nước mắt rơi lã chã, kim nén giờ tay vẫy chào, nhưng phim thì vẫn là phim, sự thực mới là tàn nhẫn.

Tôi quay đầu lại, ngoài 5 con người đang đứng nhìn theo xe của tôi và Diệp Từ Hạo thì còn có cái cục mỡ béo Cafe kia đang thoải mái nằm phơi bụng trên chiếc ghế yêu thích của tôi.

Sao lại quên cất nó đi chứ?!

Đó là cái ghế bà nội tặng tôi lúc lên 3, bởi vì được in hình Hello Kitty trên đó nên mấy đứa trong xóm lúc nào cũng ghen với tôi, chính vì vậy mà tôi càng bảo vệ cái ghế, ôm chặt quyết không tha, đến cả Diệp đại nhân cũng chưa từng được đặt móng ngồi lên. Đối với đứa trẻ, cái ghế đó quý giá hơn cả vàng ròng vậy, đến tận bây giờ vẫn như thế. Mà cái con béo ú chết tiệt đó dám nằm đó phơi nắng! Hừ hừ, mày cứ đợi đó xem, bà đây về sẽ biến mày thành tiểu thái giám vì dám đụng tới đồ của bà, để xem con mèo trắng nhà kia có thêm đề ý tới mày không!

Tôi tức tối quay sang nhìn Diệp Từ Hạo, miệng lầm bầm nguyên rủa tổ tông ba mươi đời con mèo kia, " Từ Hạo, biết thế hồi xưa anh và em đã không nhặt tăng mỡ đó về, giờ nhìn nó oanh tạc xem, thật đáng ghét mà!"

5 năm trước.

Diệp Từ Hạo chở tôi về sau khi tan học, lúc đấy hai đứa còn đang học sơ trung và lại cùng trường nên nhà tư bản có thói quen đưa tôi về, đương nhiên lúc đó chỉ gặp nhau ở con phố cách trường một đoạn, để tránh tôi rước họa vào thân bởi đám fan của anh. Thời đó thành phố B vẫn còn là một vùng quê nhỏ nên nhà nào cũng có mảnh đất riêng trồng lúa trồng rau, bán đi lấy tiền kiếm sống. Khi ấy là ngày đầu tiên tôi được mẹ Hạ cho tiền tiêu vặt, vì vậy mà không khách khí mời Diệp Từ Hạo đi ăn bánh rán gần đầu phố nhà chúng tôi. Gọi hai đĩa bánh rán to dùng thom nức mũi, cả hai đứa cứ từ từ mà nhâm nhi, ăn cho tới khi no căng bụng, đột nhiên bà chủ quán xách một cục đen sì từ trong xô bếp ra, bực bội nói, " Con mèo thôi tha, mày cứ thích ăn vụng thôi, tao phải bắt mày vào trại động vật hoang mới được!"

Hồi đó tôi vẫn còn là một cô bé ngây thơ, nhìn cục đen đó bị xách đi đau đớn, miệng kêu meo meo không ngừng, ai mà chả mềm lòng? Tôi bỏ miếng bánh cắn dở trên tay xuống, vội vã chạy đến chặn trước mặt bà chủ cửa hàng, miệng ngọt xớt nịnh nọt, " Bác xinh đẹp à, cầm con kẹo bần như thế này, bác sẽ bị huỷ hoại mất hình tượng đó, bác vừa hiền lành vừa nét na mà đi ôm con này đi, chẹp chẹp, e rằng người ta sẽ mất hết ấn tượng về bác trong lòng đó. Hay là thế này, bác để cháu cầm con mèo này đi, cháu giúp bác coi như làm việc thiện, mà bác vẫn giữ được danh tiếng, vẹn cả đôi đường đúng không?"

Lúc đó, bác chủ quán động lòng, không ngần ngại đưa con mèo cho tôi, " Cháu gái ngoan lắm, bé thế đã biết giúp người khác, được rồi, cháu cứ xử lí nó giúp bác, lần sau đến đây bác thưởng miễn phí một đĩa bánh rán, được không nào?"

Tôi mỉm cười ngọt ngào gật đầu xong trả tiền bánh rồi kéo Diệp Từ Hạo đi, từ trước tới nay nhà tư bản nổi tiếng sạch sẽ, nhìn con mèo toàn thân dính than kia liền tránh ra xa hai bước, nhủ mày không vui, " Tiểu Châu, nếu em cầm thứ đó thì tự về nhà một mình nhé, anh ghét bụi chạm vào người lắm."

Điều tuyệt vời tiểu đó, Diệp thiếu phóng xe đi luôn, mặc tôi đứng như trời trồng giữa đường, trên tay bé con mèo, thế là tôi phải tự cuộc bộ về nhà. Về đến nhà, tôi lên lút đem con mèo vào phòng tắm, không thương tiếc vẩy vôi thật mạnh, bắn thẳng vào con mèo, sau đó, tiếng kêu thảm thiết giữa mèo và người hoà chung một nhịp, vang lên thất thanh trong nhà tôi.

Đấu tranh một tiếng đồng hồ, tôi thành công vang dội bề chiến công là chú mèo con xinh xắn với bộ lông nâu mượt đi ra ngoài, trên cánh tay trắng trẻo giờ in hằn mấy vết cào rướm máu. Diệp Từ Hạo ngồi trước giường tôi, thấy bộ dạng thảm hại chẹp miệng một cái, đi tới sẫm soi cái thứ đã lột xác kia, " Không tệ, hoá ra chú mày có chút nhan sắc."

Tôi ngay tức khắc nhét con mèo vào tay nhà tư bản, miệng thờ phỉ phò, " Anh có trách nhiệm phải nuôi nó, nhìn em này, thương tích đầy mình, mẹ Hạ mà nhìn thấy chỉ sợ nó sẽ bị đá bay ra khỏi nhà thôi."

Giờ nghĩ lại, trong lòng tôi trào dâng sự ân hận tuột bậc, khi đó vứt cục mỡ cho bà chủ quán, có phải đỡ rồi không? Nuôi con béo đó đúng là phí của, đợi một bữa làm tiểu hồ cho nó rồi.

Diệp Từ Hạo xoa xoa mái tóc, nhằm chán dựa đầu vào thành ghế, " Do em cả đó chứ, anh chỉ là người bị hại thôi."

==

Lên tàu thành công, tôi mới có cơ hội ngấu ngiến đồ ăn sáng đã chờ bao lâu nay, bụng đầy yêu, mày đã phải chịu khổ rồi, bây giờ chính là công đền đáp cho sức lực mày đã bỏ ra. Diệp Từ Hạo đi mua nước quay về, nhìn bộ dạng như bị bỏ đói của tôi, mặt mày sa sầm lại ngồi xuống, " Em đến từ thời nguyên thủy hay sao mà có thể ăn nhiều như vậy chứ? Xem ra anh phải nghĩ lại về việc nuôi em sẽ tốn bao nhiêu đồng đây."

Mồm tôi vừa nhai nhồm nhoàm ngược lên về mặt yêu nghiệt của Diệp Từ Hạo, không thương tiếc vo tròn cục giấy ăn ném thẳng vào người anh, " Thế mà người nào bảo sẽ nuôi em chứ? Anh đúng là nói mà không biết giữ lời, hừ!"

Diệp thiếu gia nhặt cục giấy dưới đất đặt lại lên bàn, miệng cười xấu xa lấy tay chỉ chỉ vào má, " Anh đã bảo rồi, muốn anh nuôi em thì cần phải trả công, không phải anh đã nói rồi sao? Con người lương thiện như anh, hừ hừ, không có thích đi đòi nợ đâu, mất mặt lắm."

"..." Cái đồ...

Đúng 9 giờ sáng, tàu đến thành phố A.

Vừa ra khỏi cửa trạm, tôi liền thốt lên kinh ngạc, thành phố A thật sự đẹp nga! Phải có đèn hàng chục toàn nhà cao thấp xếp nối đuôi nhau, lại còn có

TV quảng cáo ở khắp nơi nữa chứ! Tôi phải thừa nhận, thành phố A đúng là phát triển hơn thành phố B, ở đó đại khái vẫn thuộc vùng nông nghiệp hơn là khu đô thị cao cấp này. Diệp Từ Hạo được ở trên đây, có phải quá sướng rồi không?

"Tiểu Châu, đi thôi, còn phải về căn hộ cất đồ của em nữa." Người nào đó cốc đầu tôi một cái rồi kéo vào xe taxi.

Phải nói thật, tôi không khác gì thiếu nữ bị cầm cung suốt hành chục năm ròng rã tới nay mới được thả ra ngoài nên ánh mắt nhìn người đời không có gì ngoài ngạc nhiên =.=

Tôi "ò" khi nhìn thấy một toà nhà, "ò" tiếp khi nhìn thấy khu chung cư, "ò" tiếp khi thấy đoàn người đi lại tấp nập, đến cả con chó ngoài đường đi dạo cũng phải "ò", tôi "ò" nhiều tới nỗi Diệp Từ Hạo ngồi bên cạnh phải bịt miệng tôi lại vì sợ bác tài xế phía trước tưởng tôi mới trốn từ viện tâm thần ra...

Căn hộ Diệp Từ Hạo thuê ở chung cư dành cho sinh viên có tên Thiên Hải, nó có khoảng mười tầng, nhìn bề ngoài khá xập xệ nhưng tôi đã biết câu "Đừng đánh giá một quyển sách qua vẻ ngoài của nó" là thế nào rồi, bởi vì ở bên trong chung cư này, rất rất rất ư là sang trọng. Tuy không phải dát vàng nhưng vẻ ngoài tiện nghi, thoáng mát cũng không khỏi sinh cảm giác dễ chịu.

"Hey man, is that your girlfriend you always told me about? She is pretty like an angel." Một anh chàng ngoại quốc nào đó đến khoác vai Diệp Từ Hạo, ánh mắt dán chặt lên người tôi.

Anh ta có vóc người khá cao, khoảng bằng Diệp Từ Hạo, da thì phải nói là trắng nõn nà, mềm mịn hơn cả con gái, cặp mắt xanh biếc với mái tóc màu đen, cho tôi biết chắc rằng đây không phải hình như là người ngoại quốc, mà chắc chắn là người ngoại quốc!

"Anh Hải Thiên, mời anh nói đúng ngôn ngữ cho, em nghĩ Tiểu Châu bắt đầu nhìn anh giống người ngoài hành tinh rồi đấy." Diệp Từ Hạo ôn tồn nhắc nhở người anh em đứng lên cạnh.

Hải Thiên cười một trận rồi đến bắt tay tôi, vẻ mặt không kìm nổi nước mắt, "Em gái, đừng nhìn anh thế chứ, lúc đầu Diệp Từ Hạo lên đây cũng bị anh trêu như vậy đó, chỉ là lúc đó cậu ta không ngờ nghịch như em thôi. Anh là Hải Thiên, chủ chung cư này, cha mẹ anh đều là người Canada nhưng về thành phố A sinh sống rồi để ra anh, nên đừng nhìn anh như này mà nghĩ anh không biết các em đang nói gì nhé. Lần trước có một đoàn sinh viên đến đây nhinnt hấy anh liền quay sang thì thầm chửi rủa anh là người nước ngoài cũng dám mở chung cư ở đây, em biết thế nào không? Người yêu em liền ra mặt nói giúp anh, tuôn một tràng tiếng anh, làm bọn kia sợ trắng bệch cả mặt, tưởng rằng Diệp Từ Hạo vẻ mặt nghiêm trọng thế định tố cáo chúng cho cảnh sát vì bôi nhọ nhân phẩm người khác, ai mà nghĩ rằng cậu ta chỉ quảng cáo vịt quay cuối phố giảm giá 20%, lúc đó anh cũng được tràng cười y hệt hôm nay vậy."

=.=

Làm quen với Hải Thiên được 5 phút, Diệp Từ Hạo kéo tôi đi với ý nghĩ 'không nên bị lấy tính xấu từ Hải Thiên', chà chà, qua những người như thế này ta mới biết rằng trên đời này có quá đổi những thứ ta không ngờ đến.

Bước vào căn hộ 13A, tôi ngó người ra, nhìn trông anh chàng ngoại quốc kia thế thôi nhưng xem có vẻ rất giỏi, đến cả phòng cũng đẹp, trông sáng sủa, tươi mát. Theo như tôi biết, căn nhà nào cũng được đặt một chậu cây nhỏ bên phía cửa sổ, làm không khí trong lành cũng như làm căn nhà có vẻ sạch sẽ hơn.

Tôi bắt đầu 'cuộc thám hiểm căn hộ của nhà tư bản', đầu tiên, phòng tắm.

Hừ hừ, sạch sẽ, không có tóc trên bồn rửa, khăn mặt và khăn tắm được gấp gọn một chỗ, bàn chải và tuýp đánh răng đặt gọn gàng trong hộp, được, xem ra anh ta có sạch sẽ.

Tiếp theo, phòng khách.

Hừm, sách để ngăn nắp trên bàn, đệm gối sofa đặt ngay ngắn, còn có một vài quyển tạp chí ở kệ. Tôi tò mò cầm lấy bừa một quyển lên xem, không phải tạp chí khiêu dâm, xem ra điều mình nhìn thấy trên TV về mấy gã đàn ông sống một mình là sai rồi. =.=.

Boss cuối lên sàn - phòng ngủ!

Tôi lò dò mở cửa phòng ngủ, điều đầu tiên tôi thấy, là vật thể màu trắng đen nào đó nhào ra nhảy bổ lên người tôi, liếm lấy liếm để cái mặt đáng thương của Hạ Ly Châu này. Nước dãi, họ hàng nước dãi, tập đoàn nước dãi, thế giới nước dãi, ôi cuộc đời của con T~T

Khi tôi lấy được ý thức của mình, vị tư bản nào đó tốt bụng kéo con chó ra, nhẹ nhàng lấy khăn mặt lau nước dãi cho tôi, rồi quay sang quở trách con chó, "Jack, tao còn chưa được động đến mặt cô ấy mà mày dám càn rỡ sao? Có phải mày đang thách đấu với tao không?"

Tôi nửa tỉnh nửa mơ ngồi dậy, mơ hồ nhìn con chó đang cúi đầu chuộc lỗi, đợi đã, "Anh Từ Hạo, đây là Jack ở Dog's Heaven sao?"

Con chó nào đó biết tôi nhận ra nó, vui vẻ sà đến lòng tôi dụi dụi, miêng "gâu gâu" hai tiếng, Diệp đại tư bản không biết thế nào mà mặt mày đen như đít nòi, kéo chân con chó như giẻ lau nhà vứt vào phòng chốt cửa lại, "Hừ hừ, vợ ông đây mà chủ mày dám dụi vào lòng, đợi khi nào ông kiểm vợ cho mày, đừng mơ mà động đến vợ ông."

-----Ai mua dấm chua đây, bình dấm chua miễn phí đây-----

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Khi bị tôi thẩm vấn, bạn trẻ Diệp hết sức bình thần ngồi vắt vẻo trên ghế, tay còn cầm quả bóng ném từ tay này sang tay kia, "Tiểu Châu, em phải hiểu, không có em bên cạnh nên anh phải đi tìm người khác bầu bạn, em biết đấy, buổi tối ở đây...lạnh lắm..."

Nhà tư bản mếu mếu máo máo, bàn tay cọ xát hai bên cánh tay ra vẻ như anh ta vừa mới đi từ Nam Cực về vậy, trông rất...rất...rất...ớn lạnh.

"Ồm thì...em biết đó, trước ngày lên xe đi lên thành phố A hai năm trước, anh có đến Dog's Heaven để tạm biệt mấy con chó. Anh có ngồi tâm sự với Jack bảo là anh sắp phải đi, nhưng mà nó cứ bám riết lấy anh thôi, còn gặm suýt nữa rách quần của anh cơ. Thì lúc đó nó quẩn quít như vậy, người như anh sao mà không thể động lòng...òm...chính vì vậy...anh có nhân lúc người ta không để ý bê nó đi...Nhưng Tiểu Châu, em phải tin anh, anh không có ăn cắp trộm gì đâu, lúc đi qua camera còn vẫy vẫy một cái, cho nên anh ăn cắp quang minh chính đại, không thể kết tội anh được." Bạn trẻ Diệp then thùng, đỏ mặt tự thú tội.

Tôi chán nản đập mặt vào gối rồi cầm cái gối phi thẳng vào mặt tên đáng ghét họ Diệp kia, "Sao anh có thể ăn cắp cả một con chó như vậy chứ? Thảo nào có lần mấy chị ở chỗ đó cứ gạ hỏi em số điện thoại của anh, làm em cứ tưởng đó chỉ là fan hâm mộ của anh nên cho luôn số chủ bán thịt đầu chợ, Diệp Tử Hạo, nếu bọn họ có đến trả thù em thì em liền kéo anh xuống chôn cùng em!"

Diệp Tử Hạo bị quát đang cúi gầm mặt xuống, gật đầu như gà mổ thóc, vẻ mặt mếu máo vô cùng đáng thương, đột nhiên nghe thấy tôi cho số chủ bán thịt đầu chợ liền lập tức ngẩng đầu lên, hai mắt sáng như đèn rập chiếu bóng, "Không sao đâu Tiểu Châu, bọn họ không trả thù em đâu, thịt của chú ấy rất ngon mà."

==

"Diệp Tử Hạo, nếu anh mà bê trộm thêm bất kì con chó nào nữa, em liền tặng anh ngũ sắc roi đấy!"

Khoảng một thời gian rất lâu sau đó, tầm một năm, chuyện kinh khủng đã diễn ra...

Cụ thể là khi đó tôi mới đi từ trường về căn hộ sau buổi học chiều trên lớp, thường thì mỗi khi tôi về sớm, người nấu bữa ăn cho cả hai đều là tôi, còn nếu mà tôi về muộn, Diệp Tử Hạo và tôi đều cùng nhau ra ngoài ăn.

Lúc tôi đang hầm thịt trong bếp, tiếng cửa bật mở vang lên, tôi quay ra nhìn đồng hồ, đúng chuẩn 6 giờ, Diệp Tử Hạo về đúng giờ...thêm một lần nữa trên tổng số n. Định quay lại với món thịt của mình, chợt tiếng 'gâu' vọng ra cả nhà, cùng lúc ấy, đôi đũa trên tay tôi rơi xuống ngay bàn bếp.

Jack đang bị nhốt trong phòng do tội cào rèm cửa, theo như tôi biết, Diệp Tử Hạo không thể đi thả Jack ra nhanh như vậy được, muốn đi vào phòng ngủ phải đi qua phòng bếp, mà từ nãy tôi không thấy bóng dáng cao lớn nào cả, vậy có nghĩa là...

!

Tôi vọt chạy ra phòng khách, phốc! Diệp Tử Hạo đang gãi đầu ra hiệu 'suyt' với con chó trắng nào đó, bộ dạng trông như đi vào nhà người ta ăn trộm vậy.

"Diệp! Tử! Hạo!" Tôi gần giọng, hai con người long sòng sọc nhìn thẳng vào con người phía trước.

Nhà tư bản nghĩ thấy toàn mùi thuốc súng bao trùm khắp cả phòng, toàn thân bất giác chảy mồ hôi lạnh, bàn tay đang xoa đầu con chó cũng vì thế mà ngưng lại, khuôn mặt đẹp trai quay lại cố gắng nở nụ cười, "Tiểu...Tiểu Châu à...òm...đây là Lily, con chó của Mạc Thiên,...em biết đó, hôm qua cậu ấy vừa mới đi Nhật...nên nhờ anh trông hộ...cái mà em nói anh hôm qua ấy."

Tôi liền nhớ ra, tối qua anh trai Mạc có gọi điện nhờ nói Diệp Tử Hạo trông hộ anh ấy con chó, nói rằng anh ta phải đi làm phu quân bên vợ về nhà gì gì đó, lúc đó tôi còn đá chân nhà tư bản đang đọc sách một cái nhắc anh nhớ mai mang Lily về, sao mình lại quên cái này cơ chứ?

"Nhưng...sao lúc này anh lại có dáng vẻ như làm phải chuyện tày trời thế?" Tôi tò mò nhìn người nào đó.

Khuôn mặt nhà tư bản gật gật, khoé miệng cứ run lấy lấy, "Đầu...đầu có, anh...chà làm gì sai cả."

Tôi hít một hơi thật sâu, "Tối nay em làm món thịt anh thích, nếu..."

Diệp Tử Hạo chạy như bay đến ôm chân tôi, ánh mắt long lanh tội nghiệp cầu xin, "Deduf do Lily cả, anh không có làm gì hết. Vừa nãy anh quay ra đóng cửa nó đã gặm luôn cái giày em thích rồi, thật sự không phải lỗi tại anh mà Tiểu Châu, có trách em trách Lily ấy, anh vốn ngoan mà."

Và kể từ hôm ấy, Lily bị ném ra ngoài cửa phòng ngủ, một mình Jack một vùng trời bên trong..

Hôm nào đó gần cuối tháng 12, mọi người tấp nập chuẩn bị đón Giáng Sinh, nhà ai cũng trang hoàng rực rỡ, càng nổi bật càng tốt, miễn sao sáng hơn nhà bên cạnh. Tối qua anh Hải Thiên có qua nhà, trình trọng mời Diệp Từ Hạo đi mua cây thông Noel, hơn nữa còn nói, "Tiểu Châu, em biết đó, việc đi mua cây thông là chuyện của đàn ông, nếu em đi cùng thì không khí sẽ vô cùng kì lạ, thế nên, em cứ xuống nhà, giúp mấy cô trong toà nhà làm bánh gừng đi, thế nha!"

Ước chừng đúng 10 giờ đêm, nhà tư bản ôm cái cây thông to tướng nhét vào trong nhà, cười xuề xoà, "Tiểu Châu, cây thông này anh Hải Thiên quý lắm, em chăm sóc nó cẩn thận nhé."

Vài hôm sau tôi gặp anh Hải Thiên dưới tầng, mới rõ ra sự tình, "Anh vừa trả tiền cái cây đó xong thì cậu ấy nói cái cây này nhiều lá nên không thiêng, điều ước Noel sẽ không linh nghiệm, mà trước giờ dịp Giáng Sinh anh toàn phải về Canada, nên cứ nghĩ ở bên này phải tin vào vận may như vậy, rồi em biết không, anh nhường cậu ta cái cây thông đó, về nhà mẹ anh nói cho anh biết, nghe xong anh tức lắm, định đi đánh cậu ấy một trận, thì cái tên đó nói rằng anh mà đánh cậu ta mách vợ anh là giao du với người xấu bên ngoài, tức chết không chứ?"

"..." Đúng là nhà tư bản có khác, chẹp chẹp =.=

Diệp Từ Hạo nói với tôi, Noel ở trường đại học là cái dịp lễ biến thái nhất quả đất, vì hàng năm, hội đồng nhà trường sẽ cử ra năm học sinh ưu tú nhất để mặc đồ quý lùn đi phụ giúp ông già Noel trong khu trung tâm thương mại, tôi hỏi nhà tư bản anh đã bị làm vậy bao giờ chưa, kết quả anh cười như điên vỗ đùi đen đét, "Em biết không, hồi đó anh cố tình học ngu đi, may mắn đứng thứ 6, thế là hiệu trưởng đại nhân tha cho anh, nhưng Hàn Lâm thì bị dính chương, anh có chụp hình cậu ta, mặt không khác gì quý luôn, haha.."

Đúng là giống quý thật... >O<

Tối Noel, tôi bị đám bạn cùng lớp dụ dỗ đi uống rượu, cuối cùng vừa đặt cốc rượu thứ hai xuống bàn đã lăn quay ra nôn thốc tháo, vì đám bạn sợ tôi không về được nhà nên lấy máy của tôi gọi cho đại nhân Diệp đang nằm chồng vó ở nhà. Mặc dù học cùng nhau, nhưng không ai trong lớp biết quan hệ giữa nhà tư bản. Khi thấy anh chàng được mệnh danh đẹp trai soái ca nhất trong trường quần áo xộc xệch chạy đến quán bar, đứa nào cũng thấu xiêu lòng, còn bạo gan đứng lên kéo đại nhân ngồi vào bàn của mình, "Anh là Diệp Từ Hạo đúng không? Anh là thần tượng của em, biết em hâm mộ từ lúc nhìn thấy anh rồi đó."

Nhà tư bản cố ý né né ra, "Xin lỗi, bạn thấy Tiểu Châu đâu không?"

Cô nàng đang quần lấy Diệp Từ Hạo liền thật thà chỉ vào con người nằm gục xuống bàn, "Anh đừng lo, tí nữa người nhà cô ấy đến đón bây giờ, bây giờ anh cứ uống vào chén với bọn em đi, được ngồi với người như anh, đúng là mong ước Giáng Sinh của mỗi người mà."

Nhà tư bản bị mùi nước hoa nồng nặc xộc vào mũi, hắt xì hai ba cái rồi đẩy cô gái ra, kéo cả người tôi dậy, "Tiểu Châu, em không uống được rượu cứ uống lăm gì chứ? Hại anh chạy té khỏi đến đây, chi kíp vứt hai đứa kia cho đi nhà bên, đi, anh đưa em về."

Cô gái nào đó bị đẩy ra nhìn cảnh tượng này liền há hốc mồm, chỉ kịp hỏi một câu, "Cô ấy là em gái anh à? Mà hai đứa kia là ai vậy?"

Diệp Từ Hạo ranh mãnh nhấc miệng cười, "Ồ có gì đâu, vợ tôi đến đây uống rượu, thật may các bạn gọi điện tới, không hai đứa con 3 tuổi của chúng tôi ở nhà sẽ rất lo."

Cả đám nghe xong ngã lăn quay ra, không ngờ rằng tôi đã...con cháu đầy nhà... =.=

Thế là nhà tư bản công tôi đi suốt quãng đường về nhà, tôi còn mơ mơ hồ hồ chọc chọc khuôn mặt đẹp trai, hết véo tai rồi véo mũi, "Anh là ai hả? Anh dám bắt cóc tôi, Diệp Từ Hạo mà biết sẽ không vui đâu! Thà tôi xuống, thà tôi xuống.."

Người nào đó hừ mũi, xốc người tôi lên, "Em dám đi ra ngoài uống rượu nữa đi, rồi xem anh phạt em thế nào. Đúng là làm người khác lo lắng"

Tôi nghe xong, mặt phớn phớn cười tươi như hoa, rồi vui đầu thật sâu vào cổ nhà tư bản, "Anh là ai mà dám lo lắng cho tôi, Diệp Từ Hạo dễ ghen lắm, anh làm vậy anh ấy sẽ đánh chết anh, đánh đến bẹp đi luôn."

Bước chân nhà tư bản lập tức dừng lại, "Ai nói em là anh dễ ghen, đẹp trai ngồi ngồi như ông cần gì phải đi ghen tuông chứ? Chỉ có người ghen với ông chứ không bao giờ ông ghen đâu."

"Anh đừng có nói điều, Diệp Từ Hạo là bình dấm chua di động, bình dấm chua di động đáng yêu của tôi, anh có mơ cũng đừng có cướp được."

Người nào đó nghe xong hai mắt liền sáng như sao, còn vặn hỏi ngược lại, "Vậy em có yêu bình dấm chua đó không?"

Tôi tần ngần một lúc xong gật đầu thật thà, làm nhà tư bản sững lăm, công tôi chạy như bay, vừa đi vừa hét, "Tiểu Châu yêu anh kia, Tiểu Châu bảo yêu anh kia!.."

Về đến nhà, rượu trong dạ dày tôi liền sôi sùng sục, ngay khi Diệp Từ Hạo thả tôi xuống tôi chạy ngay vào phòng vệ sinh nôn thốc tháo, còn đại nhân nào đó mặt tươi như bé con mới được cho kẹo, vỗ vỗ lưng tôi, "Nào bé ngoan, lần sau không được uống rượu nữa nha, chồng em sẽ rất lo lắng."

Nôn hết thứ trong bụng ra, tôi nửa tỉnh nửa mơ bò lên giường định đắp chăn đi ngủ thì bị nhà tư bản ngăn lại, "Không được, để anh đưa em đi đánh răng trước đã, không thì khó chịu lắm."

Tôi phần nộ hét lên, "Thả em ra! Em muốn đi ngủ! Mồm em rất thơm, không cần đánh răng đâu!"

Diệp Từ Hạo khoá chặt tay chân tôi, miệng khó khăn nói, "Người xem đi, toàn mùi rượu à, nếu em bảo mồm em sạch chứng minh anh xem."

Tôi mơ màng nhìn nhà tư bản một lúc, xong không ngần ngại tiến tới hôn thẳng lên môi anh.

Diệp Từ Hạo bị bất ngờ đến cả người ngậy ra, cho tới khi nụ hôn kết thúc anh mới kịp hoàn hồn, "Đấy, mồm em rất thơm, giờ để yên cho em ngủ đi."

Người nào đó lập tức lộ đuôi sói, đem tôi đến áp trên giường, hôn tôi tới tấp, hết môi, má, rồi đến cổ, "Úm..Từ Hạo, để em ngủ, em buồn ngủ lắm. Anh ra ngoài chơi với Jack và Lily đi."

Nhà tư bản nhè nhẹ cắn vào vành tai tôi, khiến người tôi như bị điện giật, run run lên, "Em cứ ngủ thoải mái đi, anh làm chuyện của anh."

Xong không kịp cho tôi ngăn lại, người nào đó cởi sạch quần áo, nhào đến đem vuốt con mồi vào bụng.

*

Sáng sớm hôm sau, men rượu trong người dần hết, tôi cố gắng mở mắt nhớ xem chuyện gì đã xảy ra, nhưng chưa kịp tỉnh lại đã thấy đồng hồ chỉ 8 giờ.

!

Hôm nay có tiết trên trường, vào lớp lúc 7 giờ, chắc giờ này đã tan mắt rồi.

Tôi ưỡ ỏi chep miệng định ngồi dậy đi xuống giường thủ chưa đặt nổi chân xuống, cả người tôi đã ngã nhào về phía sau. Một con đau ê ảm truyền từ dưới lên, khiến tôi không kìm được mà "A!" một tiếng.

Đột nhiên cánh cửa phòng bật mở, nhà tư bản từ đâu chạy vào bế tôi lên đặt lại trên giường, "Ày ày, em xuống giường làm gì chứ? Ngủ thêm một lúc nữa đi rồi anh làm bữa sáng cho em."

Tôi lườm Diệp Từ Hạo một cái, cố ý nắm lấy cổ áo anh kéo sát lại gần, "Từ Hạo, hôm qua đã xảy ra chuyện gì hả?"

Bạn trẻ Diệp liền nở nụ cười gian cầm lấy cổ tay tôi khoá chặt xuống giường, thân hình to lớn nhảy lên đè sát người tôi, trông tư thế cực kì ái muội, "Tiểu Châu, hôm qua tiểu đệ vô cùng sung sướng nha, em cứ như này chắc nó cứ bám lấy em thôi."

Lời của nhà tư bản vừa dứt, hàng loạt hình ảnh mờ nhạt như một thước phim quay ngược bật lên trong đầu tôi, đầu tiên là khó hiểu, tiếp đó là ngỡ ngàng, rồi đỏ mặt, và cuối cùng là tức giận. Mặt tôi tím tái lại, xong tức giận giờ chân đá Diệp Từ Hạo bay xuống giường, "Anh cút đi! Đừng để em nhìn thấy mặt anh nữa! Cũng đừng có nói chuyện với em luôn!"

Nhà tư bản xoa xoa cái mông vừa bị tập kích, rồi mếu máo kéo kéo chần, "Tiểu Châu, anh đã ăn sạch em rồi, về sau chỉ còn cách làm vợ anh thôi, thế nên đừng có dỗi mà, tiểu đệ sẽ đau lòng đấy, ca ca cũng thế."

Tôi bực bội quay ra cắn tay nhà tư bản, thật sâu thật mạnh đến nỗi vết cắn rướm máu mới chịu nhả ra. Tưởng rằng Diệp Từ Hạo sẽ kêu đau nhưng ai ngờ anh ta còn vui vẻ bảo tôi cắn thêm phát nữa, xong phán một câu xanh rờn, "Cái này gọi là đánh dấu chủ quyền phải không? Mai anh sẽ đi khoe Mạc Thiên, cho cậu ta ghen chết đi, há há há..."

"..." Ghen, rất ghen, quá ghen...

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Mấy ngày tiếp theo đó, tôi đều cố gắng tránh mặt Diệp Từ Hạo, bởi lẽ, cứ nhìn thấy khuôn mặt không một góc chết đó, tôi lại tưởng nhớ đến cái vụ việc 419 đó, tuy không phải cô gái đến từ thời nguyên thủy mà coi trọng thứ trình tiết chỉ dành cho chồng nhưng tôi cứ nghĩ mãi, tình cảm giữa tôi và Diệp Từ Hạo chỉ là nhất thời xúc động, cái thứ bông bột tuổi niên thiếu đó khi lớn lên sẽ đổi thay ra sao? So với nhà tư bản cao lớn cường tráng, tuấn tú yêu nghiệt ấy, tôi đơn giản là cô gái bình thường có tên Hạ Ly Châu, không phải tiêu điểm của mọi người, không có nhan sắc vẹn toàn thông thạo cảm kì thi hoạ, nếu cứ lỡ đại mà trao tình cảm thơ đại như thế, về sau hối hận cả đời biết làm thế nào?

Tôi luôn thấy kì lạ, tại sao Diệp Từ Hạo lại chọn mình trong khi có bao nhiêu người con gái sẵn sàng bỏ tất cả mọi thứ để theo đuổi anh, từ bé đến lớn, cái gì của nhau chúng tôi cũng biết, thậm chí đến cả một ngày đi vệ sinh mấy lần cũng nắm rõ như lòng bàn tay, riêng chỉ có chuyện này, tôi không thể hiểu được.

"Tiểu Châu! Tiểu Châu!" Giọng nói của Diệp Từ Hạo vang lên, đánh gãy suy nghĩ của tôi.

Anh vừa mới từ trường trở về, trên người con đeo nguyên cặp sách chưa hề cởi ra, cả người cứ trẻ con như vậy chạy đến ôm lấy cánh tay tôi, " Tiểu Châu này, anh đồ em biết nhé, tần suất ăn thịt của một con chó sói sinh sống trong rừng là gì?"

Tôi nghĩ ngợi một lúc, " Không phải khi nào nó muốn thì nó ăn sao? Miễn là kiếm được con mồi "

Nhà tư bản vỗ tay tràng dài, miệng lí giải nói tiếp, " Đúng vậy, cho nên anh muốn ăn sạch em lúc nào cũng được, chỉ khác với con chó sói đó là con mồi mãi mãi là em, không thể thay đổi."

"..." Đây là cái logic của anh sao?

Kì lạ thay, sau khi câu nói của anh vừa dứt, con sói nào đó hiện nguyên hình, nhào tới ăn sạch tôi thì ngay ngày hôm sau, 'cô bạn gái' của tôi tới thăm. Mặc dù trong lòng cứ có cảm giác nao nao nhưng vẫn không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, ít nhất tương lai vẫn còn được cứu vớt. Khác với tôi, người nào đó nhìn thấy 'cô bạn gái' kia, sắc mặt nhất thời chán nản, rồi anh lùi ra góc nhà, tự kỉ thầm nói với chính mình, " Tiểu đệ, ca ca đây cũng buồn lắm chứ, anh em mình lại phải đâm ba bữa ăn chay một lần rồi, sao mà cái việc 'nhìn người tưởng người' này nó còn khó hơn 'nhìn vật tưởng người' chứ?"

...

Sáng hôm sau, nhà trường có tổ chức đại hội thể thao cho toàn bộ sinh viên nhằm, khụ khụ, khuyến khích các bạn trẻ không nên đâm đầu vào mấy thứ công nghệ tiên tiến mà phải quan tâm hơn tới thể chất bà sức khoẻ của mình. Điều đặc biệt nhất, nhà tư bản bị bắt ép từ phía hội đồng nhà trường phải tham gia một môn thi, làm tấm gương cho các sinh viên khác noi theo, vì câu nói này của thầy hiệu trưởng mà tôi qua qnh suýt nữa đặt vé tàu về thành phố B lánh nạn, có kiểu người nào mà lại đi áp đặt sinh viên như vậy chứ? Muốn ông đây đi thi sao, hừ hừ, đợi khi nào vợ ông làm đội trưởng đội cổ vũ đi!

Nhưng tôi lại cảm thấy dịp này khác đặc biệt, dù sao nhà tư bản sinh lực tràn trề, chạy 100 vòng cũng chả sao nói gì đến cuộc thi đấu nhỏ nhoi này. Chính vì vậy, tôi một mực khuyên nhủ anh nên tham gia trận đấu, dẫu sao cũng không quan trọng giải thưởng, miễn cho vui là được thì hai con người của người nào đó bắn ra tia xấu xa, " Nói vậy có nghĩa em sẽ mặc đồ của hoạt náo viên đi cổ vũ cho anh đúng không?"

" Diệp Từ Hạo, anh chín chắn chút đi, ngoài cái đó ra anh còn nghĩ được gì khác không?", tôi đỏ mặt tức giận quát.

Bạn trẻ Diệp cười ha ha, vịn người xuống gác đầu lên đùi tôi, " Tiểu Châu à, người ta thường nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, tính gì đến thằng con trai phải ăn chay suốt hơn 20 năm như anh?"

Tôi im lặng đẩy Diệp Từ Hạo ra đứng lên đi về phòng khoá cửa lại, cẩn trọng suy nghĩ xem kiếp trước mình đã gây hoạ gì mà đến kiếp này ông trời trừng phạt như vậy.

Lúc tôi đến trường, cả sân vận động đang nhốn nháo hỗn loạn vì sự có mặt của nam thần khoa Kinh tế - Diệp Từ Hạo, sở hữu khuôn mặt đẹp trai đến giết người ngay từ cái nhìn đầu tiên cộng với thân hình hoàn mỹ đến tuyệt độ, hình ảnh vị soái ca này đã sớm đi vào, khắc sâu trong tâm trí của các chị em

Vừa đến cửa sân vận động, tôi liền bắt gặp dáng vẻ bất cần đời quen thuộc nào đó ngồi xổm ngay đó, nhìn không được tiến lên một bước trên chốc, " Có phải lão nhị của Hàn gia đây không? Người như cậu ngồi đây không sợ hỏng hết hình tượng sao?"

Hàn Việt hất mái tóc nâu bù xù lên, giọng oán ức như vừa bị mất cục vàng vậy, " Mấy người chỉ giỏi ức hiếp tôi thôi, cái gì mà em mà không đón cô ấy anh sẽ treo quần lót của em ra giữa sân trường chứ, này Tiểu Châu, cậu chịu được người như anh ấy tôi cũng bội phục cậu đấy, thật hết chỗ nói."

"..." Cậu nghĩ tôi chưa bao giờ cảm thấy bội phục chính mình sao?

5 phút sau, trận đấu bóng rổ của nhà tư bản chính thức bắt đầu.

Kết quả cũng không có khó nói lắm, với sự di chuyển nhịp nhàng và tài năng thiên bẩm, nhà tư bản dễ dàng ăn đứt 3 - 0, khiến đám đông cứ hò reo tung hô, "Diệp Từ Hạo! Diệp Từ Hạo!"

Đúng cách ra khỏi đám đông, Hàn Việt vất chân lên ghế, vẻ mặt trẻ con lộ rõ sự hối hận khôn nguôi, " Nếu hồi xưa tôi mà không dạy anh ta bắn hột nho vào thùng rác thì đáng lẽ ra người dưới kia đã là tôi rồi, hừ hừ."

Đúng lúc nghỉ giữa hiệp, nhà tư bản cùng các đồng đội về chỗ uống nước, khi đi qua khán đài còn không quên nháy mắt về phía tôi, hại bọn con gái chỗ đó hét lên suýt nữa nổ lổ tai Hàn Việt, chỉ thiếu cái mạng bỗng nhét vào tai thôi.

Tên ten ten ten...

Bắt chước với bên nước ngoài, ngôi trường biến thái sẽ chỉ ra hai người một trai một gái ngồi bên cạnh nhau tham gia kiss cam, cho dù không quen nhau thì vẫn không tránh khỏi ánh mắt mong chờ của mọi người. Cho nên tiếng nhạc vừa vang lên, ai ai cũng chảy mồ hôi hột, mong sao không vào mình.

Camera trên màn hình lớn đảo qua đảo lại một hồi, cuối cùng dừng ngay tại dãy ghế số 4 gần ngoài cửa ra vào, ngạc nhiên thay, đó lại là chỗ tôi và Hàn Việt đang ngồi.

Diệp Từ Hạo nhìn hình ảnh được phóng to kia mà suýt nữa rơi chai nước xuống sân nhà, thằng biến thái nào chỉnh camera thế?! Trong lúc nhà tư bản ngồi rửa từng người trong hội đồng nhà trường thì có sinh viên đứng lên, hô to, " Hôn đi! Hôn đi!", đám đông cũng như vậy mà hòa theo, trên màn hình lớn, thằng biến thái chịu trách nhiệm hình ảnh còn cho thêm mấy cái icon nụ hôn, hại cho người nào đó tức sôi ruột định bay lên phòng chiếu ném tên đó

vào bể dung nham

Hàn Việt bỏ lơ đám đông, quay sang tôi nói thầm, âm lượng chỉ đủ cho hai bọn tôi nghe thấy, "Tiểu Châu, viện phí cậu muốn trả bằng thẻ hay tiền mặt?".

Tôi ngồi ngơ ngẩn chuẩn bị hiểu ra thì bóng rỏ từ phía dưới bay đến, phi đúng vào người Hàn Việt, làm cậu ta ngã ra nằm giữa sàn. Tiếp đó, là tiếng kêu của vị phu quân nào đó, "Chết tiệt! Hàn Lâm, cậu ra đây cho tôi, đừng có mà ở đây làm loạn nữa!"

Ngay sau khi Diệp Từ Hạo dứt lời, trên màn hình lớn lập tức tắt ngấm, vài giây sau hiện ra khuôn mặt đẹp trạ rạng ngời của Hàn Lâm, "Ồ, dấm chua nhỏ, lâu lắm không gặp, có nhớ tôi không? Em dâu à, xem ra em đẹp hơn so với lần trước anh gặp em hay sao ý."

Tôi á khẩu ngay chốc lát, người điều khiển màn hình lớn là Hàn Lâm sao?

"Này này, vợ ông không phải để cho chú khen, chú ngựa đòn có phải hay không hả?! Có phải bên trường rồi hơi nên mới chạy lên đó đúng không? Cứ đợi đi, ông đây cho chú tan xương nát thịt!" Diệp Từ Hạo như hoá điên, nhảy tung tung lên chỉ vào màn hình.

=.= Đây mà anh bảo anh không phải bình dấm chua sao? Đã vừa lớn còn bốc mùi nồng nặc.

"Tôi cũng đang nghĩ, có lẽ mình quá là rối hơi thật, nhưng mà...này...này, Từ Hạo...cậu đi đâu thế hả?"

Không đợi cho đại thiếu gia kia nói hết, nhà tư bản tức tối đi về phía dãy khán giả, trực tiếp vác tôi như bao tải đi ra ngoài. Cả sân vận động này giờ cứ im như tờ, chỉ chú tâm theo dõi vào biểu cảm ghen chưa từng thấy của vị soái ca trong mộng, Hàn Lâm thấy nhà tư bản đi bèn cười trừ, từ trên màn hình lớn nói với mọi người, "Thôi tất cả cứ tiếp tục, Hàn Việt, em năm đó chờ anh, đừng có chết là được.", xong cũng tắt đi, lên xuống dưới nhà trước khi bác bảo vệ lên.

Nơi nào đó ngoài sân vận động..

"Từ Hạo, bỏ em xuống đi, người khác đang nhìn kia kìa.", tôi giãy giụa, cố gắng để nhà tư bản thả mình xuống.

Cục tức vừa rồi vẫn chưa nuốt trôi, Diệp Từ Hạo không cho tôi xuống mà còn giữ chặt hơn, khiến tôi muốn cử động cũng không được, anh cứ thế vác tôi về căn hộ, không thèm quan tâm tới ánh mắt hiếu kì của người đi đường, cầm đầu mà đi.

Về đến căn hộ, nhà tư bản không thả tôi xuống, trực tiếp đá cửa phòng ngủ đi vào, Jack vẫy vẫy cái đuôi định đi theo thì lại bị Diệp Từ Hạo thô bạo đóng sầm cửa lại, hại cậu bé đành phải phui mông bỏ ra phòng khách nằm ngủ.

Bên trong, nhà tư bản một thân cao lớn vút tôi lên giường, cả người cũng nhanh chóng trào lên, áp chặt tôi trên đệm, ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm, trên tóc anh còn vương vài ba giọt mồ hôi, cứ tí tách nhỏ xuống vầng trán bé nhỏ của tôi.

Tôi khó khăn mở miệng nói, "Anh thả em ra đi, không phải Hàn Việt có ý gì đâu, chỉ là nhất thời trêu chọc thôi, anh đừng để bụng làm gì. Dậy đi, em làm món cơm rang anh thích, nhé?"

Nhà tư bản hừ hừ hai tiếng, "Giờ này anh còn quan tâm gì đến cơm rang chứ, Tiểu Châu, em nghe cho rõ đây, chỉ cần em động chạm tới thằng nào, cho dù chỉ liếc thôi, anh cũng sẽ lột da thằng đó, em nghe rõ chưa?!"

Tôi đột nhiên phì cười trước dáng vẻ độc và lạ này, cảm thấy có vài phần đáng yêu, "Vậy anh thừa nhận anh đang ghen đi?"

Nhà tư bản nhắm nghiền hai mắt, rồi nói chắc như đinh đóng cột, "Phải, anh đang ghen, là một bình dấm chua di động vừa bốc mùi lại còn nồng nặc, cho nên, em không muốn 'nhiễm mùi' này thì tốt nhất ngoan ngoãn ở bên cạnh anh."

"Vậy đến cả nói chuyện với anh Thành nhà hàng xóm cũng không được sao?"

"Không được! Đứa con trai nào cũng phải cách xa ra hai mét, nếu ở trong lớp thì tốt nhất nó mà tới gần nên giả vờ cầm điếu mù loà, còn nữa, mỗi khi hết tiết trên trường phải đứng chờ anh, chết cũng phải chờ, em nghe rõ không?!"

Tôi gật đầu nghe đã hiểu, Diệp Từ Hạo lúc này mới hài lòng buông tôi ra, ngoan ngoãn nằm bên cạnh gối đầu lên tay tôi.

"Từ Hạo, anh không định quay lại trận đấu nữa sao? Dù gì anh cũng là đội trưởng, bỏ dở ở đó không hay đâu.", tôi lay lay nhà tư bản.

Người nào đó vận mình một cái, đem toàn bộ người tôi áp vào trong ngực, cả mặt chôn vùi sâu vào cổ tôi, tham lam mà hít hà thấy hương thơm, "Bây giờ có quay lại cũng không tập trung thi đấu được, chỉ bằng ở nhà ôm em ngủ vẫn hơn."

Cánh cửa phòng bất chợt bị đẩy ra, Jack nhanh chân chạy vào nhảy bổ lên giường, chui lủi vào giữa tôi và Diệp Từ Hạo, tìm tư thế thoải mái nhất để ngủ. Nhà tư bản bị vật thể lạ chiếm chỗ, bắt đầu nổi máu Hoạn Thư củ củ Jack, làm con chó bị nhột, bốn chân cứ đập lộn xộn, "Mày muốn làm bóng đèn hả? Mơ đi con."

"Nhà tư bản, máu ghen của anh lên tới não rồi, đến cả con chó cũng tính sổ là sao.", tôi xoa xoa đầu Jack, đem tay vờn qua ôm lấy nó.

"Ai bảo vợ anh là em chứ? Chuyện hệ trọng cũng đã giải quyết rồi, chỉ còn thiếu cái mặc váy trắng đi lên lễ đường thôi. Lúc đó cưới em về rồi, anh sẽ nhét em vào trong túi áo, xem thử thằng nào dám đến gần."

"..." Anh đúng là Hoạn Thư version 2.0 rồi ==

Một hôm nào đó, tôi ngồi véo má nhà tư bản, ánh mắt vô cùng hiếu kì nhìn anh, "Diệp Tử Hạo, chẳng thấy được khoan hồng, đối trá em không cho anh ăn cơm, nói nhanh, tại sao anh không chọn người khác mà đi chọn em?"

Diệp Tử Hạo bị véo đau nên nhăn mày, mặt mếu máo, "Đơn giản thôi, anh từng nói với cha mẹ Hạ rằng, con không cần vợ xinh, chỉ cần giống Hạ Ly Châu, con không cần vợ đảm đang, chỉ cần giống Hạ Ly Châu, con cũng chẳng cần vợ con hiền lành ngoan ngoãn, chỉ cần giống Hạ Ly Châu là được, nếu không tìm được người như em ý thì chính con sẽ cưới Hạ Ly Châu về nhà."

"Vậy có thể được tính là anh theo đuổi em đúng không?"

Nhà tư bản gật đầu.

"Anh bắt đầu chú ý tới em từ khi nào?"

Anh cười cười, giờ hai ngón tay thon dài ra, "Lúc đấy em mới có hai tháng tuổi thôi, không biết gì đâu."

Tôi tròn tròn mắt, càng véo má anh mạnh hơn, "Đồ độc ác, đồ xấu xa, anh dám có ý đồ với trẻ sơ sinh sao?"

Diệp Tử Hạo vội vàng biện giải, và lời biện giải hết hết sức thuyết phục, "Lúc đó anh mới có 2 tuổi mà, nói chính ra vẫn còn ngây thơ trong sáng tận tâm theo đuổi em."

"..." Ngây thơ, trong sáng, ngây thơ, trong sáng...

Rất lâu, rất lâu về trước...

Vào ngày đẹp trời cuối thu, tiếng lá xào xạc quanh khắp các vòm cây, hoà cùng tiếng chim non hót véo von chao đi chao lại trên bầu trời gọn mây, ánh nắng dịu nhẹ phản chiếu trên mặt đường, hiện lên bóng dáng nhỏ bé của một đứa trẻ tuổi đang ôm chiếc chăn mỏng màu hồng. Cậu bé có làn da trắng mịn màng, hai cái má bán bao còn hơi ửng hồng, đôi mắt to đen láy sáng ngời cứ một mực nhìn chăm chăm vào cục thịt nhỏ trong tay mình, "Bé con, sao anh cứ nhìn chăm chăm anh vậy hả? Có phải thấy ca ca đẹp trai không?"

Cục thịt nhỏ 'um' một tiếng rồi chu đôi môi hồng hồng bé tẹo ra, tỏ vẻ đồng tình, con người tròn xinh lấp lánh như mỉm cười cậu bé.

"Tử Hạo, để mẹ bế Tiểu Châu cho, con có thể bế con bé thoải mái lúc con lớn lên mà.", mẹ Diệp dịu dàng đón lấy cục thịt nhỏ từ tay con trai, nhẹ nhàng vén chăn đắp lại cẩn thận cho con bé.

"Mama, Tiểu Ly Châu lớn cũng sẽ rất xinh đẹp phải không? Còn đáng yêu nữa đúng không?" Cậu bé ôm lấy chân mẹ, cố gắng nhảy lên xem cục thịt nhỏ.

"Phải rồi, nếu Tử Hạo thích Tiểu Châu, vậy lớn lên con có thể cưới em về nhà, chăm sóc em đúng không?"

"Đúng, hôm nay cô giáo có dạy con rồi, khi người ta cầu hôn, sẽ mang nhẫn và hoa đến, hoa thì con có thể lo được, còn nhẫn thì mama cho con vay tiền đi mua nhé."

Mẹ Diệp bật cười xoa đầu con trai, "Bây giờ vẫn chưa phải lúc, đợi khi nào Tử Hạo lớn rồi, tự kiếm tiền sẽ đi mua nhẫn cho Tiểu Châu."

"Nhưng mà nếu Tiểu Ly Châu không đồng ý thì sao? Nhờ em có bạn mới, quên con thì sao bây giờ?"

"Vậy thì bây giờ con cứ về nhà ngó lời trước với cha mẹ Hạ đi, lúc ấy khéo họ còn bắt con cầu hôn Tiểu Châu ngay ý."

"Được! Vậy chúng ta đi, con sẽ mặc bộ đẹp nhất đến nhà Tiểu Châu, chắc chắn em không thể từ chối con được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Chẳng lâu sau đại hội thể thao, Tết Nguyên Đán đến.

Lần này, tôi và Diệp Tử Hạo quyết định sẽ nghỉ sớm hơn lịch của trường một ngày để đi mua đồ về biếu Tết cho mọi người, đồng thời cũng mua bánh kẹo giúp cả hai nhà mà mẹ Diệp đã nhờ. Vé tàu là mười giờ sáng cho nên tôi cùng Diệp Tử Hạo đến siêu thị ngay tối hôm qua, không nên chậm trễ thời gian cho ngày mai, hơn thế nữa, khi bọn tôi đi, còn có cái đuôi nhỏ đi theo.

“Hai người đừng bỏ em lại thế chứ? Anh Mạc Thiên thì có người yêu, tên Hàn Lâm kia cũng chả thấy mặt, chẳng lẽ mọi người định bỏ em một mình ở đây ăn Tết sao? Không được!” Hàn Việt uất ức bám theo, dường như một tắc không rời.

Đại thiếu gia nhà nào đó mặt u ám, tâm trạng không vui cầm bữa mấy gói kẹo trên kệ nhét vào giỏ hàng, kéo tôi đi thật nhanh chóng để về nhà, nhưng nhị thiếu gia họ Hàn không có chịu, bám dai hơn đĩa cho đến tận cửa, “Àn Từ Hạo, nếu anh tìm được người cho em lánh nạn qua Tết tốt hơn nhiều, không...không...em liền bắt cóc Tiểu Châu đem về nhà ra mắt cha mẹ đấy! Hai người nói nếu em mà không mang con dâu tương lai về, sẽ không cho em bước chân vào cửa nhà.”

Diệp Từ Hạo tròn mắt, hung hăng nhìn Hàn Việt như muốn nói: Cậu dám?

Thấy vậy, Hàn Việt càng lấn tới, còn nắm tay tôi vỗ vỗ, “Tiểu Châu, cậu đừng lo. Ba mẹ tôi rất tốt, họ sẽ đối xử với cậu tốt hơn cả người con ruột như tôi đây.”

5 phút sau...

“Rầm! Rầm! Rầm!” Tiếng gỗ cửa nhà vang lên.

Hải Thiên cố gắng bò ra khỏi giường, lết cái thân đi mở cửa, trong miệng còn khô ngừng lẩm bẩm chửi rủa. Cửa vừa mở, Diệp Từ Hạo với khuôn mặt nhăn nhó ném Hàn Việt vào nhà, bỏ lại một câu rồi chạy mất hút, “Anh Hải Thiên, anh chăm sóc tên này hộ em.”

Vợ Hải Thiên là Ny Ny, bị tiếng động làm tỉnh giấc liền đi xem, đúng lúc nhìn thấy cậu sinh viên ngồi trên sàn nhà mình, khuôn mặt trẻ con, làn da trắng nõn, đôi môi hồng hào hết như em bé vậy, còn người chồng của mình thì đứng như trời trồng nhìn cậu sinh viên.

Là ăn trộm sao? Không thể nào, có thằng nào lịch sự đến nỗi đi ăn trộm mà gõ cửa nhà không ==

“Anh yêu, đây là ai thế?” Ny Ny ôm cục tò mò đi đến bên cạnh Hải Thiên.

“Xin chào anh trai, chị gái, em tên là Hàn Việt, bạn của Diệp Từ Hạo nhà trên đó. Do một số lý do bất lợi mà Tết này em không thể về nhà nên mới đến nhà Diệp Từ Hạo chơi, nhưng ngày mai cả hai người kia đều về thành phố B, mà lại không an tâm cho em ở một mình trong nhà nên mới nhờ anh Hải Thiên, mong hai anh chị chiếu cố cho em ở đây ít ngày.”

Ny Ny là người Úc mới về thành phố A không lâu, cho nên không am hiểu văn hoá tục lệ ở đây lắm, thì đột nhiên xuất hiện một cậu con trai đáng yêu có thể giới thiệu mọi thứ cho mình, có phải quá lời đi chứ! Cô liền kéo Hàn Việt dậy mời cậu ngồi lên ghế sofa, “Tốt quá, nếu cậu rảnh thì có thể giới thiệu cho tôi một chút về Tết Nguyên Đán ở đây nhé, chúng tôi rất cảm kích. Hình như Hải Thiên vẫn còn thừa phòng ở tầng dưới, nếu cậu không ngại thì có thể chuyển vào đó ở, được chứ?”

Hai mắt Hàn Việt sáng như sao, tươi cười ôm Ny Ny cảm ơn rối rít, “Được được, ngày mai em sẽ đưa chị đi tìm hiểu, chị gái thật tốt, cảm ơn hai anh chị rất nhiều.”

Hải Thiên từ nãy tới giờ vẫn chưa hoàn hồn, cứ đứng trơ mắt nhìn vợ mình vui vẻ nói chuyện với Hàn Việt như thể chị em kết nghĩa, tức đến muốn sặc máu.

Căn hộ nào đó...

“Anh à, nếu cứ vứt Hàn Việt cho anh Hải Thiên thì có hơi quá không? Đằng nào anh ấy với chị Ny Ny mới cưới nhau được một năm, xem vào đôi riêng của người ta như vậy không có hay.” Tôi lo lắng nhìn Diệp Từ Hạo, tay xoa đầu Jack đang chơi bóng.

Nhà tư bản phát tay một cái, “Em đừng có lo, Hàn Việt rất giỏi lấy lòng người khác, cho dù là anh Hải Thiên hay chị Ny Ny, cậu ta đều có thể thuyết phục được.”

“Tiểu Châu, không nên cần quá quan tâm đến cậu ta, đi ngủ thôi không mai anh lại phải vác em lên tàu mất.”

Tôi tức đến phòng má ôm lấy Jack, “Lại vác là như thế nào hả? Anh đã bao giờ từng vác em lên tàu đâu!”

Người nào đó lộ vẻ yêu nghiệt cười xấu xa, “'Chuyến tàu giấc mơ của Diệp thiếu gia', em không nhớ sao?”

Tôi đỏ mặt lườm anh, vút một câu “Lưu manh!” rồi kéo Jack vào phòng ngủ, không thương tiếc đóng sầm cửa, còn đặc biệt khoá trái kĩ càng.

Diệp Từ Hạo đau lòng muốn rơi lệ, tui thân bê chân gối ra ngủ trên ghế sofa, tự mình đi 'Chuyến tàu giấc mơ của Diệp thiếu gia' một mình.

...

Sáng hôm sau, nhờ có Jack ngủ bên cạnh mà tôi được báo thức dậy sớm, đứng dậy đánh răng rửa mặt thì Diệp Từ Hạo vẫn chưa dậy, nhìn con người to lớn chen chúc trên cái ghế bé tẹo có chút đau lòng, chiếc chăn sớm nào bị quăng xuống dưới, để vị thiếu gia co ro ôm lấy hai tay. Giờ trời mới vào xuân có chút se lạnh, nếu không đắp chăn ấm thì vẫn dễ dàng bị cảm như thường, cho dù nhà tư bản có mình đồng da sắt đến đâu, vẫn không tránh khỏi bị lạnh.

Bây giờ mới 6 giờ, còn lâu mới phải dậy, Hạ Ly Châu bé nhỏ tôi đâu, một thân vác Diệp Tử Hạo đi vào phòng ngủ, cẩn thận đắp chăn cho anh rồi mới ra ngoài.

Tôi chạy xuống đại sảnh của khu tìm dây buộc vòng cổ cho Jack để dắt cậu đi dạo, thì gặp cảnh tượng hết sức xa hoa, lộng lẫy: Hàn Việt vắt chân lên, cả thân tựa vào tường ngồi trên ghế, tay cầm dũa móng cổ găng mài móng chân. Nói thật thì nhìn cái cảnh này vào buổi sáng, có chút.....

Jack từ đằng sau tôi chạy ra, ve vẩy cái đuôi đến bên Hàn Việt, nhảy lên liếm mặt cậu, còn “Gâu! Gâu!” hai tiếng.

“Ồ Tiểu Châu, cậu dậy sớm thế, dắt chó đi dạo sao?” Hàn Việt dừng động tác, bỏ chân xuống tươi cười nhìn tôi.

Tôi miễn cưỡng gật đầu, đi tới lấy dây xích bên kệ buộc vào vòng cổ cho Jack, “Cậu không ngủ sao?”

“Đâu có, do chị Ny Ny muốn đi tìm hiểu truyền thống sớm để chiều còn đi sang Úc chúc Tết cho bố mẹ, nhưng hình như lại bị anh Hải Thiên bắt cóc rồi, mười lăm phút vẫn chưa thấy xuống.” Hàn nhị thiếu gia đứng lên xoa đầu Jack.

“Diệp Tử Hạo vẫn chưa dậy, cậu cứ lên nhà đi, tôi đi mua chút đồ, tiện thể dẫn Jack ra ngoài, lát quay lại sau.”

Mang hộp cháo hạt dẻ nóng hổi về, cộng thêm cục xương cho Jack, tôi dẫn nó về chung cư, lúc này chị Ny Ny đang ngồi ở đại sảnh kiểm kê sổ sách, trên người vẫn mặc bộ pyjama bông hình con mèo, “Ừa chị Ny Ny, hôm nay chị không đi với Hàn Việt nữa sao?”

Chị Ny Ny ngẩng mặt lên, nghe tôi hỏi thế hai má có chút ửng đỏ, “À, anh Hải Thiên bảo hôm nay có công chuyện phải giải quyết mà sổ sách vẫn cần làm nên chị không đi nữa nên chị ở nhà giúp, không có đi nữa, hi hi.”

“Vậy chị lên nhà em đi, em mua rất nhiều cháo hạt dẻ đó.”

Chị lập tức xua tay, “Không cần đâu, em cứ ăn đi, anh Hải Thiên đã nấu cho chị ăn rồi.”

Tôi chào chị rồi dắt Jack lên nhà.

Vừa mở cửa ra, tôi liền được chứng kiến màn rượt đuổi phải nói là rất rất rất gay gắt giữa nhà tư bản và Hàn Việt, còn thêm yếu tố phụ họa mấy cái gói cộng vài đôi tất bay tứ tung.

“Hàn Việt! Chú ra đây cho anh!”, Diệp Tử Hạo gầm gừ, vẻ mặt đen kịt cùng chòm râu màu đen gần lệch trên mép.

Hình như quét hơi bị thiếu keo gắn

“Anh thử đuổi em đi, em kể bí mật của anh cho Tiểu Châu!” Hàn Việt nhanh chân chạy nấp sau lưng tôi.

Người nào đó nhăn nhó hết cỡ, trên trán xuất hiện rõ ba đường hắc tuyến chạy ngang, “Chú thử hé miệng một lời nào xem, anh sẽ triệt đường sinh sản của chú!”

=.= Sao mà đe dọa kiểu gì vậy?

Hàn Việt chảy vài giọt mồ hôi, nhưng vẫn không hề ló măt ra, “Tiểu Châu, cậu xem anh ta đi, ác như mẹ mình vậy, mình mới có gần chòm râu lên thôi mà đã muốn mình không có con nối dõi, cậu phải đòi lại công bằng cho mình đi!”

Nhưng người nào đó chưa kịp đợi tôi giành lại công bằng, đã chạy bán sống bán chết ra ngoài.

Nghĩ lại cái khoảng thời gian 'trẻ trâu' ấy, tôi mới thấy mình thật hạnh phúc ra sao, tuy cả tuổi thanh xuân không có cô bạn gái nào chơi cùng, nhưng lại có được toàn những vị soái ca tính cách như trẻ con, lúc nào cũng chỉ muốn tranh giành nhau, khéo có tới hàng trăm người ghen tị muốn là mình ấy chứ.

Kể từ hồi đó, Hàn Việt phải ra nước ngoài du học, Hàn Lâm và Mạc Thiên thì cũng mất nốt tung tích, riêng chỉ có vị nhà tư bản quần lầy tôi không rời.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoát một cái tôi đã tốt nghiệp, kiếm một công việc tại ngân hàng thương mại cùng, làm cũng chỗ với Diệp Tử Hạo. Bất ngờ đến nỗi mà lúc đầu khi tôi nộp hồ sơ xin việc, người đứng đầu bộ phận đó lại là Diệp Tử Hạo, thảo nào anh ta bảo tôi đừng có lo trước khi đi xin việc.

Được một thời gian, công việc cũng ổn định, bọn tôi quyết định sống ở thành phố A, vẫn ở tại chung cư Thiên Hải, mà hiện giờ, anh Hải Thiên cùng chị Ny Ny đã sớm có cậu con trai hai tuổi tên là Hải Nam. Vừa điển trai giống bố lại vừa ngọt ngào giống mẹ, tôi rất quý Hải Nam, cả nhà tư bản cũng vậy, phải nói chỉ cần cậu bé đó đi đâu, trái tim ai cũng phải thổn thức.

Cuối mùa đông, vào đúng dịp Noel, nhà tư bản đưa tôi ra quảng trường dạo phố, tưởng rằng anh chỉ muốn đi chơi, cho tới khi đám đông nào đó tuấn tậm lại vừa nhìn chúng tôi, vừa chỉ lên màn hình TV, tôi cũng theo hướng chỉ của họ mà nhìn lên.

Trên chiếc biển quảng cáo TV lớn tương cao gần 5 mét, xuất hiện đoạn video nho nhỏ, mà nhân vật chính là Diệp Tử Hạo. Anh nói, “Hạ Ly Châu, bây giờ đã là 24 năm 10 tháng 30 ngày 40 giờ 28 phút 12 giây kể từ khi anh nhìn thấy một con bé vừa xấu vừa lùn, vừa học dốt, đen đui thay còn là thanh mai trúc mã của anh. Quái lạ thay, kể từ ngày nhìn thấy con lọn quần chần màu hồng được mẹ Hạ bé, anh lại thấy thích nó mới lạ. Anh và nó lớn lên cùng nhau, phải nói rằng cái gì của nó anh cũng biết, chỉ tiếc rằng con bé đó không biết gì về anh hết trơn, ngoại trừ cái vẻ ăn hiếp người ra. Bây giờ con lọn đấy lớn rồi, anh lại càng thích nó hơn, thích bắt nạt nó, trêu chọc rồi cuối cùng mỗi tối ôm nó đi ngủ. Cho tới hôm nay, anh quyết định làm video này, lại

còn công bố trước mặt mọi người, e hèm, con lợn Hạ Ly Châu kia,....Anh yêu em! My dear pig, my life without you can't be happy, you're the most beautiful and the most wonderful thing I ever have. You're my happy ending, my forever love.”

Rồi đột nhiên màn hình tắt ngúm, hai má tôi đỏ bừng, đôi mắt ngấn nước quay sang nhìn người bên cạnh, thì lại chả thấy nhà tư bản đâu. Tôi ngó ngang ngó dọc, vẫn là dòng người đi qua đi lại, từng bông tuyết trên trời vẫn rơi, chỉ thiếu mất một người.

“Ấy ấy, gì mà kết thúc nhanh thế, còn đoạn sau nữa cơ mà.”, một người đàn ông lạ mặt đo tới vổ vai tôi rồi cũng sai bước đi.

Đoạn sau?

Tôi vẫn chưa tiêu hoá được lời người đàn ông kia nói, vòng tay ấm áp trở lại, ôm cả người tôi vào lòng, “Đúng là còn đoạn sau thật, nhưng chỉ có một mình em được xem thôi.”

Tôi quay người, phát hiện ra Diệp Từ Hạo đang mỉm cười, ánh mắt anh dịu hiền, tràn ngập yêu thương, mà tuyết rơi không ngừng, còn đọng lại trên hàng mi dài mỏng, cả trên mái tóc lẫn chiếc áo khoác xanh.

Tôi chột rai nước mắt, đây là con người tôi dành cả tuổi thơ ở bên cạnh, là con người mà tôi không thể tài nào dứt ra được, anh lạnh lùng trong mắt người khác, lại như một đứa trẻ nhõng nhẽo trong mắt tôi, tôi mỉm cười lại, kiễng chân rồi đặt lên môi anh nụ hôn nhẹ, đủ để sưởi ấm mùa đông lạnh ngắt.

“Hạ Ly Châu, em chủ động như vậy, có phải mời gọi anh không?”, nhà tư bản đắc ý cười, mày còn rướn lên đầu thách thức.

“Từ Hạo, mỗi ngày anh đều gọi em là Tiểu Châu, giờ lại gọi cả họ cả tên là sao?”, tôi đặt tay lên phui bông tuyết trên đầu anh.

Người nào đó làm lơ, hai đôi má nóng bừng, “Ờ thì...người ta bảo mỗi khi cầu hôn phải gọi cả họ cả tên ra, mất chữ nào trong giấy đăng kí kết hôn là tiếc lắm”

“Nãy giờ anh có cầu hôn em hả?”

“Đương nhiên là có rồi, chỉ là đồ vật đang ở nhà.”

Không đợi tôi trả lời, nhà tư bản một mạch kéo tôi về nhà, nhưng trước đó, để đáp lại sự chủ động vừa nãy, con sói nào đó được ăn no thỏa mãn mới đeo chiếc nhẫn kim cương sáng chói vào ngón áp út của tôi, hôn lên trán tôi đầy yêu thương, “Có trốn cũng chả kịp đâu vợ yêu.”

Nhưng những lời đó tôi không nghe thấy, cho người nào đó ăn no mệt quá liền lăn ra ngủ, căn bản sáng sớm dậy mới biết mình đã có chồng rồi ==

*

Sau đám cưới, tôi và Diệp Từ Hạo đi tuần trăng mật về liền đi làm như bình thường, căn bản vì con sói nào đó muốn đi tuần trăng mật trong một tháng, nên giờ đây phải đi làm bù chứ sao.

“Này Tiểu Châu, em cưới được trưởng phòng Diệp đúng là có phúc, haizz, nhìn chị đây này, thanh mai trúc mã thì không có, bạn trai cũng chả lấy một giống, đau lòng tôi ghê gớm”, chị gái nào đó tỏ vẻ buồn bực nói chuyện với tôi.

“Ôi dào oi, bà oi là bà, người ta mới cưới chồng, bà đừng có ngồi đây mà luyên thuyên, đi, đi ăn trưa, nhanh lên.”, một chị gái nữa kéo chị gái kia dậy, để một mình tôi lại trong phòng.

Tôi gấp sổ sách lại, tắt máy tính rồi đến phòng làm việc của nhà tư bản cùng anh ăn trưa. Lúc tôi đến, Diệp Từ Hạo vẫn còn đang cặm cụi đánh máy, vừa nhìn thấu vợ một phát, mặt cười tươi như hoa chạy đến ôm vợ, còn hôn chụt một cái, căn bản không để ý rằng cửa phòng làm việc của mình là cửa kính, may mà mọi người đã đi ăn trưa.

Tôi mở cặp lồng cơm đã chuẩn bị sẵn ở nhà, chỉ chờ cho nhà tư bản ăn, “Vợ, hôm nay anh nghe tổng giám đốc nói, vợ anh ấy vừa mới mang thai, mỗi ngày đều phải ăn thức ăn cho thai phụ, từ mai anh nấu đồ như thế cho em ăn nhé.”

Tôi đang nhai tự nhiên không muốn nhai nữa.

“Diệp Từ Hạo, em buồn nôn.”, mẹ Hạ từng kể, thức ăn thai phụ là thứ mẹ ghét nhất trần đời, cứ ngửi mùi là lập tức nôn ngay. Tôi khá hơn mẹ một chút, nghe tên đã thấy buồn nôn. =.=

“Vợ! Đi bệnh viện kiểm tra! Nhanh lên!”, nhà tư bản nghe tôi buồn nôn, đặt đĩa xuống không ăn nữa, lập tức kéo tôi dậy.

“Nhưng mà không phải...”

“Suyt suyt, em đừng nói nào, mình cùng đi.”

Cuối cùng, tôi vẫn không thể tránh bị Diệp Từ Hạo kéo tôi đi..

“Chúc mừng anh chị, em bé đã được một tháng, hiện tại rất khoẻ mạnh.”

Tôi lập tức ngán người, Diệp Từ Hạo, mồm anh có phép sao, nói gì cái đó liền thành thật. Chợt, tôi nhớ ra, hoá ra 'cô bạn gái' kia đã quá lâu tôi không thấy mặt.

Ngược lại, nhà tư bản nghe mình sắp làm bố kích động nhàu căng lên, hôn bác sĩ một cái vào má rồi ôm tôi đi, miệng không ngừng hỏi, “Trai hay gái nh? Không sao, dù là An Hạ hay Thiên Ân thì đều rất xinh đẹp.”

Tôi ngộ ra, hoá ra cái vị Puppy với Kitty từ chiếc vòng tay mà Diệp Từ Hạo 'ăn trộm' là của hai người Diệp An Hạ và Diệp Thiên Ân ư? Hoá ra đã lên kế hoạch từ trước, Diệp Từ Hạo đáng ghét.

Buổi tối về, nhà tư bản gọi điện về nhà thông báo cho hai cặp vợ chồng Hạ và Diệp rằng họ sắp được lên chức ông bà, điều hai mẹ dành cho tôi rằng, “Mai cô lập tức trở về thành phố B cho bọn tôi, bọn tôi không an tâm để cô ở đây, còn đứa cháu yêu dấu nữa.”

Tôi lườm Diệp Từ Hạo: Lỗi tại anh đấy!

Diệp thiếu cười xấu xa: Lỗi tại hai chúng ta chứ vợ.

Sau đó, nhà tư bản vui vẻ đi khoe với cậu bé Hải Nam đang tập tô tranh dưới đại sảnh, “Cháu thua cuộc rồi, chú đã bảo cô Tiểu Châu sẽ có em bé trước khi cháu lên năm tuổi mà, chuẩn bị bảo ba ba cháu miễn phí cho chú hai tháng tiền nhà đi, há há.”

Hải Nam giương đôi mắt lung linh xanh biếc nhìn tôi, “Cô Tiểu Châu, cô có em bé sao? Đâu cho cháu nghe thử.”

Cậu bé định chạy đến áp tai vào bụng tôi thì bị mãnh liệt đẩy ra, “Cháu muốn nghe thì đi mà bảo mama sinh thêm em bé, đây là vợ chú rồi.”

“...”, khụ khụ, mắt mặt quá.

Mấy tháng sau, Diệp Từ Hạo đưa tôi đi khám thai, là sinh đôi, hơn nữa còn là thai long phượng.

Trong khi tôi đau khổ nghĩ mình sẽ béo như thế nào, thì Diệp Từ Hạo hết sức vui mừng như đào được mỏ vàng, “Không hổ là con của anh, bây giờ vừ có cả An Hạ lẫn Thiên Ân, vợ, cực khổ cho em rồi!”

Cuối tháng sáu, mùa hè nóng bức, tôi được đẩy vào phòng sinh.

Diệp Từ Hạo bồn chồn lo lắng đến không ngồi yên được, chỉ hận không thể đập cửa xông vào, mẹ Diệp nhìn con trai như vậy mới phì cười, “Từ Hạo đừng có lo, con bé Tiểu Châu rất khoẻ, mà cả hai đứa bé cũng vậy, đừng có lo lắng quá.”

Ba giờ sau, phòng bệnh viện truyền đến hai tiếng khóc nức nở...đương nhiên còn ai vào đây nữa..

Diệp Từ Hạo ôm hai tay hai đứa bé, vẻ mặt hạnh diện được làm cha đi khoe mọi người trong phòng bệnh, “Hai cục cưng nhà tôi đó, trông có xinh không?”

Tôi cũng đến chịu...

Nhìn hai đứa bé say ngủ kia, tôi mỉm cười hạnh phúc, dù sao đây cũng là kết thúc có hậu rồi, không thể đòi hỏi nhiều hơn.

Hậu kí..

Không ngờ nó có thể kết thúc nhanh như thế này, đáng nào cũng chỉ là truyện điền văn, không có sóng gió, khó khăn, chỉ là êm đềm, nhẹ nhàng. Mặc dù chỉ mới đi theo nó có ba tháng, dù sao thì cũng là ba tháng học hỏi, ba tháng cố gắng, giờ đây phải chào tạm biệt với đôi bạn trẻ Hạ Ly Châu và Diệp Từ Hạo này. Định viết thêm ngoại truyện nhưng nghĩ lại, dù sao Diệp An Hạ và Diệp Thiên Ân cũng được thừa hưởng tính cách bất nạt, ăn hiếp từ người cha nào đó, tốt nhất nên để độc giả tự tưởng tượng thì hơn. Bốn con người ấy cho như thế nào đi nữa vẫn sát cánh bên nhau, bởi họ là gia đình, bởi họ đã đánh cược cả đời để yêu.

Thứ 6 ngày 16 tháng 12 năm 2016 tại nơi nào đó

Hoàn chỉnh văn

Mèo Gáy Ham Ăn (from: Cat & Rooster Farm)

Bạn đang đọc truyện *Cả Đời Để Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.